

WILLIAM THACKERAY

Hoa Hồng và chiếc nhẫn

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Thông tin sách

Tên sách: **Hoa hồng và chiếc nhẫn**

Nguyên tác: **The Rose and the Ring**

Tác giả: **William Thackeray**

Người dịch: **Hồng Vân**

Nhà phát hành: **Phương Nam**

Nhà xuất bản: **NXB Hội Nhà Văn**

Khối lượng: **200g**

Kích thước: **13x19 cm**

Ngày phát hành: **01/2005**

Số trang: **176**

Giá bìa : **18.000đ**

Thể loại: **Tiểu thuyết Kinh điển - Truyện Thần tiên**

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **16/07/2016**

Dự án ebook #205 thuộc Tủ sách BOOKBT

[Giới thiệu](#)

Hoa hồng và chiếc nhẫn là một tiểu thuyết trào phúng mang tính cổ tích, thần tiên của William Makepeace Thackeray, được xuất bản lần đầu tiên vào Giáng sinh năm 1854. Mượn những yếu tố cổ tích, thần tiên quyển sách lên án, châm biếm thái độ, hành động của chế độ quân chủ, tầng lớp thượng lưu và những suy nghĩ, lý tưởng của họ về hôn nhân và cái đẹp. Quyển sách cũng nêu lên tinh thần và sự dũng cảm của những con người bị vùi lấp nhưng vẫn luôn khao khát và đấu tranh để giành được tình yêu, hạnh phúc.

Câu chuyện kể về hai vương quốc Paflagonia và Crim Tartary với cuộc sống, tình yêu của bốn người trẻ hoàng gia là Hoàng tử Giglio và Bulbo, Công chúa Angelica và Rosalba thông qua biểu tượng hoa hồng tình yêu và chiếc nhẫn phép thuật. Trải qua những cuộc phiêu lưu vô cùng khó khăn và nguy hiểm, bằng tình yêu và lòng dũng cảm họ đã đến được với nhau.

Lời đề tựa

Chuyện này xảy ra vào Giáng sinh năm ngoái, trong một thành phố ở nước ngoài nơi có nhiều trẻ con người Anh sinh sống. Ở thành phố ấy nếu bạn có muốn tổ chức một tiệc vui cho trẻ bạn sẽ chẳng kiếm đâu ra lồng đèn - màu nhiệm hoặc tìm ra các nhân vật trong vở hài kịch “Đêm thứ mười hai” đâu. Chẳng là tôi muốn nói đến những hình nhân bằng giấy rất ngộ nghĩnh về các ông hoàng bà chúa, các tình nhân và lệnh bà, các gã công tử bột và chỉ huy ngự lâm quân - đó là những nhân vật mà các bạn trẻ của chúng ta rất cần có trong các trò chơi nhân ngày lễ Giáng sinh.

Cô Bunch là chỗ quen biết của tôi và cũng là một gia sư của một gia đình đông đúc sống ở Piano Nobile, ngay trong ngôi nhà mà tôi và những đứa trẻ tôi có trách nhiệm trông nom đang sống (đó là tòa lâu đài Paniatowski ở Rome mà ông bà Spillmann là hai trong số những người làm bánh giỏi nhất Châu Âu có một cửa tiệm ở tầng trệt), cô Bunch yêu cầu tôi vẽ cho cô những bức tranh về các nhân vật trong “Đêm thứ mười hai” để làm vui lòng học trò của cô.

Miss Bunch là một cô gái giàu trí tưởng tượng lại có óc khôi hài và dựa vào những bức vẽ của tôi, cô và tôi cùng bịa ra một câu chuyện về chúng, rồi tối tối kể lại ngô hầu mua vui cho các cậu ấm cô chiêu với tính cách là một vở kịch vui gia đình.

Các bạn trẻ của chúng tôi thích thú theo dõi cuộc phiêu lưu của Giglio và Bulbo, Rosalba và Angelica. Tôi phải nói rằng số phận của người gác cổng cung điện khiến họ có những xúc cảm nhất định, còn cơn tam bành của bà bá tước Gruffanuff làm họ mắc cười như nắc nẻ.

Thế là tôi trộm nghĩ nếu các cô cậu ấy mà đã thích thú như thế thì tại sao những người khác lại không thích. Ít ngày nữa những người bạn nhỏ của ông đốc Birch sẽ tề tựu về Rodwell Regis^[1] nơi họ sẽ được hấp thụ đủ mọi điều có ích và dưới sự giám sát khắt khe của những người tiếp tục sự nghiệp gỗ đầu trẻ.

Nhưng trong khi còn chưa đến ngày đó và trong một kì nghỉ lễ ngắn ngủi, tại sao chúng ta không vui cười và nô đùa trong khả năng cho phép. Còn bạn nữa - những người lớn tuổi hơn - một câu, một điệu nhảy, một trò đùa ngốc nghếch thì cũng có hại gì đến bạn đâu. Kể hầu chuyện này chỉ mong muốn các bạn có một Giáng sinh vui vẻ và chào mừng các bạn đến với vở hài kịch tại gia này.

W.M. Thackeray,

Mùa Giáng sinh năm 1854

1. Gia đình hoàng gia ăn sáng như thế nào?

Valoroso 24, đương kim hoàng đế xứ Paflagonia, đang ngồi bên bàn điểm tâm với hoàng hậu và cô công chúa duy nhất thì nhận được một phúc thư thông báo với vua về chuyến viếng thăm đã dự kiến từ trước của hoàng thái tử Bulbo - người sẽ kế vị ngai vàng của vua xứ Crim Tartary tên là Padella. Về mãi nguyện hiện lên trên khuôn mặt vua Valoroso. Ngài bị thu hút vào việc nghiên ngẫm ý tứ trong thư vua xứ Crim Tartary nên đã để món trứng phòng của mình nguội dần và món bánh nướng vương giả mất đi cái mùi đặc biệt của nó khi không còn nóng.

“Thật thế ư? Hoàng tử Bulbo vui tính, can trường, tinh quái ư?” Công chúa Angelica reo lên, “chàng mới tuần nhã, toàn tài và thông minh làm sao - người chinh phạt Rimbombamento, ở đấy chàng đã tiêu diệt 10 ngàn tên khổng lồ!”

“Ai đã nói với con về chàng ta hả Angelica?”

“Một con chim nhỏ thưa phụ vương.”

“Tội nghiệp Giglio!” Hoàng hậu nói, rót trà ra ly.

“Ông anh họ Giglio!” Angelica kêu lên, lúc lắc cái đầu nhỏ cuốn hàng ngàn cái lô giấy.

“Trăm muốn,” đức vua làu bàu trong miệng, “trăm chỉ muốn Giglio....”

“Khỏe hơn phải không thưa bệ hạ? Vâng, Giglio đã khá hơn.” Hoàng hậu nói. “Thị nữ của Angelica, cô bé Betsinda vừa bắm với thiệp như vậy vào giờ uống trà sáng nay.”

“Khanh bao giờ cũng uống trà sớm,” vua nói, đôi lông mày cau lại.

“Còn hơn là uống rượu poóctô hay brandy với nước lã thừa bệ hạ.”

“Thôi được rồi ái khanh, trẫm chỉ muốn nói nàng thích uống trà thôi mà.”
Vua xứ Paflagonia nói với một cố gắng tự kiềm chế. “Angelica! Ta hy vọng con đã có khá nhiều trang phục mới, hóa đơn thanh toán cho những chuyện linh tinh của phụ nữ cũng đủ dài rồi đấy. Ái khanh, nàng cũng nên đến dự và chủ trì vài bữa đại tiệc. Trẫm thích những bữa tiệc trưa nhưng tất nhiên nàng có thể thích dạ hội. Cái áo nhung xanh muôn thuở của nàng quả đã làm trẫm chán mắt nhưng trẫm muốn nàng có thêm một cái vòng cổ mới. Hãy đặt làm một cái. Giá không quá một trăm hay một trăm năm mươi ngàn bảng.”

“Còn Giglio thì sao?” Hoàng hậu hỏi.

“Giglio có thể đến...”

“Thưa bệ hạ,” hoàng hậu la lên. “Đó là đứa cháu trai của bệ hạ, hoàng tử duy nhất của cố hoàng đế...”

“Giglio có thể đến chỗ thợ may hoàng gia và gửi hóa đơn đến cho Glumboso thanh toán. Quỷ tha ma bắt nó đi! Trẫm muốn nói Chúa phù hộ cho trái tim nhân hậu của nó. Thằng bé chẳng cần gì đâu, cứ cho nó vài

đồng ghinê để tiêu vật là ổn. À mà khanh có thể đặt làm vòng đeo tay cùng với vòng đeo cổ, thưa bà V.”

Hoàng hậu hay bà V. như đức vua gọi bà một cách bông lơn (bởi vì cả đến các bậc đế vương cũng có những lúc vui đùa, gì chứ cái gia đình hoàng gia này có truyền thống rất thích đùa) ôm lấy đấng quân vương hôn đánh chụt một cái rồi quàng tay quanh eo lưng công chúa. Cả hai bỏ dở bữa điểm tâm để đi chuẩn bị cho việc đón tiếp hoàng tử.

Khi họ đi khỏi, nụ cười đã thắp sáng đôi mắt của đấng quân vương cũng tắt - cả niềm tự hào của ngài cũng ra đi. Ngài chỉ còn là một người đàn ông cô độc. Nếu tôi có cái bút của G.D.R. James hẳn tôi sẽ miêu tả nỗi dày vò của một Valoroso bằng những ngôn từ chọn lọc nhất, trong đó tôi sẽ đặc tả ánh mắt của ngài, cái mũi phồng to của ngài - cả hoàng bào, khăn mùi xoa bỏ túi và đôi ủng nữa. Nhưng tôi cũng chả cần nói rõ là tôi không có cái bút của tiểu thuyết gia lừng danh ấy và bằng lòng với việc nói là Valoroso ngồi lại một mình ở phòng ăn.

Vua vội vã đi đến bên tủ li, lấy từ trên bàn một trong những cái đưng trứng chần được phục vụ trong bữa điểm tâm rồi lôi ra một chai Nantz hoặc Cognac loại thượng hảo hạng. Ngài đổ đầy li rồi dốc cạn li vài lần, cuối cùng ngài đặt li xuống, kêu khà lên một tiếng khoan khoái. Ái chà chà, lúc này thì cả vua cũng chỉ là một người tầm thường.

“Này này!” Vua lẩm bẫm một mình (và lại nhấm nháp thêm vài li nữa, tôi rất tiếc đã phải nói rõ chuyện này). Trước khi làm vua mình chưa bao giờ dốc vào người cái thứ chất độc này, mình đã từng ớn cái anh rượu brandy nóng này lắm và chỉ uống từng hơi dài mỗi cái anh nước suối thiên nhiên thôi. Nước ào qua những tảng đá cũng không nhanh hơn mình với khẩu súng miện loe trong tay, khi mình đập lên những giọt sương mai trong lúc bắn gà gô, chim giẽ, nai chín gác. Đúng như một câu ngạn ngữ trứ danh của người Anh: “Vương miện quá nặng đối với một cái đầu.” Tại sao mình lại đánh cắp cái vương miện của thằng cháu mình, cái thằng Giglio ngớ ngẩn

ấy? Ăn cắp? Mình mà lại nói như thế sao? Không, không, không, không đời nào, thế đâu phải là ăn cắp. Mình phải rút lại nhận định ngu ngốc ấy. Mình chỉ... chỉ đội lên cái đầu anh minh của mình cái vương miện xứng đáng với nó thôi. Mình chỉ... với đôi tay hùng mạnh này nâng cây quyền trượng để điều hành xứ Paflagonia này. Mình chỉ... bằng bàn tay bao quát này nắm giữ quả cầu có cảm thánh giá của người Paflagonia thôi! Cái thằng bé con thảm hại; mít ướt, thò lò mũi - mới ngày hôm qua còn nằm trong vòng tay nhũ mầu mè nheo đòi kẹo và vú mẹ ấy - nó mà lại sinh ra để đội vương miện, cầm quả cầu và quyền trượng trong tay sao? Lại được mang bên người thanh gươm sáng chói của tiên hoàng và xông ra trận sinh tử với quân thù hung bạo xứ Crim sao?” Đến đây thì vua quay ra cãi cộ với chính mình (chúng ta cũng không cần nói rõ đây chỉ là đoạn độc thoại nội tâm chứ không phải tự vấn lương tâm) rằng ngài chỉ thực hiện bổn phận của mình và rằng đã có một thời ngài rất thích thú với ý tưởng mở rộng quyền lực. Việc này sẽ tiến hành một cách âm thầm nhẹ nhàng bằng cách kết hợp hai vương triều, hai quốc gia với một cuộc hôn phối giữa hai hoàng gia. Như thế sẽ tiết kiệm được bao nhiêu xương máu và phí tổn cho những cuộc chiến tranh lớn nhỏ giữa hai quốc gia Paflagonia và Crim Tartory. Và thế là ý định tốt đẹp trao lại triều chính cho Giglio không được đặt ra. Thật thế, nếu vua Savio vẫn còn sống, thì chính nhà vua cũng sẽ không trao vương miện cho con trai mà tự mình thực hiện ước mơ thống nhất hai quốc gia. Các em thân mến, người ta dễ dàng lừa dối mình như thế đấy. Làm như thế chúng ta sẽ nghĩ mong muốn của mình là đúng đắn. Thế là vua Valoroso lại có được sự thanh thản để đọc tiếp mấy tờ báo, kết thúc món bánh nướng và trứng phòng rồi nhấn chuông gọi tể tướng. Trong khi đó thì hoàng hậu, người vừa mới nghĩ là nên ghé qua thăm Giglio đang bị ốm đã vội thay đổi ý định. “Cứ để sau đã. Công việc là trên hết, tình cảm để sau. Chiều mình sẽ đến chỗ Giglio vậy. Bây giờ mình sẽ đến chỗ thợ kim hoàn để chọn vòng đeo tay và dây chuyền.”

Công chúa quay về phòng mình bảo cô hầu gái Betsinda mang tất cả quần áo nàng ra để ngắm nghía. Thế là mọi người quên băng mắt nhân vật Giglio của chúng ta cũng như tôi quên mất tôi đã ăn món gì vào bữa tối ngày thứ ba cuối cùng trong tháng 12 năm ngoái.

2. Vua Valoroso đã chiếm đoạt ngai vàng và hoàng tử Giglio trắng tay ra sao?

Mười hoặc mười hai ngàn năm trước Paflagonia dường như là một trong những quốc gia chưa có một bộ luật rõ ràng về việc kế vị ngai vàng. Vì thế mà khi vua Savio băng hà, vua đã để cho người em quyền nhiếp chính và quyền giám hộ đứa con mồ côi cho đến ngày trưởng thành. Nhiếp chính vương lòng dạ bất trung đã tiếm quyền, phớt lờ di chỉ của vua Savio khi tạ thế mà tự phong để cho mình lấy tên là hoàng đế Valoroso 24 và đã có một lễ đăng quang rùm beng nhất. Vua ra chiếu chỉ bắt tất cả các nhà quý tộc trong vương quốc phải tỏ lòng tôn kính ngài. Chừng nào Valoroso còn tổ chức nhiều yến tiệc linh đình, ban cho họ nhiều bổng lộc và đất đai thì những nhà quý tộc xứ Paflagonia không quan tâm đến việc ai làm vua và theo những người này thì ngay từ thuở khai thiên lập địa con người ta đã không bình đẳng với nhau rồi. Còn về phần Giglio, mồ côi cha từ lúc còn quá nhỏ cho nên không hiểu được thế nào là mất đi vương miện và quyền trượng. Chừng nào hoàng tử còn có nhiều đồ chơi, kẹo bánh, 5 ngày vui chơi trong một tuần, rồi ngựa, rồi súng để đi vào rừng săn bắn khi đến tuổi trưởng thành, nhất là khi được làm bạn với công chúa duy nhất cũng là cô em họ thân yêu của chàng thì chàng hoàn toàn mãn nguyện. Chàng cũng chẳng hề ganh tị với vua vì chiếc áo hoàng bào, cây quyền trượng, chiếc ngai vàng đồ sộ vừa nóng nực vừa bất tiện cùng những buổi triều kiến lê thê mà vua phải dự từ sáng đến tối. Bức chân dung về vua Valoroso để lại cho chúng ta khiến tôi nghĩ bạn cũng đồng ý với tôi rằng chắc cũng có nhiều lúc ngài cảm thấy mỏi mệt, chán ngán trong chiếc áo hoàng bào may bằng nhung cản trở những cử động của ngài, ngán những đồ ngọc ngà châu báu, chẳng thiết gì đến những chiếc áo lông chồn và sự vĩ đại của mình. Bản

thân tôi thì tôi chẳng khoái chui vào trong chiếc áo cứng ngắc, sột soạt ấy; đội lên đầu cái của nặng chình chịch ấy đâu.

Chẳng có gì phải nghi ngờ, chắc chắn là hồi trẻ hoàng hậu rất đẹp. Cứ theo như bức chân dung của bà thì biết hoàng hậu rất có nét dù bây giờ bà quả là có phần hơi phương phi. Nếu hoàng hậu có thích được người đời tặng bốc, thích những chuyện tầm phào, thích bài bạc và những bộ quần áo đẹp thì chúng ta cũng nên thông cảm với những yếu đuối của bà bởi vì dù sao thì nó cũng không nặng hơn khuyết điểm của chúng ta. Hoàng hậu rất... rất tốt với đứa cháu. Nếu như có khi nào bà cảm thấy cần rút lương tâm về chuyện quân vương của bà đã chiếm đoạt ngai vàng của đứa cháu thì bà lại tự an ủi mình bằng ý nghĩ rằng dù đức vua có là một kẻ tiếm ngôi thì ngài vẫn là người đàn ông đáng kính nhất và rồi chẳng lẽ nào thì khi đức vua về với tiên hoàng, hoàng tử Giglio cũng được nối ngôi, có đi đâu mà mất. Khi ấy chàng sẽ chia sẻ vương quốc với cô em họ vốn là người chàng rất mực yêu quý.

Tể tướng Glumboso là một đại thần ăn lộc triều đình lâu đời, là một kẻ bề tôi tận trung và vui tính nhất, với ông ta nhà vua có thể yên tâm phó thác cả vận mệnh quốc gia. Tất cả những điều vua Valoroso quan tâm chỉ là có trong tay thật nhiều tiền, tổ chức thật lắm các cuộc đi săn và tới tập nhận những lời ca ngợi, tung hô của những kẻ bề tôi, trong khi càng ngày càng ít đi những chuyện phiến hà. Chẳng lẽ nào mà vua còn có những thứ này thì ông còn ít quan tâm đến chuyện người ta phải mất cái gì để có tất cả những cái

đó. Nếu nhà vua dấy nên nạn can qua và trực tiếp chỉ huy quân đội thì tất nhiên báo chí ở Paflagonia phải tung tin là ngài đã chiến thắng vẻ vang. Tượng của nhà vua được dựng lên ở mỗi một thành phố trong đế chế của ngài, còn chân dung ngài thì không ở đâu là không có, chưa kể còn được dán ở tất cả những nơi bán sách báo. Ngài là Valoroso Phi thường, Valoroso Chiến thắng, Valoroso Vĩ đại và vân vân - thậm chí cả những hạ quan mới tập tọng vào nghề và những người trẻ tuổi cũng biết nói những lời có cánh với đức vua.

Cặp vợ chồng đệ nhất thiên hạ này chỉ có một người con duy nhất là công chúa Angelica, người mà bạn có thể tin chắc là tạo vật hoàn mỹ nhất trong con mắt các triều thần, trong con mắt của phụ vương và mẫu hậu và trong suy nghĩ của chính nàng. Người ta truyền tụng nàng có mái tóc dài nhất, đôi mắt to nhất, cái eo thanh mảnh nhất, đôi bàn chân nhỏ nhất, làn da đẹp nhất trong số tất cả các thiếu nữ ở vương quốc Paflagonia. Tài năng của nàng được ca ngợi là 10 lần nổi bật hơn sắc đẹp của nàng. Các nữ quan phụ trách việc dạy dỗ con em trong cung đình thường làm cho những học trò lười biếng của mình phải xấu hổ khi tả cho chúng nghe những khả năng siêu việt của nàng; cầm, kì, thi, họa, không có món nào mà nàng không phải là đệ nhất thiên hạ. Này nhé, nàng có thể chơi bất cứ loại nhạc cụ phức tạp nào ngay ở lần đầu tiên. Nàng có thể trả lời bất cứ câu hỏi khó khăn nào của Mangnall^[2]. Nàng biết bất cứ giai đoạn nào trong lịch sử Paflagonia và ở cả những nước khác. Nàng biết tiếng Pháp, tiếng Anh, tiếng Italy, tiếng Đức, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Do Thái, tiếng Hi Lạp, tiếng Latin, tiếng Cappadocy, tiếng Samothracy, tiếng Aegea và cả tiếng Tartary nữa. Nói tóm lại nàng là một thiếu nữ toàn tài và người có vinh dự diu dặt nàng là nữ bá tước Gruffanuff đoan chính.

Từ bức tranh mà tôi vẽ ra chắc bạn hình dung Gruffanuff hẳn phải xuất thân từ một dòng máu cao quý lắm. Trông bà quý phái đến từng chân tơ kẽ tóc và tôi đã tưởng ít nhất bà cũng phải là một công chúa với một phả hệ lâu đời đến tận thời Deluge. Nhưng mà thật ra quý bà này có thành phần xuất thân không cao quý hơn những quý bà đem thân ra làm tôi tớ trong triều. Tất cả những người tinh tế đều bịt mũi cười cái điệu bộ kiểu người Italy quá là hơi lỗ bịch của bà ta. Sự thật bà từng là thị nữ của hoàng hậu từ ngày hoàng hậu mới chỉ là một công chúa. Chồng bà Gruffanuff là một người trông coi đám người hầu hạ, cũng là một thứ người hầu ở một cấp bậc cao hơn mà thôi. Nhưng sau khi chồng bà qua đời, hoặc mất tích hoặc bị một sự cố nào đó mà bạn có thể tưởng tượng ra thì bà Gruffanuff này với cái tài bợ đỡ luôn cúi, lừa phỉnh chủ nhân, lúc này đã lên ngôi hoàng hậu, đã trở thành tên đầy tớ tin cẩn của hoàng hậu (rõ ràng là một người đàn bà yếu đuối). Thế là hoàng hậu phong cho bà tước bá và giao cho bà trọng trách theo hầu con gái để cho nàng sáng chói ở tất cả các phương diện.

Bây giờ thì tôi phải mách nhỏ với bạn về học vấn cũng như tài năng của công chúa bởi vì nàng là một nhân vật rất đặc biệt. Angelica rất thông minh, hảnh thế rồi nhưng nàng cũng LƯỜI bất cứ khi nào có thể LƯỜI được. Về chuyện đàn địch ư? Nàng có thể chơi được một hoặc hai bản nhạc nhưng bao giờ cũng giả vờ là nàng chưa hề nghe qua bản nhạc này; nàng có thể trả lời 5, 6 câu hỏi của Mangnall với điều kiện bạn phải hỏi theo bài và đúng tuần tự. Còn về ngoại ngữ, phải, nàng biết nhiều thứ tiếng nhưng mà mỗi thứ tiếng nàng chỉ nói được mấy câu chào hỏi thông thường. Còn chuyện thêu thùa và vẽ tranh ư? Nàng khoe với khách nhiều tác phẩm đẹp ra trò nhưng mà ai làm ra nó thì lại là vấn đề khác.

Vì chuyện này mà tôi buộc phải nói ra sự thật và để làm thế, tôi phải trở lại một thời kì xa hơn, tôi sẽ kể cho các bạn nghe về bà tiên Blackstick.

3. Bà tiên Blackstick là ai?

Hai vương quốc Paflagonia và Crim Tartary có một nhân vật huyền bí được biết đến dưới cái tên *Blackstick thần kì*, có nghĩa là cây gậy đen thần kì, bởi cây gậy làm phép bằng gỗ mun mà bà tiên thường cầm; thỉnh thoảng bà tiên cười trên cây gậy bay lên tận mặt trăng hoặc đi làm một việc gì đó, hoặc chỉ đơn giản là đi cho vui và đó cũng là vật để bà thể hiện quyền lực của mình.

Khi còn trẻ, bà nhận được những bài học phép thuật đầu tiên từ cha mình vốn là một thầy phù thủy có thể hô phong hoán vũ; bà bao giờ cũng thực hành những bài học của mình bằng cách bay từ vương quốc này sang vương quốc kia trên cây gậy đen và hào phóng ban phát những ân huệ thần tiên của mình cho các vương tôn công tử hay những người có dòng máu xanh. Bà có nhiều con đỡ đầu trong hoàng tộc, đã từng biến vô số kẻ độc ác thành thú vật, chim chóc, đá làm cối xay, đồng hồ, bơm nước, cái rút giày, dù, hoặc những vật có hình thù quái dị khác. Nói tóm lại bà là một trong những bà tiên hiếu sự và năng động nhất trên đời.

Nhưng sau hai hoặc ba ngàn năm tính đến thời điểm này, Blackstick đã tỏ ra mệt mỏi. Có thể bà nghĩ: “Việc mình buộc một công chúa ngủ một giấc hàng trăm năm thì có gì là tốt? Cả việc nhét một cái bánh putđinh đen vào mũi một thằng ngốc nữa, rồi còn việc làm cho một cô gái mỗi khi mở miệng thì nhả ra châu ra ngọc, còn một cô ả khác thì chỉ phun ra rắn rết, ếch nhái... tất cả những chuyện này liệu có ích gì? Hình như mình đã làm những điều xấu cũng nhiều như điều tốt vậy. Có lẽ mình nên giải nghệ thôi, cứ để cho mọi việc xảy ra một cách tự nhiên như nó vốn thế.

Mình có hai đứa con đỡ đầu đó là hoàng hậu của vua Savio và công tước phu nhân Padella. Mỗi người mình đều cho một món quà màu nhiệm khiến họ lúc nào cũng có sức quyến rũ khó tả trong mắt phu quân của họ và trong mắt cánh đàn ông chừng nào họ còn sống trên đời. Nhưng thử hỏi Bông Hồng và Nhãn Thần đã làm gì tốt cho họ? Vì có trong tay bất cứ cái gì mà ý

thích bất chợt của họ có thể nảy ra để quyến rũ ông chồng mà họ trở nên đồng bóng, biếng nhác, xấu tính, phù phiếm đến điều, đây là chưa kể họ còn tỏ ra dâm dăng, ù lì, cứ tưởng mình là tuyệt thế giai nhân có sức hấp dẫn không thể cưỡng lại được trong khi họ đã già nua, góm guốc, lỗ bịch hết chỗ nói. Đã thế họ lại còn trịch thượng với mình mỗi lần mình đến thăm nữa chứ. Ta - Blackstick thần kì, nắm trong tay cái nghệ thuật biến hóa kì ảo nhất, có được trí tuệ của tất cả các phù thủy... có thể vẩy cây gậy lên một cái là biến chúng thành những con khi đầu chó, châu ngọc trên người chúng thành những củ hành... thế mà...”

Nghĩ sao làm vậy, bà tiên cho những cuốn sách bùa chú vào trong tủ khóa lại, không chịu làm phép nữa và hầu như không sử dụng đến cây gậy đen trừ trường hợp dùng nó như một cây gậy chống trong lúc đi dạo.

Khi công tước phu nhân Padella hạ sinh một hoàng nam (lúc ấy công tước mới chỉ là vị quý tộc có địa vị cao quý nhất trong xứ sở Crim Tartary), bà tiên dù được mời vẫn không có mặt mà chỉ gửi lời chúc mừng cùng một chiếc đĩa bằng bạc cho cậu bé - một vật không đáng giá đến vài đồng vàng. Cũng lúc đó, hoàng hậu xứ Paflagonia cũng hạ sinh một người nối dõi ngai vàng. Súng thần công nổ vang dội, cả kinh thành lộng lẫy cờ hoa và những bữa tiệc diễn ra thâu đêm suốt sáng để chúc mừng ngày điện hạ giáng thế. Người ta chắc mẩm rằng bà tiên có được vinh dự trở thành mẹ đỡ đầu của hoàng tử ít ra cũng phải tặng hoàng tử một chiếc áo tàng hình, một con ngựa biết bay, một cái ví để ra vàng hay bất cứ một món đồ màu nhiệm nào của bà. Nhưng thay vì thế Blackstick lại đến bên nôi Giglio giữa tiếng trầm trồ khen ngợi cậu bé và chúc tụng vua và hoàng hậu, để nói một câu như thế này: “Con đáng thương của ta, điều tốt nhất mà ta có thể tặng con là một TAI HỌA nho nhỏ.” Vua và hoàng hậu kinh hoàng khi nghe những lời này và sau đó ít lâu cả hai cùng lần lượt ra đi, để cho chú ruột của Giglio cướp lấy ngai vàng như chúng ta đã đọc ở phần đầu.

Tương tự như thế, khi Cavolfiore vua xứ Crim Tartary làm lễ đặt tên thánh cho đứa con duy nhất, công chúa Rosalba, Blackstick cũng được mời đến

dự. Bà đã tỏ ra không biết điều như trường hợp đối với Giglio. Trong khi mọi người hết lời ca ngợi vẻ đẹp của cô bé và chúc tụng vua và hoàng hậu đã sinh ra một tiểu thần tiên thì Blackstick buồn rầu nhìn từ cô bé sang người mẹ và nói: “Bà bạn thân mến (bà tiên này chẳng biết đến tôn ti trật tự, đối với bà thì hoàng hậu cũng không có gì hơn một mụ thợ giặt) - bà bạn thân mến, những người đi theo xu phụ bà sẽ là người đầu tiên chống lại bà khi có dịp, và điều đó cũng sẽ xảy ra với đứa bé này. Vì thế mà điều tốt nhất ta có thể mong ước cho nó là một chút RỦI RO.” Nói xong bà chạm cây gậy phép vào người Rosalba, nghiêm khắc nhìn tất cả đám quần thần trong triều, vẫy tay chào từ biệt hoàng hậu rồi chậm rãi bay qua cửa sổ.

Khi bà bay đi rồi những ông quan to quan nhỏ này giờ vẫn đứng ngây người câm lặng bắt đầu nhao nhao cả lên: “Tiên gì mà quái đản như thế (thực ra thì bà tiên này đẹp tuyệt trần đấy các bạn ạ). Tại sao vậy, bà ta đã đến cung điện xứ Paflagonia, giả vờ làm một cái gì đó cho vua Savio rồi chuyện gì đã xảy ra? Hoàng tử, con đỡ đầu của bà ta đã bị chú đoạt ngôi. Chúng ta sẽ cho phép nàng công chúa tuyệt vời của chúng ta bị tước đoạt quyền lợi từ tay bất cứ kẻ thù nào ư? Không đời nào, không đời nào, không đời nào!”

Thế là cả triều thần đồng thanh hô to: “Không bao giờ! Không bao giờ! Không bao giờ!”

Nhưng các vị trung thần sẽ thể hiện lòng tận trung báo quốc của họ đối với chúa công của mình như thế nào? Một trong những chư hầu của vua Cavolfiore, công tước Padella mà ta đã đề cập ở trên nổi dậy chống lại nhà vua.

“Sao lại có kẻ nào dám chống lại đức vua cao cả và hùng mạnh của chúng ta?” Triều thần kêu lên. “Ai dám chống lại ngài? Hoàng đế của chúng ta là vô địch, bất khả chiến bại. Ngài sẽ bắt giam Padella, cột hẳn vào đuôi lừa lôi đi khắp kinh thành nói cho mọi người biết “Đây là cách vua Cavolfiore hiển hách đối xử với kẻ làm phản.”

Vua Cavolfiore đem quân thôn tính lãnh địa của Padella. Bà hoàng hậu vốn là một người rụt rè hay lo lắng, thật đáng thương, đã hoảng sợ đến mức phát bệnh và tôi rất tiếc là cuối cùng bà cũng đã về với Chúa để Rosalba bé bỏng của bà lại cho các nữ quan chăm sóc. Tất nhiên họ đã hứa hẹn đủ điều. Tất nhiên họ thề thốt rằng thà họ chết chứ quyết không để cho công chúa bé bỏng bị mất đi một sợi tóc. Đầu tiên các tờ báo của triều đình Crim Tartary tuyên bố đức vua của họ đã thắng tuyệt đối tên phản phúc; sau đó lại có tin rằng đội quân của kẻ phản đồ Padella bắt đầu tham chiến, rồi lại có tin quân triều đình bị quân địch vây hãm... rồi, rồi cuối cùng là tin dữ: vua Cavolfiore đã bị bắt và bị giết hại dưới tay kẻ tạo phản, kẻ mà ngay sau đó đã trở thành vua Padella đệ nhất.

Trước những cái tin này, một nửa triều đình chạy đến quỳ gối trước kẻ chiến thắng tuyên thệ lòng tận trung, nửa còn lại bỏ chạy, mang theo những gì quý giá nhất trong cung điện. Công chúa Rosalba đáng thương bị bỏ lại bơ vơ một mình, đi lang thang từ phòng này sang phòng khác miệng kêu gào: “Bà công tước! Bà hầu tước! (Thực ra cô bé gọi là: “Côn tước! Hầu tước!” bởi vì cô vẫn còn nói ngọng). Mang cho ta món sườn cừu, công chúa đói bụng ồi.” Cô công chúa bé nhỏ đi từ khu cung cấm ra chính điện - chẳng hề thấy ai, vào phòng khiêu vũ cũng vắng tanh, cả ở khu dành cho bọn người hầu hạ cũng không có bóng người - thế là cô bé xuống cầu thang đi dọc theo hành lang cũng chẳng có ai cả. Cánh cửa mở toang, cô bé đi ra khỏi cung điện, đi sâu vào một khu vườn, rồi từ đó đi vào rừng nơi chỉ có hổ báo sống. Kể từ đấy không có ai nghe thấy nói gì về cô nữa.

Một mẫu áo và một chiếc giày của cô bé được tìm thấy trong miệng hai con sư tử con sống trong khu rừng đó. Chính vua Padella và đội đi săn của cung đình đã bắt được chúng, bây giờ thì công tước Padella đã xưng đế và trị vì xứ Crim Tartary. “Thế là cô công chúa bé bỏng đáng thương đã hết đời rồi,” vua phán, “không ai có thể làm gì được nữa. Các khanh, ta hãy quay về ăn trưa thôi!” Một viên quan theo hầu lấy miếng vải áo và chiếc giày cất đi, và đó là kết cuộc của Rosalba.

4. Tại sao Blackstick không được mời đến dự lễ đặt tên thánh của công chúa Angelica?

Khi công chúa Angelica ra đời, vua và hoàng hậu xứ Paflagonia không mời bà tiên đến dự lễ đặt tên thánh cho cô bé. Họ ra lệnh cho quân cấm vệ tuyệt đối không được để bà vào cung nếu như bà tự ý tìm đến. Người lính canh cổng này tên là Gruffanuff, được chính đức vua chọn đưa vào vị trí này. Đó là một người to cao, hung tợn, có thể nói đập vào mặt một thương gia hay một người khách không mời rằng “không có chỗ cho mày” với một vẻ dữ dằn làm hầu hết bọn người này phải khiếp vía mà bỏ đi không dám ngoái đầu nhìn lại. Ông ta cũng chính là phu quân của bà bá tước mà chúng ta đã làm quen ở chương trước và trong khoảng thời gian họ còn sống bên nhau họ cãi nhau từ sáng đến tối khuya. Thế nên càng ngày cái ông Gruffanuff này càng bộc lộ thói thô bạo thường xuyên hơn. Bởi vì bà tiên Blackstick thường đến thăm các hoàng tử công chúa qua cánh cửa sổ phòng khách lớn, Gruffanuff không chỉ cho đóng các cánh cửa lại mà còn dán ra bên ngoài một câu chửi báng bố nhất: “Cút đi khỏi đây Blackstick!” Ông ta còn chuẩn bị một câu nói: “Chủ nhân của cung điện không nghênh đón người đâu!” để nói vào mặt bà tiên nếu bà dám đến.

Nhưng bà tiên với cây gậy làm phép của mình đâu cho phép một cánh cửa nào khép lại trước mặt mình và Gruffanuff bị đẩy ra ngoài cửa, bèn nổi khùng, chửi vung lên những câu độc địa, thô bạo nhất rồi lớn tiếng hỏi bà tiên: “Bộ bà nghĩ tôi chịu đứng ngoài cửa trong khi người ta hội hè linh đình bên trong sao?”

“Người sẽ đứng ngoài cửa suốt ngày, suốt đêm trong nhiều năm ròng,” bà tiên nói giọng oai nghiêm. Gruffanuff lập tức chạy bắn ra khỏi cửa, đứng dạng hai chân, cười rống lên: “Ha, ha, ha! Buồn cười thật đấy! Ha, ha, ha... cái gì thế này? Cho tôi xuống đi! Ôi... hừm!” và rồi ông ta cầm bật!

Bởi vì khi bà tiên vẫy cây gậy phép lên người ông ta, Gruffanuff thấy cả người mình từ từ nâng lên khỏi mặt đất, bay về phía cửa và rồi như thể có một cái đinh vít xoắn chặt ruột gan lại, ông ta cảm thấy đau đớn không thể nào chịu đựng nổi. Sau đó cả người ông ta bị đóng vào cửa, hai cánh tay đưa lên đầu còn đôi chân sau khi giãy giụa dữ dội đã buông thõng dưới thân hình. Gruffanuff chợt thấy ớn lạnh, lạnh cứng như thể cả người đã biến thành kim loại. Ông ta mở miệng rên la “Ôi, ôi, ôi!” nhưng không thể nói gì hơn được nữa bởi vì toàn thân đã đông cứng.

Phải, Gruffanuff “đại thần” đã biến thành sắt. Nói đúng hơn biến thành đồng! Một cái vòng đồng để kéo cửa không hơn không kém. Thế là ông ta bị đóng vào cánh cửa, rục rịch vào những ngày hè đầy nắng cho đến lúc ông ta bị mặt trời thiêu đốt. Cũng ở đây ông ta bị đóng vào cánh cửa trong những đêm đông lạnh buốt cho đến khi cái mũi bằng đồng nhỏ xuống những giọt băng kêu lạnh canh. Người đưa công văn đến, ra sức xoắn cổ ông. Máy thẳng bé sai vật quậy phá thì giang thẳng tay nện lên. Tối hôm ấy vua và hoàng hậu (lúc ấy mới còn là vương gia đi dạo chơi về), nhìn thấy cái vòng đồng dính vào cánh cửa ngài bèn nói: “Này em yêu, em vừa có một cái vòng cửa bằng đồng mới hả, nhưng sao nó lại giống mặt cái tay gác cổng của chúng ta thế nhỉ? Sao nó lại có cái mặt thẳng ma cà bông tối ngày say xỉn thế này?” Cô hầu gái bước ra cửa lấy giấy nhám xoa lên mũi ông ta và một lần khi em gái của công chúa Angelica ra đời, người ta bịt mặt ông

lại bằng một chiếc bao tay cũ của trẻ con. Một đêm khác một vài thanh niên cố vạy Gruffanuff ra bằng một cái kìm bấm làm cho ông ta đau đớn hết chỗ nói. Ít lâu sau hoàng hậu có ý tưởng muốn thay đổi màu sơn cửa. Người thợ sơn quét một lớp sơn lên miệng và mắt ông ta và gần như để chọc tức ông, họ quét cho ông một lớp sơn màu xanh vỏ đỗ. Tôi thì tôi cho là ông ta lấy làm ân hận lắm vì đã trót vô lễ với bà tiên Blackstick.

Về phía phu nhân Gruffanuff, bà chẳng lấy gì làm buồn nhớ ông. Chẳng phải lúc nào ông cũng say sưa bét nhè sao, và mỗi khi nốc đầy rượu vào ông ta thường kiếm chuyện gây sự với vợ, đó là chưa kể chuyện mắc nợ các chủ quán. Thế mà thiên hạ lại có lời đồn là ông ta đã thoát khỏi tất cả những ràng buộc này sang định cư ở Úc hay ở Mỹ. Khi vợ chồng hoàng tử Valoroso chính thức làm vua, họ rời bỏ lâu đài cũ và không ai còn nhớ đến người gác cổng nữa.

5. Công chúa Angelica có một thị nữ như thế nào?

Một hôm khi công chúa Angelica còn bé, cô đi dạo trong vườn thượng uyển với bà Gruffanuff. Bà này cầm một cái dù che nắng để giữ cho nước da của mình không bị tàn nhang, còn Angelica thì cầm một cái bánh để ném xuống hồ cho lũ thiên nga và vịt trời ăn.

Họ còn chưa đến bên hồ thì gặp một cô bé có khuôn mặt đến là buồn cười. Đôi má bầu bĩnh đáng yêu, nhưng mái tóc buông xõa ngang vai của cô bé có vẻ như đã lâu không biết đến nước và lược chải đầu. Chiếc áo khoác ngoài của cô nhàu nát, rách rưới và cô chỉ mang một chiếc giày.

“Con bé khốn khổ kia, ai cho mày vào đây?” Bà Gruffanuff hỏi.

“Cho tôi cái bánh đi,” cô bé nói với Angelica, “tôi đói quá.”

“Đói! Như thế nào là đói?” Công chúa Angelica hỏi, đưa cho đứa bé cái bánh.

“Ôi! Công chúa!” Bà Gruffanuff thốt lên, “công chúa mới tốt bụng và nhân hậu làm sao, thật đúng là một thiên sứ! Muôn tâu thánh thượng và hoàng hậu!” Bà ta kính cẩn nói với vua và hoàng hậu lúc này đang đi đến gần cùng với hoàng tử Giglio.

“Công chúa có một tấm lòng cao thượng thật. Nàng gặp con bé bán thiu kia trong vườn, thần cũng không hiểu tại sao nó lại có thể lọt vào đây, tại sao quân cấm vệ không bắn nó chết ngay tại cổng nhỉ! Ấy thế mà công chúa bé bỏng đáng yêu của chúng ta đã cho nó cả một cái bánh cơ đấy!”

“Con không muốn ăn cái bánh ấy.” Angelica nói.

“Nhưng dù sao công chúa cũng là một tiểu thiên sứ,” bà bá tước khẳng khái.

“Phải, con biết mình đúng là một thiên thần! Này con bé bán thiu kia, người có nghĩ là ta xinh đẹp không?” Sự thật thì công chúa đang mặc bộ quần áo đẹp nhất, đội cái mũ đẹp nhất và với mái tóc cuốn lô rất cầu kì cuộn lên thành từng lọn trông rất xinh.

“Tạp! Tạp!” Cô bé nói, nhảy cò cò xung quanh các luống hoa, cất tiếng cười rồi xoay người mềm mại trong một điệu múa trong khi vẫn nhai bánh trong miệng. Và khi ăn xong cô bé líu lo hát: “Thật vui khi có bánh ăn! Ta nhớ chưa bao giờ có bánh!”. Dáng điệu của cô ngộ nghĩnh đến nỗi cả vua, hoàng hậu lẫn hoàng tử Giglio và công chúa Angelica đều cất tiếng cười vui vẻ.

“Tôi nhảy múa cũng giỏi như ca hát,” cô bé nói, “tôi có thể hát múa, làm trò và có thể làm đủ mọi chuyện.” Vừa nói cô vừa chạy đến một luống hoa ngắt mấy bông hoa đỗ quỳên, anh thảo và mấy loài hoa khác, tết cho mình một

vòng hoa nhỏ đội lên đầu rồi nhảy múa trước mặt vua và hoàng hậu với một vẻ ngộ nghĩnh đáng yêu đến mức mọi người ai cũng thấy vui.

“Mẹ của cháu là ai? Cháu có người họ hàng nào không?” Hoàng hậu hỏi.

“Sư tử bé là anh tôi, sư tử mẹ là mẹ tôi, chẳng biết ai khác nữa.” Cô bé lắc lư đầu nói rồi nhảy múa với một chân mang giày, một chân đi đất làm ai cũng thích mê.

Angelica quay sang nói với hoàng hậu: “Mẫu hậu, ngày hôm qua con vẹt của con bay ra khỏi lồng rồi, con cũng không thích món đồ chơi nào khác. Con nghĩ con bé dơ dáy này sẽ làm con vui. Mình hãy đưa nó về cung, cho nó mấy bộ váy áo cũ của con nhé.”

“Ôi công chúa, người mới rộng lượng làm sao!”

“Đó là những bộ ta đã mặc nhiều lần và chán ngấy rồi,” Angelica vùng vằng nói với nữ bá tước rồi quay sang hoàng hậu, “nó sẽ là một đứa hầu gái. Người về nhà với ta chứ, con bé kia?”

Cô bé vỗ hai tay vào nhau, reo lên: “Về nhà với công chúa ư... được! Một công chúa xinh đẹp. Ăn ngon này, mặc đẹp này!”

Tất cả mọi người cùng bật cười và dẫn cô bé về cung, ở đó cô bé được tắm gội sạch sẽ và một khi đã mặc bộ đồ công chúa thả ra trông cô bé cũng đẹp như Angelica, nếu không muốn nói là xinh hơn. Nhưng Angelica không nghĩ thế đâu, cô công chúa không bao giờ có thể hình dung là trên đời này còn có ai đó cũng đẹp dễ, tốt lành hoặc thông minh như cô. Để làm cho cô bé rách rưới không trở nên quá ngạo mạn hoặc ảo tưởng về mình, bà bá tước bèn lấy bộ quần áo rách mướp của cô và chiếc giày duy nhất cho vào một cái hộp thủy tinh, trong hộp có một miếng bìa cứng ghi dòng chữ: “Đây là bộ quần áo mà Betsinda đã mặc khi công chúa Angelica tốt bụng và cao quý gặp đứa trẻ bị ruồng bỏ này. Ngày ... tháng... năm...” Chiếc hộp thủy tinh được khóa lại.

Trong một thời gian ngắn, Betsinda là nguồn vui cho công chúa. Cô bé nhảy múa, ca hát và đặt ra những bài về ngộ nghĩnh làm vui lòng công chúa. Nhưng sau đó công chúa lại có một con khỉ, một con cún, rồi một con búp bê và công chúa không để mắt đến Betsinda nữa. Cô bé trở nên lặng lẽ, buồn bã không còn hát những bài vui vui nữa vì chẳng có ai chú ý đến cô. Ít năm sau Betsinda chính thức trở thành một người hầu hạ công chúa mặc dù cô chẳng nhận được đồng lương nào nhưng cô vẫn làm đủ mọi thứ việc, kể cả việc cuốn tóc cho công chúa bằng những chiếc lô giấy. Bao giờ cô cũng nóng lòng muốn chiều lòng công chúa, thức dậy sớm nhất, đi ngủ muộn nhất, không bao giờ tỏ vẻ buồn bực khi bị mắng chửi, lúc nào cũng sẵn sàng cho công chúa sai vặt. Nói tóm lại cô là một người hầu gái chăm chỉ, đặc lực. Thế là trong lúc hai thiếu nữ cùng lớn lên thì Betsinda cũng trở nên ngày càng hữu ích hơn; chờ đợi không biết mệt mỏi mỗi khi công chúa có việc đi ra ngoài; may cho công chúa những bộ quần áo đẹp hơn bất cứ một thợ may cung đình nào. Trong khi công chúa học với những ông thầy giỏi giang nhất thì Betsinda ngồi xa xa ở một xó nào đó chăm chú quan sát, lắng nghe. Nhờ thế mà cô học được rất nhiều điều bởi vì cô bao giờ cũng khao khát đón nhận những điều mới mẻ được truyền giảng, trong khi công chúa ngáp ngáp dài hoặc để đầu óc nghĩ vơ vẫn đến buổi vũ hội sắp tới. Vào giờ học khiêu vũ, Betsinda là bạn nhảy của Angelica, còn trong giờ học nhạc thì Betsinda mới là người dõi nhìn theo tay thầy và sau đó đánh những bài tập đàn dành cho Angelica trong khi cô công chúa tham gia những hoạt động mà nàng rất khoái như là dạ hội hay yến tiệc. Trong giờ họa, Betsinda ngồi ghi lại tất cả những lời dạy của thầy và tự làm bài tập. Mọi chuyện cũng xảy ra như vậy đối với giờ học tiếng Pháp, tiếng Italy và tất cả những ngôn ngữ khác. Khi công chúa đi ra ngoài chơi tối, nàng sẽ bảo: “Em Betsinda, em có thể hoàn thành những việc mà ta đã bắt đầu không?” “Vâng, thưa công chúa,” Betsinda vui vẻ đáp và ngồi vào bàn, không phải hoàn thành việc mà Angelica đang làm dở mà là làm một mình từ đầu đến cuối.

Ví dụ công chúa bắt đầu vẽ một chiến binh, thì nàng chỉ chấm cây cọ lên giá vẽ rồi bỏ đi chơi. Nhưng khi bức tranh đã được hoàn thành (đẹp như nó chỉ có thể đẹp đến thế) công chúa bèn viết tên mình vào một góc. Thế là cả triều đình cùng vua, hoàng hậu và trên tất cả là chàng Giglio đáng thương đều hết lòng ngưỡng mộ những tác phẩm ấy. Họ trầm trồ: “Có bao giờ lại có một họa sĩ tài năng xuất chúng như công chúa Angelica không?”

Tôi thật lấy làm tiếc khi phải thuật lại với các bạn là việc tương tự cũng xảy ra với các mẫu thêu và những tác phẩm khác, còn Angelica thì thật sự cho

là tự mình đã làm ra những thứ đó và thân nhiên đón nhận những lời tâng bốc của bá quan trong triều như thể những lời khen đó không thể đúng hơn được. Từ đó cô bắt đầu đi đến chỗ tin là trên đời này không thiếu nữ nào có thể so sánh được với cô và không một chàng trai nào là đủ tốt đối với cô.

Nàng Betsinda chẳng bao giờ nhận được một lời khen tặng cho nên không biết đến cảm giác tự mãn, chỉ nóng lòng muốn làm tất cả mọi chuyện để cô chủ vui lòng. Nhờ vậy mà trở thành một cô gái dễ thương, duyên dáng rất mực đáng yêu. Bây giờ hẳn bạn đọc bắt đầu nhận ra là Angelica cũng có những chỗ chưa hoàn hảo và hoàn toàn không phải là tạo vật kì diệu nhất trong những điều kì diệu như người ta vẫn hằng tâng bốc.

6. Hoàng tử Giglio là người như thế nào?

Bây giờ ta hãy nói về hoàng tử Giglio, cháu trai của đương kim hoàng đế Paflagonia. Điều này đã được nói rõ ràng ở trang 14 rằng chừng nào hoàng tử có áo đẹp để diện, một con ngựa hay để cưỡi, tiền rủng rinh trong túi, chàng chẳng quan tâm đến chuyện mình đã mất vương miện và quyền trượng. Vốn dễ dãi, lại đang tuổi vô lo vô nghĩ, hoàng tử chẳng có thiên hướng gì về chính trị cũng như chuyện học hành. Thế nên viên quan có trách nhiệm dạy dỗ chàng không hề tốn công tốn sức. Giglio không học nghệ thuật cũng như toán học và quan nội chính Squaretoso thường chảy mặt ra bởi lẽ hoàng tử chẳng hiểu mô tê gì về các bộ luật và hệ thống cai trị ở Paflagonia. Trong khi đó người gác rừng và đội trưởng đội thợ săn của nhà vua thì lại thấy hoàng tử là một học trò siêng năng. Thầy dạy khiêu vũ tuyên bố chàng là một tài năng thật sự do sự kết hợp giữa tính chuyên cần và sự duyên dáng bẩm sinh. Viên quan phụ trách trò chơi bi-a của hoàng gia đưa ra những lời bình phẩm tán dương đến tận mây xanh tài nghệ của chàng, cả viên quan trông coi sân tennis cũng thật lòng nghĩ thế. Đội trưởng đội ngự lâm quân Kutasoff Hedzoff thì thề rằng kể từ khi ông so tài với đại tướng nước Crim Tartory - tên Grumbuskin trời đánh - ông chưa bao giờ gặp được một xạ thủ nào xuất chúng như hoàng tử.

Tôi hy vọng là bạn đọc không nghĩ rằng có một cái gì không được thích hợp trong chuyện Hoàng tử Giglio và công chúa Angelica đi dạo với nhau trong vườn thượng uyển bởi vì Giglio hôn tay Angelica một cách hết sức lịch sự. Trước hết họ là anh em họ, thứ đến, hoàng hậu cũng đi dạo trong vườn nữa (có điều bạn không trông thấy bà đâu bởi vì lúc này bà tình cờ dừng lại sau một lùm cây). Hoàng hậu bao giờ cũng mong muốn hai người sẽ nên vợ nên chồng. Giglio cũng muốn thế, cả Angelica nữa nhưng chỉ thi thoảng thôi dù nàng biết anh chàng rất điển trai, quả cảm lại tốt bụng. Nhưng... nhưng mà Angelica của chúng ta thông minh sáng láng là thế, cái gì cũng biết trong khi anh bạn Giglio rõ là một anh chàng mít đặc, thử hỏi có xứng đôi vừa lứa không. Anh bạn Giglio điển trai hoàn toàn mù tịt về các vì tinh tú nên mới có chuyện này: vào một đêm hết sức thơ mộng, đôi bạn đang đứng trên ban công thì Angelica thốt lên, “kia là con gấu.” “Nó ở đâu?” Giglio sốt sắng. “Đừng sợ Angelica. Nếu có hàng chục con gấu xông đến thì ta cũng giết bằng hết không để nó làm hại nàng.” “Anh ngốc lắm Giglio, đấy là chòm sao Đại hùng tinh hiểu chưa.”

Khi hai người cùng ngắm hoa, Giglio thốt ra những câu nói ngớ ngẩn về các loài thực vật, đã thế chàng lại còn chưa bao giờ nghe đến loài hoa Linnaeus nữa chứ. Kiến thức về bướm của chàng chỉ là số không và chàng không biết đến các loài côn trùng cũng như tôi không quan tâm đến môn lượng giác. Vì thế bạn nên biết là mặc dù Angelica rất thích Giglio, cô cũng coi thường

anh chàng này vì sự dốt nát quá thế. Tôi nghĩ có lẽ cô đánh giá sở học của mình cao quá và chỉ thấy những thiếu sót ở người khác, nhưng tự cao tự đại vốn là bệnh chung của cả đàn ông cũng như đàn bà. Nhưng khi chỉ có hai người, Angelica cũng thích người anh họ ra trò đấy.

Vua Valoroso không được khỏe lắm lại khoái tổ chức yến tiệc (ngài có một tên đầu bếp người Pháp đại tài tên là Marmitonio) và người ta nghĩ là ngài sẽ không thọ. Cái ý nghĩ, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra với đức vua làm cho quan tể tướng quý quyết và bà bá tước già hoảng sợ bởi vì hai người này đều có chung một nỗi niềm. “Khi hoàng tử Giglio cưới cô em họ và nối ngôi vua, không biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình đây, bởi vì mình không được hoàng tử yêu quý và cũng vì mình đối xử với chàng ta không được tốt cho lắm. Mình sẽ mất địa vị béo bở này trong nháy mắt.” Bà Gruffanuff sẽ thôi không còn được hưởng tất cả những viên đá quý, tơ lụa, những cái hộp đựng đồ xinh xinh, nhẫn, đồng hồ... những món vốn thuộc về cố hoàng hậu, mẹ của Giglio; tể tướng Glumboso sẽ buộc phải nộp ra 2.417.987.439 bảng, 13 siling và 6 xu rưỡi - số tiền mà vua Savio đã để lại cho hoàng tử Giglio.

Thực ra thì cả bà bá tước lẫn ngài tể tướng đều ghét hoàng tử chỉ vì họ đã làm những điều không phải với chàng. Có nhiều kẻ không biết điều còn bịa ra hàng trăm câu chuyện độc địa về Giglio tội nghiệp hòng làm cho vua, hoàng hậu và công chúa đem lòng ghét bỏ chàng. Rằng chàng ngu dốt đến mức không đánh vần được cả những từ thông dụng nhất, đến cả tên vua Valoroso cũng viết thành Valloroso còn Angelica thì thành Angellica. Rằng trong các bữa tiệc chàng nốc rượu tì tì và bao giờ cũng đàn đúm với lũ giừ ngựa ở chuồng ngựa. Rằng chàng nợ tiền từ người thợ làm bánh ngọt đến kẻ bán đồ kim chỉ. Rằng đi lễ nhà thờ thì chàng ngủ gà ngủ gật và chỉ được cái thích trò đỏ đen với bọn hầu nam. Nhưng mà nếu chính hoàng hậu cũng khoái đánh bài, còn vua thì rất hay chộp mắt trong lúc dự lễ ở nhà thờ và có một cái dạ dày làm việc tốt thì việc Giglio có nợ vài đồng cho món bánh nhân táo bởi vì người ta nặng của chàng trọn số tiền 2.417.987.439 bảng 13

siling và 6 xu rưỡi thì tôi biết phải nói thế nào đây? Những kẻ thích xúc xiểm và ưa bịa chuyện (theo thiên ý của tôi) cần phải noi gương Homes chứ. Những câu chuyện nói xấu sau lưng và những lời phi báng này cũng có tác động đến công chúa Angelica, cô nàng bắt đầu làm mặt lạnh với chàng, sau đó cười nhạo sự dốt nát của chàng và buông lời trêu chọc chàng vì đánh bạn với lũ người hạ đẳng. Ở những buổi vũ hội hay những bữa tiệc, nàng đối xử lạnh nhạt với chàng làm cho chàng ngã bệnh phải nằm lì trên giường và vua phải phái ngự y đến xem bệnh cho chàng.

Vua Valoroso như chúng ta thấy, có những lí do riêng để không mặn mà gì với đứa cháu trai; nếu những bạn đọc ngây thơ thắc mắc không hiểu tại sao thì tôi buộc phải nhắc họ đọc một vở kịch của Shakespeare (dưới sự cho phép của các bậc cha mẹ thân yêu của họ) các bạn ấy sẽ hiểu tại sao vua John ghét bỏ hoàng tử Arthur. Còn với hoàng hậu, người thím dâu vương giả nhưng nhu nhược của chàng thì hẳn chàng không có trước mặt bà là y như rằng bà chẳng thể nào nhớ đến sự có mặt của chàng, còn khi bà đánh bài uýt hoặc dùng bữa tối thì bà chẳng nhớ ra được chuyện gì khác.

Tôi dám nói rằng có hai kẻ lưu manh mà tôi chẳng muốn nêu tên những mong muốn quan ngự y Pildrafto giết chết hoàng tử Giglio cho rồi nhưng ông ta chỉ hàng ngày lấy máu của chàng và làm cho chàng đau ốm thêm đến nỗi không đủ sức bước ra ngoài phòng trong suốt mấy tháng trời và gầy tong teo như một cây sào.

Trong những ngày hoàng tử ốm liệt giường có một họa sĩ nổi tiếng tên là Tomaso Lorenzo đến làm khách trong hoàng cung. Ông này cũng chính là họa sĩ cung đình của vua Crim Tartary nước liên bang với nước Paflagonia. Họa sĩ vẽ chân dung cho tất cả mọi người trong triều đình, cả nữ bá tước Gruffanuff trông cũng trẻ hẳn ra trong tranh của ông còn tể tướng Glumboso thì lại còn có vẻ hài hước nữa.

“Đôi tay tài hoa của ông ấy tôn vẻ đẹp của chúng ta lên,” ấy là có người nói thế nhưng công chúa Angelica phán: “Không, ta đứng cao hơn tất cả sự

tâng bốc tầm thường, ta e rằng họa sĩ không đủ sức lột tả vẻ đẹp của ta. Dù vậy ta không thể chịu đựng nổi khi nghe người ta chê bai một cách bất công một tài năng. Ta hy vọng phụ vương thân yêu của ta sẽ phong tước hiệp sĩ phẩm Quả Dưa Leo cho ông ta.”

Thế là công chúa Angelica, mặc dù được các triều thần ca tụng là có thể vẽ được những bức tranh đẹp cho là thật lỗi bịch khi nghĩ cô phải thỉnh giáo thêm về môn này vẫn chọn Lorenzo làm thầy dạy họa. Và đó là một lựa chọn đúng đắn vì chừng nào nàng công chúa còn làm việc trong xưởng vẽ của họa sĩ này thì nàng ta còn vẽ ra những bức họa trên cả tuyệt vời! Một số họa phẩm của nàng được đưa vào trong cuốn sách của phái đẹp, một số khác thì được bán với giá rất cao ở các hội chợ từ thiện. Nàng ký tên mình thật to ở dưới các bức tranh nhưng tôi đồ rằng tôi biết rõ ai mới thật là tác giả của những họa phẩm đó - chính là ông họa sĩ tinh ranh đã đến đây để làm cho Angelica được dịp tâng bốc mình hơn là dạy cô vẽ vời.

Một hôm Lorenzo khoe với công chúa bức chân dung của một tráng sĩ trong bộ áo giáp sáng ngời, mái tóc vàng rực rỡ, đôi mắt xanh biếc đáng yêu không thể tả nổi. Chàng ta có một vẻ mặt vừa ưu tư vừa hóm hỉnh.

“Thầy Lorenzo ơi, người này là ai?”

“Thần chưa thấy một người nào đẹp trai đến thế,” nữ bá tước Gruffanuff nói theo (cái mũi già đại bịp bợm ấy).

“Thưa công chúa,” họa sĩ trịnh trọng đáp, “đây là bức chân dung chúa công oai nghiêm của chúng tôi - Hoàng thái tử Bulbo xứ Crim Tartary, công tước xứ Acroceraunia, hầu tước xứ Popuphloisboio, hiệp sĩ Đại Thánh Giá phẩm Quả Bí đỏ. Đây là tấm huân chương Bí đỏ trang điểm trên bộ ngực trai trẻ của chàng mà chàng nhận được từ người cha uy danh bốn biển - hoàng đế Padella đệ nhất - vì đã chiến thắng trong trận Rimbombamento khi chàng với cánh tay của một tráng sĩ đã giết chết vua xứ Ograria và 211 tên khổng lồ trong số 218 tên cận vệ của nhà vua. Số còn lại bị tiêu diệt bởi quân đội

dũng cảm của Crim Tartary sau một cuộc giao tranh kéo dài trong đó phía Crim Tartary bị tổn thất nặng nề.”

“Một hoàng tử sáng chói!” Công chúa trầm nghĩ, “dũng cảm là thế, điềm đạm là thế, tuổi trẻ hào hùng như thế, thật là một đại anh hùng.”

“Tài năng của chàng cũng nổi bật như lòng dũng cảm của chàng vậy.” Họa sĩ cung đình lại hết lời tán tụng. “Chàng biết tất cả mọi thứ tiếng trên đời, lại được trời phú cho giọng hát tuyệt vời. Chàng có thể chơi được tất cả các loại nhạc cụ, tham gia vào việc sáng tác nhạc kịch và chỉ huy dàn dựng cũng như diễn xuất hàng ngàn đêm trong nhà hát kịch hoàng gia xứ Crim Tartary. Chàng còn múa balê trước mặt đức vua và hoàng hậu. Ôi trông chàng đẹp đến nỗi em họ chàng, cô công chúa đáng yêu xứ Circassia đã yếu mệnh vì tương tư.”

“Vậy tại sao chàng không cưới cô công chúa đáng thương đó?” Angelica hỏi với một tiếng thở dài.

“Bởi vì họ là anh em họ trực hệ thừa công chúa và giáo sĩ cấm một sự kết hợp gần gũi như vậy. Ngoài ra, trái tim của hoàng tử lại gửi gắm vào một nơi khác.”

“Là ai vậy?”

“Thần không được phép nhắc đến cái tên nàng công chúa cao quý này.”

“Nhưng ông có thể nói với ta chữ cái đầu tiên trong cái tên ấy.”

“Công chúa có thể đoán được.”

“Đó là chữ Z phải không?”

Họa sĩ đáp không phải là Z, sau đó công chúa lại thử với Y, X, W và trở lại với hầu hết các chữ cái trong bảng chữ cái. Khi nàng nói D mà vẫn không phải, nàng bắt đầu cảm thấy phấn khích, đến khi nhảy sang C mà vẫn chưa phải thì nàng hồi hộp lăm lăm. Cả chữ B cũng không phải nốt.

“Ôi bà Gruffanuff thân mến, cho tôi mượn cái lọ người coi.” Công chúa hỗn hển nói và giấu mặt sau vai bà bá tước, thì thầm gần như hụt hơi. “Ôi, thế có phải là chữ A không?”

“Đó chính là chữ A và mặc dù theo lệnh của điện hạ tôi không được phép nói ra tên nàng công chúa mà chàng yêu một cách cuồng nhiệt, đắm say, điên dại, nhưng tôi có thể cho công chúa xem bức chân dung của nàng.” Anh chàng lấu cá đáp rồi dẫn công chúa đến gần một chiếc khung mạ vàng, kéo tấm vải che sang một bên. Ôi trời ơi! Đó là một tấm gương trong suốt và Angelica thấy khuôn mặt xinh đẹp của chính mình.

7. Giglio và Angelica cãi nhau như thế nào?

Họa sĩ cung đình của vua xứ Tartary trở về cố quốc mang theo nhiều bức tranh mà ông ta đã vẽ trong thời gian lưu lại thủ đô nước Paflagonia (tất nhiên bạn cũng nên biết rằng thủ đô có tên là Blombodinga). Bức tranh đẹp nhất trong số đó là bức chân dung công chúa Angelica và ngày họa sĩ trưng bày tranh tất cả quan lại trong triều đều đến xem. Vua lấy làm đẹp ý lắm, ngài phong tước hiệp sĩ Bí đỏ (phẩm thứ 6) cho họa sĩ và từ đấy ông này trở thành Sir Tomaso Lorenzo, K.D.

Vua Valoroso cũng phong tước hiệp sĩ Quả Dưa Leo cho họa sĩ cùng với một món tiền kha khá bởi vì ông này đã vẽ chân dung cho vua và hoàng hậu. Trong thời gian lưu lại Blombodinga, ông họa sĩ này hết sức nổi đình nổi đám, trở thành khuôn vàng thước ngọc cho đám họa sĩ ở đây bởi vì vua thường chỉ vào bức chân dung hoàng tử Bulbo mà Sir Tomaso đã tặng lại vua và cao giọng hỏi: “Ai trong số các người có thể vẽ được một bức tranh như thế này?”

Bức chân dung trứ danh đó được treo ở phòng khách lớn trong cung điện, bên trên cái tủ buýt phê lớn và công chúa bao giờ cũng có thể chiêm ngưỡng nó khi nàng pha trà. Mỗi ngày nó lại trở nên đẹp hơn, quyến rũ hơn và công chúa đâm ra yêu thích nó đến nỗi nàng thường đánh đổ nước trà ra khăn trải bàn. Mỗi lần như thế vua và hoàng hậu lại đưa mắt cho nhau, lắc đầu và thì thầm với nhau: “A ha, để coi chuyện gì xảy ra đây.”

Trong khi ấy thì trong phòng riêng ở trên lầu, hoàng tử Giglio nằm bẹp trên giường bệnh dù chàng đã uống tất cả các loại cao đơn hoàn tán kinh khủng mà ngự y đã kê cho như một chàng trai dễ bảo, như là tôi có thể hy vọng bạn của tôi cũng làm thế mỗi khi bị bệnh và ngoan ngoãn để mama đưa bạn đi khám bệnh. Chỉ có một người duy nhất lui tới chỗ Giglio (không kể người bạn chàng là viên chỉ huy ngự lâm quân, một người hầu như lúc nào cũng bận rộn hoặc mắc vào chuyện tập đội hình đội ngũ gì đó) là cô thị nữ Betsinda bé nhỏ. Cô thường đến phòng ngủ và phòng khách, đem cháo đến cho chàng và dọn giường cho người ốm.

Mỗi khi cô hầu gái đến vào buổi sáng và buổi tối, hoàng tử Giglio đều hỏi: “Betsinda, công chúa Angelica thế nào rồi?”

“Thưa hoàng tử, công chúa rất khỏe.” Bao giờ Betsinda cũng nói như thế, còn hoàng tử chỉ biết thở dài, nghĩ thầm: “Nếu Angelica bị bệnh thì chắc mình sẽ không khỏe được đâu.”

Nhưng chàng chỉ hỏi: “Thế công chúa có hỏi thăm tôi không Betsinda?”

“Không, thưa hoàng tử, hôm nay thì không ạ.” Hoặc: “Hôm nay công chúa lại bận tập đàn piano,” hoặc “Nàng phải viết thiệp mời khách đến dự một bữa dạ tiệc nên không có thời gian nói chuyện với thần ạ.”

Cũng có khi Betsinda nghĩ ra một cái cớ nào đó để không phải nói ra sự thật phũ phàng bởi vì cô là một tạo vật có bản tính ngọt ngào đến nỗi cô sẽ cố mọi cách để tránh cho hoàng tử khỏi buồn phiền, sầu muộn. Có một lần cô mang gà quay và nước quả đông đến cho hoàng tử (khi ngự y cho phép và khi sức khỏe của hoàng tử đã khá hơn) bảo với chàng rằng “Món nước quả này do chính tay công chúa làm cho chàng.”

Giglio nghe mà như nuốt lấy từng lời, cảm thấy khỏe hẳn lên, uống lấy uống để món nước quả, gặm đến cả miếng xương gà cuối cùng - cái cẳng gà, hai sườn gà, xương sống... tất tậ với những ý nghĩ vui tươi như mở hội. Chàng thầm cảm ơn công chúa Angelica yêu dấu. Ngày hôm sau thì chàng

cảm thấy bệnh tật đã hoàn toàn bị đẩy lùi và chàng vội vã mặc quần áo rồi đi xuống cầu thang, nơi chàng còn gặp ai khác nữa ngoài nàng Angelica trong phòng khách? Tất cả các tấm vải phủ lên bàn ghế đã được mang đi, giá cắm nến nhiều tầng được lấy ra khỏi các túi đồ, rèm cửa bằng thứ lụa Đamát cực quý được mang ra dùng, những vật không cần thiết thì được dọn đi chỗ khác, những cuốn album đẹp nhất bày trên bàn. Mái tóc đẹp của Angelica cuốn trong những chiếc lô giấy điều đó có nghĩa là cô nàng sắp đi dự tiệc.

“Trời ơi anh Giglio! Anh đã mặc quần áo chỉnh tề rồi à! Coi anh có ra cái hình thù gì không kìa?”

“Phải, Angelica thân yêu, anh vừa từ trên phòng xuống, hôm nay anh khỏe rồi. Cảm ơn món gà quay và nước quả của em.”

“Em chẳng biết gì về món gà quay với nước quả mà anh đã ám chỉ một cách thô lỗ như vậy.”

“Cái gì, không phải... không phải em đã gửi đến cho anh sao?”

“Em... em... Angelica này? Ồ không Giglio đáng thương, không làm gì có chuyện đó đâu, em đâu có rảnh để làm chuyện đó, em còn phải lo sao cho tất cả mọi việc đâu vào đấy để đón tiếp hoàng thái tử nước Crim Tartary, người sẽ ghé thăm cung điện của phụ vương.”

“Hoàng tử nước Crim Tartary?” Giglio hỏi có vẻ không tin vào tai mình.

“Phải, chính là hoàng tử Crim Tartary đấy.” Angelica móm mịa, “em dám chắc là anh chưa bao giờ nghe thấy tên nước này. Anh đã bao giờ nghe thấy cái tên này chưa? Em đánh cuộc là anh không biết Crim Tartary ở Hồng Hải hay Hắc Hải.”

“Ồ có chứ, anh biết, nó ở Hồng Hải.” Giglio lúng búng nói còn công chúa thì cười phá lên.

“Anh ngốc ơ là anh ngốc ơ! Sao mà anh lại kém hiểu biết như vậy, rõ là anh không phù hợp với xã hội thượng lưu. Anh chẳng biết gì ngoài lũ ngựa và lũ chó, anh chỉ thích hợp với việc chèn chén với bọn lính ngự lâm thô tục của phụ vương thôi. Đừng có nhìn tôi với vẻ kinh ngạc như thế, thưa ngài. Xin mời ngài về phòng mặc quần áo thật lịch sự để đón tiếp hoàng tử và để cho tôi toàn tâm vào việc bày biện, sắp đặt.”

“Ôi Angelica, Angelica, anh không nghĩ đây có thể là em. Đây không phải là ngôn ngữ của em khi em tặng anh chiếc nhẫn của mình và anh trao cho em chiếc nhẫn của anh trong vườn thượng uyển, và em... em đưa cho anh cái....”

Nhưng đó là cái gì thì chúng ta không bao giờ biết được bởi vì Angelica đã giận dữ gào lên: “Cút ra khỏi đây mau cái đồ xác xược, thô bỉ. Sao anh... anh dám vô lễ với tôi như vậy hả Giglio? Còn cái nhẫn trị giá hai xu của quý ông, thì đây, cầm lấy đi.” Nói xong công chúa rút chiếc nhẫn ném ra ngoài cửa sổ.

“Nhưng đó là nhẫn cưới của mẹ anh đấy.”

“Tôi chẳng thèm quan tâm xem nó là chiếc nhẫn cưới của ai. Anh cứ đi mà lấy bất cứ ai nhặt được nó nếu đấy là một ả đàn bà nhưng đừng tơ tưởng đến chuyện cưới tôi nhé. Trả lại chiếc nhẫn của tôi đây. Tôi không đủ kiên nhẫn với những kẻ khoác lác về những cái đã tặng cho người khác! Tôi biết ai sẽ là người có thể đập lên người tôi những thứ vụn lần quý giá hơn, đẹp đẽ hơn những cái mà anh có thể đem đến cho tôi. Chỉ là một chiếc nhẫn của kẻ ăn mày không đáng một đồng 5 silinh!”

Lúc ấy Angelica đâu biết được chiếc nhẫn mà Giglio tặng là một chiếc nhẫn thần; người đàn ông nào đeo nó sẽ được tất cả đàn bà đem lòng say mê, nếu nó rơi vào tay một người đàn bà, người này sẽ được tất cả giới mày râu theo đuổi. Cố hoàng hậu mẹ của Giglio chỉ là một phụ nữ nhan sắc thường thường bậc trung thế mà lại được ngưỡng mộ ghê gớm khi đeo chiếc nhẫn này. Đức vua đã phát điên lên khi bà ngã bệnh. Nhưng khi bà gọi Giglio đến

bên giường bệnh, đeo vào tay con trai chiếc nhẫn thì dường như vua Savio không còn quan tâm nhiều đến hoàng hậu nữa mà chuyển tất cả tình thương yêu sang cho cậu bé Giglio. Ai cũng yêu mến chàng chừng nào chàng còn đeo chiếc nhẫn nhưng từ lúc còn bé chàng đã tặng nó cho Angelica và người ta lại chuyển sang yêu quý, tôn thờ cô rất mực. Giglio như một câu tục ngữ đã nói chỉ đóng vai trò của một kẻ ăn theo.

“Phải,” Angelica càng lúc càng tức tối nên đã gào to như điên như dại: “Tôi biết ai là người sẽ đem đến cho tôi bao thứ tốt đẹp hơn cái nhẫn ngọc thâm hại của anh.”

“Được thôi, thưa cô! Cô có thể lấy lại chiếc nhẫn của mình!” Giglio dẫn giọng, đôi mắt chàng nhìn cô công chúa như tóe lửa và rồi đôi mắt ấy chợt mở to, ngỡ ngàng: “A ha, điều này có ý nghĩa gì? Đây mà lại là người đàn bà tôi đã đem lòng yêu thương bấy lâu ư? Tôi thật ngu ngốc hết chỗ nói mới ném đi tất cả danh dự vì cô. Phải... cô chỉ là một cô ả đong đánh, vênh váo... lưng còn hơi gù nữa chứ!”

“Ngươi... ngươi dám... đồ khốn!”

“Mà này... nói thật nhé cô có hơi bị lác đấy.”

“Ngươi!...” Công chúa gào lên.

“Tóc cô đỏ quạch, mặt rỗ kết quả của bệnh đậu mùa. Còn gì nữa, cô có ba cái răng sún... lại còn đáng đi chấm phẩy nữa chứ, bởi vì tật chân cao chân thấp mà.”

“Đồ súc sinh! Đồ thối tha! Đồ...”. Angelica gào lên, một tay bắt lấy cái nhẫn, tay kia cào lên mặt Giglio để lại một, hai, ba vết móng tay. Hẳn cô đã dứt hết tóc trên đầu Giglio nếu chàng không thôi cười mà kêu lên:

“Ôi trời ơi, Angelica đừng kéo tóc tôi, đau quá! Cô có thể nhắc tóc mình như nhắc một cái mũ như chỗ tôi biết vì đó là bộ tóc giả. Ô hô, a ha, hê hê!!!”.

Chàng suýt ngộp thở vì cười trong khi công chúa nổi trận tam bành; vừa lúc đó với một cái cúi chào kính cẩn bá tước Grambabella trong bộ triều phục của một thị thần đệ nhất phẩm bước vào, long trọng nói: “Thưa công chúa. Bộ hạ đợi người ở Cung Đỏ, nơi mọi người đang chờ đợi hoàng thái tử xứ Crim Tartary.”

8. Gruffanuff nhặt chiếc nhẫn và hoàng tử Bulbo ra mắt như thế nào?

Chuyến viếng thăm của hoàng tử Bulbo là một sự kiện trọng đại: ai cũng diện lên người bộ quần áo đẹp nhất. Bọn thị đồng thì mặc bộ chế phục dành cho hội hè, đại pháp quan đội một bộ tóc giả mới, ngự lâm quân trong những chiếc áo choàng mới cáu cạch. Nữ bá tước Gruffanuff bạn có thể chắc như hai với hai là bốn là bà cảm thấy sung sướng khi có dịp được khoác lên tấm thân già nua tất cả những vật đẹp để ăn mót được. Lúc này bà ta đang thơ thẩn đi lại ngoài sân chầu để ngóng lệnh vua thì thoáng thấy một vật gì lấp lánh trên đường. Bà ta bèn ra lệnh cho một thằng nhỏ có nhiệm vụ nâng đuôi áo cho bà chạy lại chỗ luống hoa nhặt cái vật lấp lánh đó lên. Đó là một thằng bé khốn khổ, xấu xí lại mặc bộ quần áo thải ra của một người gác cổng đã được cắt ngắn và quá chật đối với nó. Ấy thế mà khi nó cầm chiếc nhẫn trên tay mang đến cho bà Gruffanuff bà này đã trầm trồ trong dạ khen nó đẹp như Thần Tình yêu. Thằng bé đưa cái nhẫn cho bà già. Đó chỉ là một chiếc nhẫn giả, quá nhỏ so với những ngón tay xương xẩu của bà bá tước, vì thế mà bà bỏ nó vào túi áo.

“Ôi mẹ ời!” Thằng bé suýt xoa, ngậy người ra nhìn bà: “Hôm nay... hôm nay trông mẹ mới đẹp làm sao chứ.”

“Cả con nữa Jacky”, bà nói nhưng kìa, khi đưa mắt nhìn xuống bà thấy nó chẳng còn đẹp nữa - chỉ là cái thằng Jacky mái tóc nham nhở màu cà rốt như lúc nào nó cũng thế. Tuy vậy, lời khen bao giờ cũng được phụ nữ đón nhận dù là từ miệng những người đàn ông hay từ những thằng bé xấu xí nhất.

Bà Gruffanuff khoan khoái trong lòng, lệnh cho thằng bé nâng cái đuôi áo dài lê thê của bà trong lúc bà đứng đĩnh đi tiếp. Những tên lính trong đội cấm vệ chào đón bà với một sự kính cẩn đến lạ. Viên đại úy Hedzoff đang đứng ngoài phòng đợi, hồ hởi nói: “Thưa nữ bá tước, hôm nay trông bà như một thiên thần vậy.”

Và thế là vừa cúi chào vừa mỉm cười tự mãn, Gruffanuff bước vào ngòi xuống chỗ của mình phía sau vua và hoàng hậu đang ngồi đợi hoàng tử Crim Tartary triều kiến. Công chúa Angelica ngồi bên cạnh họ và phía sau ngai vàng của nhà vua là Giglio mặt mày ủ dột, chán ngán.

Hoàng tử Crim xuất hiện có Baron Sleibootz, thị thần của chàng theo cùng, sau lưng họ là một thị đồng người da đen cung kính mang trên tay một cái vương miện đẹp đến mức có thể là bạn cũng chưa trông thấy bao giờ. Chàng mặc một bộ đồ cưỡi ngựa, mái tóc chàng như bạn có thể thấy hơi bông bênh một chút. “Tôi đã cưỡi ngựa suốt 300 dặm kể từ lúc ăn sáng”, chàng nghiêng mình nói, “cũng chỉ vì nóng lòng muốn gặp công... à không chiêm ngưỡng triều đình và hoàng gia hùng mạnh ở Paflagonia. Tôi không thể chờ thêm một phút nào nữa, trước khi được gặp đức vua, hoàng hậu...”.

Từ sau ngai vàng, Giglio bật ra một tràng cười chế nhạo nhưng trong phòng không khí chộn rộn, háo hức đến nỗi chẳng ai để ý đến tiếng cười này. “Hoàng thái tử được nghênh đón trong bất cứ bộ quần áo nào”, vua phán, “Tể tướng Glumboso, hãy dành một vị trí danh dự cho hoàng thái tử.”

“Bất cứ bộ quần áo nào mà chàng mặc cũng là bộ hoàng bào đẹp nhất.” Công chúa Angelica nói, mỉm cười làm duyên làm dáng.

“À nhưng mà nàng cần phải thấy những bộ quần áo khác của ta. Đáng lẽ ta đã có sẵn sàng nếu tên hầu cận không quên mất. Mà ai vừa cười vậy?”

“Ta cười đấy,” Giglio lên tiếng, vẫn cười sảng sặc, “bởi vì người vừa nói là người nóng lòng muốn gặp công chúa, rằng người không thể đợi để thay quần áo thế nên bạch mã hoàng tử mới xuất hiện trước mặt người đẹp với bộ quần áo lấm lem nhếch nhác thế kia.”

“Người là ai?” Hoàng tử Bulbo hỏi giọng dữ tợn.

“Cha ta làm vua đất này và ta là con trai duy nhất của người, là hoàng tử.” Giglio đáp, giọng ngạo mạn không kém ai.

“Trời đất!” Cả vua và tể tướng cùng bật lên một lúc vẻ bối rối nhưng vua là người đã lấy lại thế chủ động trước.

“Hoàng thái tử Bulbo yêu quý, trẫm quên không giới thiệu với hoàng tử đứa cháu thân yêu của trẫm - Hoàng tử Giglio. Hai người hãy làm quen với

nhau đi! Hãy ôm hôn nhau! Giglio, cháu hãy đưa tay ra cho hoàng thái tử đi nào.”

Giglio đưa tay ra bóp tay Bulbo làm anh chàng này đau đến trào cả nước mắt.

Bấy giờ Glumboso đã mang ra chiếc ghế danh dự dành cho vị thượng khách của hoàng gia và đặt nó trên cái bục cao nơi vua, hoàng hậu và công chúa đang ngồi. Cái ghế đặt gần mép bục trong tư thế chông chênh nên khi hoàng tử vừa đặt mông xuống thì cả người lẫn ghế đều rơi khỏi bục lăn đi xa thêm mấy vòng gậy nên những tiếng ồn như trong một trận đấu bò. Giglio là người cười khõe nhất sau đó tất cả triều thần cũng khanh khách cười theo trong lúc hoàng tử Bulbo lồm cồm bò dậy. Nếu lúc bước vào chính điện chàng có vẻ tuấn nhã đáng yêu, thì khi nhả nhó gượng đứng lên trông chàng ta ngớ ngẩn, tầm thường đến nỗi không ai nhìn được cười. Người ta còn để ý thấy rằng khi bước vào phòng, hoàng tử Bulbo nâng niu một đóa hồng trên tay, bây giờ thì nó rơi đâu mất.

“Bông hồng của tôi! Bông hồng của tôi!” Bulbo kêu lên và viên quan theo hầu lật đật đứng lên tìm kiếm rồi mang bông hoa trao lại cho hoàng tử, chàng ta vội vã cho vào túi áo. Lúc ấy mọi người lại ngẩn cả người tự hỏi tại sao họ lại cười, chẳng có gì đặc biệt tức cười ở chàng hết. Hoàng tử hơi lùn, có phần hơi bệ vệ nữa, tóc thì đỏ râu ngô, nhưng mà nói cho đúng thì với một hoàng tử, hình thức như vậy cũng không có gì đáng chê hết.

Mọi người yên vị và câu chuyện bắt đầu được khơi mào rôm rả. Hoàng thân quốc thích hào hứng nói chuyện với nhau, mấy viên quan hầu cận người Crim Tartary tán chuyện với những viên quan ở cấp bậc tương đương. Riêng Giglio hoàn toàn sung sướng khi đứng cạnh bà Gruffanuff sau ngai vàng. Chàng ta nhìn bà với đôi mắt đắm đuối đến lạ làm trái tim yếu mềm, già nua của bà cũng xốn xang. “Ôi, hoàng tử thân yêu, sao người lại nói chuyện với cái giọng táo bạo như vậy trước mặt chúa thượng? Thiếp đã tưởng mình sắp ngất đi ấy chứ!”

“Thế thì ta đây sẽ dùng cánh tay này để đỡ nữ bá tước”, Giglio thốt lên tha thiết.

“Tại sao người lại tàn nhẫn với hoàng thái tử Bulbo làm vậy?”

“Bởi vì ta căm ghét hẳn.”

“Người ghen với chàng ta vì vẫn còn yêu công chúa Angelica ư?” Gruffanuff dẫn dỗi, đưa khăn tay lên chặm chặm vào khước mắt.

“Ta đã yêu nhưng bây giờ thì tình yêu đã hết. Ta khinh cô ả. Dù cô ta có thừa hưởng 20.000 ngai vàng ta cũng vẫn coi thường, vẫn khinh ghét cô ta. Nhưng mà nói đến chuyện ngai vàng làm gì kia chứ? Ta đã để mất địa vị tôn quý của mình. Ta quá yếu đuối để có thể giành lại được - ta chỉ có một mình, chẳng có bạn bè hậu thuẫn gì cả.”

“Xin người đừng nói thế, hoàng tử Giglio yêu quý!”

“Nhưng mà, đứng ở đây ta hạnh phúc đến nỗi ta thề sẽ không đổi chỗ này cho ai dù có cho ta ngai vàng để cai trị cả thế giới này đi nữa.”

“Hai người đang thì thào cái gì thế?” Hoàng hậu quay ra sau hỏi, bà cũng là người nhân hậu chỉ có điều không được khôn ngoan cho lắm. “Đến giờ thay quần áo cho bữa đại tiệc rồi đấy. Giglio hãy đưa hoàng tử Bulbo về phòng chàng. Hoàng tử Bulbo thân mến, nếu hành lí của người còn chưa được mang tới, chúng tôi cũng sẽ rất sung sướng đón tiếp người vì bản thân người đã là một cái gì vô song rồi.”

Nhưng khi hoàng tử Bulbo về phòng dành cho mình thì hành lí đã được mang đến, quần áo đã được sắp xếp, người làm đầu cũng đã tới để cắt và làm tóc chàng ta quấn lên theo đúng cái cách mà chàng ưa thích. Khi tiếng chuông báo hiệu giờ ăn đã đến thì cả gia đình hoàng tộc này chỉ phải đợi khách có 25 phút, suốt thời gian đó vua Valoroso, một người vốn không quen phải chờ đợi, sa sầm nét mặt vì bức bối. Trong lúc đó thì Giglio không rời xa bà Gruffanuff lấy nửa bước, chàng đứng sánh vai với bà ta ở gần

khung cửa sổ, buông lời tán tụng vẻ đẹp chim sa cá lặn của bà già này. Cuối cùng, quan phụ trách lễ tân cũng bước vào kính cẩn thông báo với đức vua là hoàng tử xứ Crim Tartary cùng đoàn tùy tùng đã đến phòng đại tiệc. Nhưng thực khách thì không nhiều, chỉ có vua, hoàng hậu, công chúa có hoàng tử Bulbo đi tháp tùng, hoàng tử Giglio cùng bà Gruffanuff và quan tể tướng cùng viên quan đi theo hầu hoàng tử Bulbo. Bạn có thể tin chắc là họ có một bữa ăn ngon miệng - hãy cứ để mỗi cô bé, cậu bé tưởng tượng về những gì mình thích nhất trên bàn ăn của họ.

Công chúa nói luôn miệng với Bulbo nhưng vị khách này rất thực tình, cứ cảm cúi thỏa mãn cái dạ dày háu đói của một chàng thanh niên mà không hề ngước mặt lên khỏi đĩa ăn, trừ một lần khi Giglio xẻ thịt con ngỗng quay đã làm nước sốt hành và thịt nhồi trong bụng nó bay cả vào người khách. Giglio cười khoái trá trong lúc hoàng tử Bulbo lau ngực áo sơ mi trắng muốt và khuôn mặt no nê của mình bằng một chiếc khăn tay thơm nước. Giglio không thèm xin lỗi khách. Cả khi khách nhìn vào mặt chàng, Giglio cũng giả bộ ngó lơ. Khi hoàng tử Bulbo lên tiếng:

“Hoàng tử Giglio, tôi có được vinh hạnh cận chén cùng ngài không?”

Giglio vẫn không buồn mở miệng vì tất cả lời lẽ và ánh mắt của chàng đã dồn cả cho bà Gruffanuff, người mà bạn có thể biết rõ như trong lòng bàn tay là thích mê tơi như một cô bé 16 tuổi - ôi cái thân già phù phiếm ấy! Khi không còn lời để ca ngợi người đẹp, Giglio quay sang bôi bác Bulbo để mua vui cho đại mỹ nhân bằng những lời khích bác trắng trợn đến nỗi bà Gruffanuff vừa luôn tay đập cái quạt lên vai chàng trai vừa lúc lắc đầu khi nói:

“Ôi hoàng tử mới chua cay làm sao. Thật đáng xấu hổ, hoàng tử Bulbo sẽ nghe thấy đấy.”

“Dào ôi, ta không quan tâm”, Giglio nói, vẫn với cái giọng oang oác ấy. Cũng may mà vua và hoàng hậu không nghe thấy gì bởi vì hoàng hậu thì bị bệnh nặng tai còn vua thì mãi nghiền ngẫm về những món khoái khẩu của

mình. Với lại trong lúc ăn vua khua bát khua đĩa rất ồn ào lại nhai rau rầu nên ngài chẳng thể nào nghe được bất cứ cái gì khác nữa. Dùng bữa xong cả vua và hoàng hậu đều lún mình sâu trong những chiếc ghế bành êm ái đánh một giấc say sưa.

Thế là Giglio được dịp bày trò chọc phá hoàng tử Bulbo bằng cái mách khéo mà các chàng trai thường dùng dưới tác động của rượu porto, rượu sêri, rượu sâm banh, rượu sê-ri pha với brandy... thôi thì đủ loại cho đến lúc Bulbo xanh nhợt đi như tàu lá vì lần nào chàng ta cũng “thực tình 100%.” Nhưng trong khi chuốc rượu cho khách, chủ cũng phải cạn chén và tôi lấy làm tiếc phải nói rằng chàng ta cũng uống quá cái ngưỡng của mình; thế là hai hoàng tử cao quý của chúng ta đã gây ra những tiếng ồn và những chuyện thô bạo, ngớ ngẩn ngang với nửa tá những tên lính tốt khi họ gia nhập với cánh phụ nữ sau bữa tiệc và chắc chắn họ phải trả giá cho sự buông thả, bất cẩn ấy như bây giờ tôi sẽ kể cho các bạn nghe.

Bulbo đi đến, ngồi xuống cạnh cây đàn piano trong lúc Angelica vừa dạo đàn vừa hát. Bulbo cũng hát theo chẳng theo nhịp phách gì hết; chàng ta đánh vỡ ly café khi người hầu mang đến, cất tiếng cười ông ổng vang khắp gian phòng, rồi quay ra nói những chuyện đùa ngô nghê và lăn ra ngủ, ngáy to như một toa xe lửa đang chạy. Ôi thật là một kẻ phàm phu tục tử! Nhưng trong khi chàng ta nằm dạng chân dạng tay trên chiếc sofa trải sa tanh màu hồng, mồm há hốc nhả ra những tiếng gáy rúc lên từng hồi, nàng Angelica bé bỏng vẫn nghĩ chàng là đại diện cho cái đẹp viên mãn nhất của phái mạnh. Chẳng có gì phải nghi ngờ nữa, chính bông hồng màu nhiệm đã làm cho Angelica phải lòng mê mết hoàng tử Bulbo, nhưng mà suy cho cùng Angelica đâu có phải là thiếu nữ đầu tiên nuôi dưỡng những ý tưởng ngu ngốc về sự quyến rũ của người khác phái?

Giglio thì tìm đến ngồi cạnh bà Gruffanuff, người mà khuôn mặt nhăn nheo mỗi lúc lại trở nên đáng yêu hơn trong mắt chàng trai. Thôi thì chàng không tiếc lời ca tụng “người đẹp”, đưa bà ta lên tận mây xanh. Chưa bao giờ chàng lại thấy có một người đáng say mê đến thế. Lớn tuổi hơn chàng ư?

Chuyện nhỏ! Dù thế nào đi nữa, chàng cũng quyết lấy “nàng” cho bằng được, đời chàng sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả nếu không có “nàng.” Cưới một người sẽ thừa kế ngai vàng! Một cơ hội ngàn vàng đây! Bà già giáo quyết vội vã đi tìm một mảnh giấy và viết lên đấy. “Đây là tờ giấy làm bằng chứng thực rằng tôi Giglio - con trai duy nhất của cố hoàng đế Savio cam kết sẽ cưới Barbara Griselda duyên dáng và tiết hạnh, nữ bá tước Gruffanuff, quả phụ của Jenkens Gruffanuff.”

“Nàng viết cái gì thế hỏi người đẹp duyên dáng của lòng tôi.” Giglio hỏi trong lúc ngồi ườn ra trên chiếc sofa gần bàn viết.

“Chỉ là một cái lệnh thôi hoàng tử yêu dấu ạ. Để cung cấp than củi và chăn ấm cho người nghèo trong những ngày đông giá ấy mà. Chàng thấy không, cả vua và hoàng hậu đều ngủ cả, xin chàng hãy ký vào đây.”

Thế là Giglio với bản tính thương người mà bà già quý quyết kia biết đánh trúng đã đưa tay ký toẹt một cái mà không thèm đọc xem tờ giấy viết gì. Khi bà già có tờ giấy quý báu đó trong túi áo, bạn có thể tưởng tượng bà cảm thấy như thế nào. Bà ta đã sẵn sàng chạy đến chiếm cung của hoàng hậu trước khi được tấn phong, chẳng gì bây giờ bà ta cũng là ái thiếp của ông vua hợp pháp của nước Paflagonia. Bà ta sẽ không thèm nói với tên tế tướng Glumboso mà bà nghĩ là một tên đại gian ác đã tiếp tay vào việc cướp đoạt ngai vàng của “đấng quân vương” rất mực yêu quý của bà ta.

Khi nển bắt đầu tàn, là lúc bà phải làm nhiệm vụ giúp hoàng hậu và công chúa thay quần áo thì bà ta làm quấy quá cho xong rồi trở về phòng riêng của mình lôi ra một tờ giấy bắt đầu ký những cái tên Griselda Paflagonia, Barbara Regina^[3] và một loạt chữ ký khác cho xứng đáng với một bà hoàng hậu bởi vì chỉ ngày mai thôi bà ta đã có cái danh hiệu ấy rồi. Ối la la ta cứ chờ xem!

9. Làm cách nào Besita có được cái nhẫn quý?

Betsinda đến hầu hạ bà công tước, cuốn tóc vào lô giấy cho bà ta và bà này trong lúc bay bổng lên chín tầng mây đã nói với cô: “Này Betsinda, hôm nay người cuốn tóc cho ta rất đẹp, ta sẽ thưởng cho người một thứ. Đây là một chiếc nhẫn năm si... à không một chiếc nhẫn tuyệt đẹp ta đã có được - phải đã có được cách đây lâu lắm rồi.” Nói đoạn bà ta móc túi lấy chiếc nhẫn ra đưa cho cô hầu. Nó lồng vào ngón tay cô vừa khít.

“Cái nhẫn này giống như chiếc nhẫn mà công chúa thường đeo”, cô hầu nói.

“Vớ vẩn, chiếc nhẫn này của ta đã lâu lắm rồi. Đấy, bây giờ thì hãy dọn giường thật êm thật ấm cho ta (chả là đêm đó trời rất lạnh, tuyết rơi thành từng bông lớn bám lên kính cửa sổ). Xong rồi hả, vậy người mau mau đến dọn giường và ủ than sao cho giường của hoàng tử Giglio thật ấm, thật êm người phải làm một cô hầu ngoan ngoãn, nghe chưa? Sau đó thì ngồi mạng lại chỗ rách trên chiếc vớ lụa của ta rồi mới được đi ngủ. Betsinda, nhớ là ta muốn có một li trà nóng vào lúc 5 giờ sáng đấy.”

“Thưa nữ bá tước, con cho rằng con phải ủ ấm giường cho cả hai hoàng tử”, Betsinda nói nhưng bà Gruffanuff đã trả lời bằng một chuỗi “O, o, o, khò,

khò, khò!” Có nghĩa là bà đã ngủ say và ngáy rất ngon lành.

Phòng của bà bá tước cạnh phòng vua và hoàng hậu, còn phòng của công chúa thì liền ngay đó. Thế là Betsinda vội vã chạy xuống bếp gấp những cục than hồng cho đầy vào một chiếc nồi to.

Betsinda là một cô gái xinh xắn, vui vẻ, tốt bụng dễ mến với mọi người, nhưng hình như có một cái gì hết sức quyến rũ toát ra từ nét mặt, ánh mắt và nụ cười của nàng hôm ấy bởi vì tất cả bọn đàn bà con gái trong khu nhà bếp đều lườm nguýt và nói với nàng những lời thậm tệ. Bà quản gia chửi nàng là đồ lếu láo, một kẻ học đòi; một thị nữ cấp cao hơn nàng dè bieu hỏi, cố làm sao nàng lại dám đeo nhẫn và đính những dải đăng ten một cách diêm dúa không phù hợp với địa vị thấp kém của mình như vậy. Bà đầu bếp (ngày ấy đàn bà cũng có thể trở thành một đầu bếp giỏi như đàn ông bây giờ) nói với cô phụ bếp là trong đời mình bà ta chưa gặp một kẻ nào ngang nháo đến thế. Nhưng còn cánh đàn ông thì sao? Tất cả mọi người, bác đánh xe, chú hầu nhỏ, thị đồng và cả lão bộc của hoàng tử xứ Crim Tartary đều mắt tròn mắt dẹt thốt lên:

“Ồi giời ơi!”

“Lạy Chúa lòng lành!”

“Chà chà chà!”

“Cái gì thế này!”

Tất cả những lời này chỉ có một nghĩa duy nhất: “Cái cô bé Betsinda này sao lại xinh xắn và đáng yêu đến thế!”

“Bỏ tay xuống, không được sàm sỡ như thế, các người lỗ mãng quá thế! Thật là!” Betsinda nghiêm giọng nói, thoăn thoắt bỏ đi với chiếc nôi đựng than hồng. Tiếng bọn trai trẻ cười đùa ồn ào trong lúc đánh billiard vang đến tận chỗ nàng. Đầu tiên nàng bước vào phòng hoàng tử Giglio đặt một âu than hồng dưới giường chàng rồi sang phòng hoàng tử Bulbo.

Bulbo loạng choạng bước vào phòng vừa đúng lúc nàng làm xong và vừa nhìn thấy nàng, chàng đã kêu ầm lên: “Ô! Ô! Ô! Ô! Ở đâu ra một người đẹp đến thế nhỉ! Nàng là thiên thần có cánh - một nụ hoa, một bông hồng vừa chớm nở. Hãy để cho ta được gần nàng. Hãy bay đến hoang mạc cùng với ta nhé! Ta chưa từng thấy một con linh dương non nào làm ta hài lòng với đôi mắt xanh đen sáng long lanh đến thế. Nàng - nữ thần sắc đẹp của ta - xin hãy đón nhận trái tim non trẻ này. Hãy là người của ta nàng nhé! Hãy trở thành công nương xứ Crim Tartary. Phụ vương của ta sẽ ban phước cho sự kết hợp này. Còn cái cô tóc màu cà rốt kia ta không mấy may quan tâm đến đâu.”

“Đi đi, xin hoàng tử đi ngủ đi”, Betsinda nói, tay vẫn cầm cái nôi ủ than.

“Không, không bao giờ cho đến khi nàng hứa sẽ là người yêu của ta hồi cô hầu phòng thánh thiện, hai má đỏ hây hây kia. Đây, chính hoàng tử Bulbo quỳ dưới chân nàng, bị cầm tù trước đôi mắt đẹp của nàng.”

Cứ thế hoàng tử tiếp tục van vãn với một cung cách lỗ bịch và ngớ ngẩn hết sức khiến cho Betsinda không sao nhịn được cười. Cô cầm cái bô sạch choang vào người chàng ta một cái, không đau lắm nhưng tôi cam đoan với bạn là nó làm cho anh chàng kêu oai oái với một giọng điệu khác.

Hoàng tử Bulbo gây ra nhiều tiếng ồn đến nỗi hoàng tử Giglio nằm ở phòng bên cạnh cũng nghe thấy bèn chạy sang xem có chuyện gì xảy ra. Ngay khi chàng biết chuyện gì đang diễn ra, chàng giận dữ lao về phía Bulbo, thẳng cánh đá chàng trai này bay thẳng lên trần nhà, rồi lại đá tiếp cho đến khi tóc của Bulbo rơi bù không còn ra thể thống gì nữa.

Betsinda tội nghiệp không biết nên cười hay nên khóc, những cú đá chắc chắn đã làm Bulbo đau điếng nhưng mà trông chàng ta hết sức tức cười! Sau khi Giglio kết thúc việc đấm đá, đi vào một góc nhà để vuốt quần áo đầu tóc lại cho nghiêm chỉnh, bạn nghĩ anh chàng Giglio sẽ làm gì? Ờ, chàng ta quỳ gối trước mặt Betsinda, cầm tay nàng van vãn nàng hãy đón nhận trái tim mình, cầu xin nàng hãy đồng ý làm vợ mình ngay lập tức. Bạn hãy hình dung ra cảm xúc của Betsinda xem sao, nàng vốn đã thầm yêu

hoàng tử từ lần đầu tiên nhìn thấy chàng ở vườn thượng uyển, khi mới chỉ là một cô bé.

“Ôi Betsinda thiên thần! Làm sao ta có thể sống suốt 15 năm cạnh nàng mà lại không nhận ra vẻ hoàn mỹ của nàng? Những người phụ nữ ở toàn châu Âu, châu Á, châu Phi, châu Mỹ và cả châu Úc nữa làm sao có thể sánh được với vẻ đẹp của nàng? Angelica ư? Vút! Bà bá tước Gruffanuff ư? Không đáng lau giày cho nàng. Còn hoàng hậu? A ha ha, nàng chính là bà hoàng của ta. Nàng mới chính là Angelica bởi vì nàng thật sự là một thiên thần.”

“Không đâu hoàng tử, tiện thiếp chỉ là một nô tì.” Betsinda nói, tuy vậy trông nàng có vẻ rất sung sướng.

“Chẳng phải chính nàng là người đã chăm sóc ta lúc ta đau ốm khi tất cả mọi người ruồng rẫy ta sao? Chẳng phải chính bàn tay dịu dàng của nàng đã dọn giường cho ta, mang cho ta món nước quả đông và gà quay?”

“Dạ thưa hoàng tử, chính là thiếp, cũng chính tay thiếp đính những chiếc cúc áo lên áo khoác của chàng, nếu điều đó đã làm chàng vui lòng đẹp ý.” Betsinda nói với giọng chân thành của một trinh nữ.

Khi hoàng tử Bulbo tội nghiệp, lúc này đã đem lòng yêu Betsinda như điên như dại nghe lời tuyên bố này và chứng kiến ánh mắt không nhằm lẫn vào đâu được của nàng hướng về phía Giglio, chàng ta bắt đầu kêu lên một cách cay đắng và bứt tóc bứt tai cho đến khi tóc chàng bay toán loạn trong phòng.

Betsinda bỏ cái nồi ủ than xuống sàn trong khi các hoàng tử lao vào cuộc đấu khẩu, và khi cuộc khẩu chiến mỗi lúc một thêm dữ dội, nàng nghĩ cách tốt nhất là bỏ chạy.

“Người đúng là một thằng đàn mít ướm, hơi tí là khóc nhè lại còn đứng dứt đầu bẻ tai nữa chứ. Tất nhiên người làm cho ta thỏa mãn khi xúc phạm Betsinda bằng lời cầu hôn của người. Dám quỳ trước mặt công nương Giglio để cầu hôn tay nàng ư?”

“Nàng không phải là công nương Giglio!” Bulbo gào lên. “Nàng sẽ là công nương Bulbo, không là của ai khác ngoài của Bulbo này.”

“Người đã đính hôn với cô em họ của ta.” Giglio cũng rống lên như một con bò mộng.

“Ta căm ghét cô em họ của người thì có.”

“Người đã làm cho ta khoái trá khi có dịp thóa mạ nó.” Giglio kêu lên càng lúc càng phẫn nộ.

“Ta sẽ giết người.”

“Ta sẽ không cho người con đường sống.”

“Ta sẽ cắt cổ người.”

“Ta sẽ làm cho người phọt óc ra ngoài.”

“Ta sẽ phái người đại diện đến gặp người vào sáng mai.”

“Ta sẽ gửi một viên đạn vào sọ người vào chiều mai.”

“Rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau”, Giglio nói, bàn tay run rẩy vung về phía mặt Bulbo, đoạn vớ lấy cái nồi ủ than chàng cầm lên ghé môi hôn bởi vì chính Betsinda đã cầm cái nồi đó rồi ba chân bốn cẳng chạy xuống cầu thang. Chàng nhìn thấy gì: trong tiền sảnh sáng rực chính đức vua đang nói chuyện với Betsinda, gọi nàng bằng những cái tên âu yếm nhất. Vua đã nghe thấy cuộc ẩu đả trên lầu vì thế mà ngài thức dậy, ngửi thấy mùi gì đó đang cháy bèn đi ra xem có chuyện gì.

“Tâu bệ hạ, có thể là các chàng trai đang hút thuốc.” Betsinda lúc ấy đang đi xuống bèn bám với Hoàng đế.

“Ôi cô thị nữ xinh đẹp làm sao,” vua thốt lên (thì vua cũng chỉ là một người đàn ông như tất cả những người đàn ông khác thôi). “Nàng đừng quan tâm đến bọn trẻ ranh ấy làm gì mà hãy nhìn vào vị quân vương vĩ đại đang ở trước mặt nàng đây, một người trông cũng không đến nỗi nào ở vào cái tuổi chín chắn nhất.”

“Tâu bệ hạ, hoàng hậu sẽ nói gì khi nghe mấy lời này ạ?”

“Hoàng hậu!” Đức vua bật cười. “Hoàng hậu sẽ bị treo cổ. Ta chẳng phải là chúa tể ở Paflagonia này sao? Chẳng phải ta có đủ cả máy chém, giá treo cổ, đao tử hình và cả một đội quân đao phủ sao? Không phải có một dòng sông chảy ngay ngoài tường thành ư? Chẳng phải ta đã từng ra lệnh cho các bà vợ vào bao, khâu lại rồi ném xuống sông sao? Chỉ một lời của ta thôi nàng sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ - còn cựu hoàng hậu, bà ta sẽ chui vào

bao, khâu lại và a lê hấp! Nàng sẽ là bà chúa ngự trong trái tim ta, cùng chia sẻ vinh quang với ta.”

Khi Giglio nghe những lời bỉ ổi đó chàng quên mất cả tôn ti trật tự vua tôi, chàng vung cái nồi ủ than lên giáng một đòn như trời giáng làm cho đường kim hoàng đế dẹp lép như cái bánh kếp. Sau sự kiện kinh thiên động địa này chàng cuống cuống bỏ trốn trong lúc nàng Betsinda kinh hoàng la lên làm cho cả hoàng hậu, bà bá tước Gruffanuff và công chúa đều bật dậy lao ra khỏi phòng. Bạn cứ tưởng tượng xem nhìn thấy đấng quân vương, phụ hoàng và chúa thượng của mình trong tư thế như thế họ có cảm xúc gì.

10. Vua Valoroso yêu say đắm như thế nào?

Khi những hòn than bắt đầu bén vào người vua Valoroso, ngài bắt đầu trở về với thực tại và bò nhồm dầy. “Đội trưởng đội cấm vệ đâu!” Vua gào lên thất thanh, hai chân giậm thành thịch xuống đất trong cơn giận dữ. Ôi, cặp kính tội nghiệp văng đâu mất. Cái mũi cao quý của nhà vua gần như quặp hẳn lại sau cú đấm thôi sơn của hoàng tử Giglio. Nhà vua nghiêng rặng trèo treo trong cơn thịnh nộ. “Hedzoff!” Cuối cùng ngài cũng phán được một câu trong lúc rút trong túi áo ra một cái lệnh tử hình, “Hedzoff trung thành của trẫm, khanh hãy đi bắt hoàng tử về đây quy án. Khanh có thể tìm thấy hắn ở trong phòng ngủ của hắn trên lầu. Hắn lại có gan dùng đôi tay báng bổ của quý phạm đến ngọc thể của trẫm, lại còn... lại còn đánh trẫm ngã xuống sàn bằng cái nồi than kia nữa. Quân đại nghịch bất đạo. Thôi đừng dùng dình nữa mau giải hắn về đây. Quân súc sinh bất trung bất nghĩa như vậy sẽ phải chết. Cứ đợi đấy hừm... hừm... hừm, các người sẽ tận mắt chứng kiến.”

Nói đến đây vua dừng lại, nhắc đuôi áo ngủ lên rồi đi về cung của mình. Hoàng hậu và công chúa đi theo ngài.

Đội trưởng quân cấm vệ Hedzoff đứng ngăn người ra như trời trồng, chẳng biết phải làm gì bởi vì ông thực lòng yêu quý hoàng tử. “Giglio đáng thương!” Ông kêu lên, nước mắt chảy ròn ròn trên má, “hoàng tử cao quý của tôi, chẳng lẽ đôi tay này lại dẫn chàng tới cái chết?”

“Dẫn chàng đến chỗ nào đấy, Hedzoff.” Một giọng đàn bà vang lên. Đó là Gruffanuff người đã chứng kiến cái cảnh om sòm vừa rồi vẫn còn đứng nán lại. “Đức vua truyền lệnh treo cổ hoàng tử vậy thì ngài cứ thi hành mệnh lệnh.”

“Tôi quả không hiểu bà nói gì.” Hedzoff nói, ông không được thông minh cho lắm.

“Cái anh chàng này! Vua không nói rõ hoàng tử nào mà.”

“Không, chắc chắn là ngài không nói rõ.”

“Nếu vậy thì hãy bắt Bulbo và treo cổ hắn lên.”

Nghe vậy ông đội trưởng ngự lâm bắt đầu nhảy cẫng lên vì sung sướng. “Chấp hành mệnh lệnh là vinh dự tối cao của người lính. Hoàng tử Bulbo sẽ phải bị treo cổ.” Thế là trời còn chưa sáng hẳn, ông đã đem quân đến bắt hoàng tử.

Ông gõ cửa.

“Ai đấy?” Bulbo hỏi.

“Thưa, đây là đội trưởng Hedzoff.”

“Vào đi, đội trưởng yêu quý, ta rất vui sướng được gặp người; ta đang đợi người đây.”

“Đợi tôi?” Hedzoff ngạc nhiên hỏi.

“Sleibootz, viên cận thần Sleibootz sẽ đại diện cho ta.”

“Xin hoàng tử thứ lỗi nhưng ngài sẽ phải đại diện cho chính mình, không cần phải nhọc công đánh thức Baron Sleibootz dậy.”

Hoàng tử Bulbo dường như vẫn nhìn nhận vấn đề với đôi mắt điềm tĩnh. “Tất nhiên rồi ông đội, ông cũng hành động vì quyền lợi của hoàng tử Giglio chứ?”

“Thưa, chính là thế, tôi làm việc này vì quyền lợi của hoàng tử Giglio đây ạ.”

“Vậy thì ta sẽ dùng gươm hay súng đây?” Bulbo hỏi. “Ta giỏi cả hai món này và sẽ làm cho Giglio lĩnh hội mọi chuyện như cái tên của ta là hoàng tử Bulbo vậy.”

“Có một sự nhầm lẫn ở đây thưa hoàng tử. Việc này sẽ giải quyết bằng ĐAO giữa chúng ta.”

“Đao? Thật là một việc làm thô bạo. Cứ gọi cận thần Sleibootz dậy, ông ta sẽ là người làm chứng thứ hai và chỉ trong vòng 10 phút ta dám chắc vào bản thân mình là người sẽ thấy đầu ông chủ Giglio của người sẽ lăn lông lốc trên mặt đất. Ta đang đợi để nhìn thấy máu hắt ra đây.” Quả thật trông hoàng tử Bulbo dữ tợn như một tên chuyên ăn thịt người.

“Xin hoàng tử thứ lỗi nhưng với cái lệnh này tôi sẽ bắt ngài, giải ngài lên đoạn đầu đài và hành quyết.”

“Cái gì, người nói gì vậy anh bạn quý! Có thôi ngay không. Ta đã nói - ối... ối trời ơi!” Đó là tất cả những gì mà chàng hoàng tử xấu số có khả năng thốt ra được bởi vì những tên lính của Hedzoff đã xông đến bắt chàng ta, nhét khăn mùi xoa vào miệng, bịt mắt chàng lại rồi giải đến pháp trường.

Nhà vua, đúng lúc ấy đang nói chuyện với Glumboso, nhìn thấy đám người đi qua, hít vào cái lọ đựng bột thuốc lá một cái rồi nói: “Quá nhiều cho Giglio. Thôi ta ăn điểm tâm đi.”

Đội trưởng đội cấm vệ giao tù nhân cho pháp quan cùng với lệnh tử hình.

“Đây là một nhầm lẫn tai hại,” Bulbo nói, chàng ta dường như không còn biết chuyện gì đang xảy ra nữa.

“Gọi Jack Ketch đến đây ngay.” Pháp quan truyền lệnh. Thế là anh chàng Bulbo đáng thương bị giải đến đoạn đầu đài ở đấy đao phủ cùng với thớt chém và một cây đao vĩ đại bao giờ cũng sẵn sàng khi người ta cần đến. Nhưng đến đây chúng ta phải quay lại chỗ của Giglio và Betsinda thôi.

11. Gruffanuff làm gì với Giglio và Betsinda?

Bà bá tước nhà ta chứng kiến cơn thịnh nộ của nhà vua nghĩ rằng tình lang của mình đang cơn nguy khốn vì vậy mà trời còn chưa sáng bà ta đã thức giấc vạch ra một vài kế để cứu sống người sắp trở thành chồng mình theo cái kiểu một mục già ngoan cố cứ nhất định bám theo một chàng trai. Bà ta tìm thấy chàng đang đi đi lại lại ngoài vườn tìm vần điệu cho một bài thơ dành cho Betsinda (nhưng mà tất cả những gì chàng ta nghĩ ra được chỉ là hai từ hôm nay và suốt ngày). Giglio đã quên sạch mọi chuyện xảy ra tối hôm trước, trong đầu chỉ còn giữ lại hình ảnh nàng Betsinda xinh đẹp.

“Chào Giglio thân yêu,” Gruff nói.

“Chào Gruff quý mến”, Giglio để theo có điều giọng chàng chỉ có sự mỉa mai.

“Thiếp đang tự hỏi chàng sẽ làm gì đây trong tình thế cực kì khó khăn này. Chàng phải trốn khỏi đất nước này ngay lập tức.”

“Tình thế khó khăn? Trốn khỏi đây? Không bao giờ nếu không phải là với người mà ta yêu, bà bá tước ạ.”

“Vâng, nàng sẽ đi cùng chàng, hoàng tử yêu dấu ạ.” Gruff nói bằng giọng khàn khàn. “Trước hết, hai ta phải đi lấy cho bằng hết ngọc ngà châu báu thuộc về vua cha chúng ta mà giờ đây đang bị chú chàng chiếm đoạt. Đây chìa khóa đây, tất cả đều thuộc về chàng bởi vì ai cũng biết chàng chính là hoàng đế hợp pháp của Paflagonia và vợ chàng sẽ là đệ nhất phu nhân.”

“Vậy ư?”

“Vâng, ta phải nhanh chân lên mới được. Sau khi lấy xong vàng bạc châu báu ta sẽ đến chỗ Glumboso, ở đó dưới gầm giường của hắn, chàng sẽ thấy mấy bao tải đựng 217.000.000.987 bảng, 13 siling và 6 xu rười. Số tiền đó là của chàng, hắn ta đã cướp từ trong tay phụ vương của chàng vào ngày ngài tạ thế. Sau đó chúng ta sẽ cùng cao chạy xa bay.”

“Chúng ta?”

“Phải, chàng và cô dâu của chàng - người mà chàng yêu say đắm - Gruff thân yêu của chàng.” Bà già nói với một cái liếc mắt đưa tình trông đến tởm.

“Bà là cô dâu của tôi?” Giglio hỏi, “nhưng bà là một cụ già trông gớm chết.”

“Ngươi, ngươi là một tên đểu cáng! Chẳng phải chính ngươi đã đưa cho ta tờ cam kết sẽ cưới ta sao?” Bà già rú lên.

“Cút đi cho khuất mắt ta con ngỗng già kia! Ta yêu Betsinda và chỉ một mình Betsinda mà thôi!” Giglio tuyên bố và trong cơn giận dữ chàng chạy bắn ra khỏi bà bá tước nhanh như đôi chân trẻ trung của chàng có thể guồng được.

“Tên kia! Tên kia!” Gruff rít lên, “lời cam kết vẫn là lời cam kết nếu như ở Paflagonia này vẫn còn có luật pháp!” Và như vậy người đàn bà xấu xí, già nua, tàn ác, thâm độc, quỷ quyết này sẽ khiến cho đôi bạn trẻ Giglio và Betsinda phải lao đao, khổn khổ.

Betsinda thức dậy vào lúc 5 giờ sáng trong một ngày mùa đông rét căm căm để pha trà rồi mang đến cho bà chủ độc ác và thay vì thấy bà chủ trong tâm trạng vui vẻ thì lại thấy mặt bà ta dài ra như hai cái que bắt chéo. Bà ta dấm lia lịa vào mang tai cô bé Betsinda trong khi mặc quần áo nhưng Betsinda khổn khổ đã quá quen với cảnh này rồi, không cảm thấy có gì bất thường khiến cho nàng phải lo nghĩ.

“Bây giờ,” bà bá tước ra lệnh, “khi hoàng hậu rung chuông lần thứ hai mà phải có mặt, rồi mà sẽ biết tay bà.”

Thế là nghe hoàng hậu rung chuông đến lần thứ hai, Betsinda lập tức chạy đến cúi đầu chào cung kính. Có cả hoàng hậu, công chúa và bà bá tước ở trong phòng. Vừa nhìn thấy nàng, cả ba đã nhao nhao lên.

“Ồ khổn nạn, quân cướp chồng!” Hoàng hậu bật ra trước.

“Ồ lãng lơ!” Đến lượt công chúa nói.

“Quân súc sinh!” Bà bá tước chửi để theo.

“Cút ngay khỏi đây.”

“Đi càng xa càng tốt.”

“Bỏ lại những món đồ trên người mi.”

“Trời ơi, chuyện kinh khủng gì xảy ra với tôi như thế này!” Betsinda kêu lên, bao nhiêu sự cố thảm khốc đổ xuống đầu Betsinda vào buổi sáng hôm ấy và tất cả là do cái nồi ủ than chết tiệt vào đêm hôm trước. Vua đã ngỏ lời cầu hôn với nàng thế nên hoàng hậu mới ghen tuông như vậy; Bulbo đã say mê nàng nên Angelica mới tức tối đến thế, Giglio đã yêu nàng say đắm, chính vì thế bà bá tước mới có cái vẻ muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

“Trả ngay cái mũ ta đã cho người.”

“Cởi cái áo khoác kia ra ngay.”

“Cả cái áo dài bên trong nữa.”

Cả ba người tranh nhau nói, lao tới xé quần áo của Betsinda.

“Sao người dám quyến rũ đức vua?” Hoàng hậu gào lên.

“Sao mi dám dụ dỗ hoàng tử Bulbo?” Công chúa hỏi.

“Còn mày dám cướp hoàng tử Giglio của tao.” Bà bá tước rít lên.

“Trả cho nó cái mớ tơ rách nó mặc khi đến đây rồi tống cổ nó ra khỏi đây mau.” Hoàng hậu ra lệnh.

“Lột đôi giày nó đang đi ra, con đã tử tế cho nó mượn... thế mà!” Công chúa tức tối nói; sự thực thì đôi giày của công chúa quá to so với đôi chân của Betsinda.

“Đi với tao, cái con đàn bà mất nết kia!” Gruffanuff nói và vợ lấy một cái que cời lò sưởi trong phòng hoàng hậu, bà ta đánh đuổi Betsinda về phòng mình.

Bà bá tước đi đến chỗ cái hộp bằng thủy tinh trong đó bà để bộ quần áo rách mướp của Betsinda và một đôi giày từ ngày cô mới đến đây rồi nói: “Mặc bộ quần áo bẩn thỉu vào ngay, con ăn mày ăn nhạt kia. Bỏ lại tất cả những thứ thuộc về những con người cao quý và cút về chỗ của mày.”

Betsinda đáng thương gói ghém mớ đồ thảm hại đeo trên lưng, khoác lên người cái áo cũ có thêu mấy chữ Công... Rosal... những chữ còn lại bị mất vì một miếng rách lớn.

Nàng biết làm gì với một chiếc giày còn lại đây? Quai giày vẫn còn đó, thế là nàng buộc chiếc giày treo tòng teng trên cổ.

“Mẹ ơi, có thể cho con một đôi giày cũ đi trong trời tuyết lạnh này không?”
Cô gái đáng thương kêu khóc.

“Không, vì mày là đồ súc sinh vô đạo!” Gruffanuff tàn nhẫn nói, vung que cời lửa lên đuổi cô gái xuống cầu thang lạnh như đóng băng, đi qua một căn phòng thênh thang lạnh lẽo, ném nàng ra ngoài phố nơi gió lạnh thổi hun hút. Trời buốt giá đến nỗi cả cái vòng gỗ cửa bằng đồng cũng phải rơi lệ khi trông thấy cô gái đáng thương.

Nhưng bà tiên nhân từ đã làm cho tuyết trở nên ấm áp dưới đôi chân bé nhỏ không mang giày của cô gái, quàng lên người cô bộ áo khoác bằng lông chồn écmín của mình rồi biến mất.

*

* *

“Nào bây giờ chúng ta hãy đi dùng bữa sáng.” Hoàng hậu nói, bà đói bụng lắm rồi.

“Con biết mặc áo gì bây giờ? Màu xanh vỏ đỗ hay màu hồng? Mẫu hậu nghĩ hoàng tử sẽ thích màu nào hơn?”

“Bà V.!” Vua kêu lên từ trong phòng thay triều phục của ngài, “lệnh cho đầu bếp làm món xúc xích cho bữa sáng. Nhớ là hoàng thái tử Bulbo vẫn là khách của chúng ta.” Thế là mọi người đã sẵn sàng cho bữa điểm tâm.

Chín giờ, mọi người đã ngồi cả trong phòng ăn nhưng vẫn không thấy hoàng tử Bulbo đâu. Cái bình trà kêu xì xì và bốc khói, chõng bánh nướng

xốp cũng bốc khói. Cả một đồng bánh nướng chứ ít gì! Trứng cũng đã làm xong, ngoài ra còn có cả một tô đựng mút dâu, bình café và một con gà trông đến ngon mắt đã bày sẵn trên bàn. Gã đầu bếp Marmitonio bê từ bếp lên món xúc xích nướng. Chao cái mùi làm cho mọi người chảy cả nước miếng.

“Hoàng thái tử Bulbo đâu?” Vua hỏi. “John, hoàng tử đi đâu rồi?” John đáp lại là anh ta đã mang nước vào phòng hoàng tử, chỉ thấy có quần áo và vật dụng của ngài mà không thấy ngài đâu, anh ta nghĩ có thể hoàng tử đã ra ngoài đi dạo.

“Đi dạo ngoài trời trước khi ăn điểm tâm vào lúc tuyết rơi như thế kia!” Vua nói, ngài đã chọc cái phồng sét vào một khoanh xúc xích. “Angelica con thân yêu, sao con không dùng một miếng xúc xích khô?”

Công chúa gặp một miếng và cảm thấy rất ngon miệng, vừa lúc ấy Glumboso bước vào cùng với đội trưởng Hedzoff, cả hai đều mang một vẻ mặt lo lắng.

“Tâu bệ hạ, thần e rằng...”. Tế tướng kêu lên.

“Không có chuyện gì quan trọng trước giờ ăn sáng hết, Glumboso thân yêu của trẫm! Bữa sáng là ưu tiên số một sau đó mới là công việc. Bà V, thêm một chút đường.”

“Tâu bệ hạ, thần sợ rằng nếu chúng ta đợi đến sau bữa sáng thì mọi việc không còn cứu vãn được nữa. Chàng... chàng... chàng ta sẽ bị hành hình vào lúc 9 giờ rưỡi.”

“Đừng nói về việc hành quyết mà làm hỏng khẩu vị của ta. Ông thật là một ông già thô bạo, tàn nhẫn.” Công chúa kêu lên. “John, cho thêm một chút mù tạt vào đây. Mà này ai sẽ bị hành quyết vậy?”

“Tâu bệ hạ, đấy là hoàng tử...”. Tế tướng thì thầm vào tai vua.

“Nói về công việc sau bữa ăn. Trời đánh còn tránh miếng ăn, biết chưa?”
Vua phán, mặt rồng sa sầm xuống.

“Sẽ có một cuộc chiến tranh, thưa bệ hạ.” Tế tướng vẫn không rút lui. “Cha của hoàng tử, vua Padella...”.

“Cha nào? Vua nào?” Vua Valoroso cúi kính. “Vua Padella không phải là cha của Giglio. Hoàng huynh của ta cựu hoàng Savio mới là cha của Giglio.”

“Nhưng hoàng tử Bulbo mới là người sắp bị hành hình chứ không phải hoàng tử Giglio.” Tế tướng nói.

“Bệ hạ đã hạ lệnh cho thần chém đầu hoàng tử và thần đã tuân thượng lệnh.” Hedzoff nói. “Tất nhiên, thần đâu dám nghĩ là bệ hạ lại muốn giết chính máu mủ, ruột thịt của mình.”

Vua trả lời bằng cách giang tay ném cả cái đĩa xúc xích vào đầu Hedzoff. Công chúa hét lên “Trời đất ơi!” rồi lăn đùng ra đất, bất tỉnh.

“Phun nước trong bình trà vào mặt công chúa.” Vua phán và dòng nước nóng dần dần làm công chúa tỉnh dậy. Vua nhìn vào đồng hồ đeo tay, so sánh nó với đồng hồ treo trong phòng và đồng hồ lớn trên tháp chuông nhà

thờ ở quảng trường đối diện, đoạn ngài chinh kim đồng hồ đeo tay, nhìn lại đồng hồ treo tường một lần nữa.

“Vấn đề lớn nhất là ta nhanh chân hay chậm chân đây? Nếu đã chậm thì tốt nhất cứ tiếp tục dùng hết bữa sáng đã. Nếu ta nhanh thì còn có khả năng cứu sống hoàng thái tử Bulbo. Thật là một sai lầm ngu xuẩn hết chỗ nói. Nghe lời ta đây Hedzoff, điều quan tâm lớn nhất của ta là treo cổ nhà người lên.”

“Tâu bệ hạ, thần chẳng làm gì ngoài việc thực thi thượng lệnh, một người lính còn là gì nữa ngoài việc thực hiện bốn phận. Thần không mong đợi bệ hạ ban cho cái chết sau 47 năm tận tụy phục vụ các đời đế vương.”

“Thật là trăm ngàn lần tai họa! Các người có biết rằng trong khi các người đứng đây cãi vã thì Bulbo của tôi sắp bị hành hình không?” Angelica kêu lên.

“Ôi lạy Chúa tôi! Con bé bao giờ cũng đúng, trăm đấng trí mất rồi.” Vua nói, lại liếc nhìn đồng hồ trên tay một lần nữa. “Mau đến ngay pháp trường. Sao mà vụng về đến thế.”

“Phụ hoàng, người ngốc quá. Người hạ chỉ đi rồi để con mang chiếu chỉ đến đó.” Công chúa kêu lên, chạy đi lấy giấy, bút và bình mực để trước mặt nhà vua.

“Lẫn lộn hết cả thế này! Kính của trẫm đâu rồi?” Vua kêu lên. “Angelica! Con hãy lên phòng ngủ của cha, tìm dưới gối của cha, không phải dưới gối của mẹ đâu, ở đấy có một chùm chìa khóa. Mang chìa khóa xuống đây... Chà chà bọn con gái bây giờ bốc thật đấy.”

Angelica bay lên cầu thang, thở hỗn hà hỗn hển chạy vào phòng ngủ của vua tìm chùm chìa khóa và quay lại trước khi vua kết thúc một cái bánh nướng xốp.

“Nào bây giờ thì con yêu, hãy quay về bàn làm việc của cha, kính của cha để ở đây đây... Nếu con có nghe... Thì treo cổ... Gượm đã. Angelica!” Khi vua quát to đến rách cả màng nhĩ thì cô con gái cứng hiểu ngay là cô phải tuân lệnh thôi nên đã ba chân bốn cẳng chạy lên lầu.

“Con yêu, đã bao lần ta nhắc nhở con rồi? Mỗi lần ra khỏi phòng phải ĐÓNG CỬA lại chứ. Thế!” Cuối cùng thì cả chìa khóa, giấy bút, bàn viết và kính đều có đủ. Vua bắt đầu chấm mực, hí hoáy viết rồi kí tên bên dưới lệnh tha bổng. Angelica giằng lấy tờ giấy chưa ráo mực chạy biến đi như một ngọn gió.

“Tốt nhất con hãy ở lại ăn hết mấy chiếc bánh nướng này đã. Chẳng còn nước non gì đâu. Chắc chắn là đã chậm một bước rồi. Đưa cho trăm món mứt dâu nào. Bính boong! Kia đã 9 giờ rưỡi rồi. Trăm biết mà!”

Angelica vắt chân lên cổ mà chạy, cô chạy mãi, chạy mãi. Chạy lên phố Fore rồi xuống phố High, qua chợ trung tâm, rẽ sang trái, qua một cái cầu, chạy vào một ngõ cụt rồi quay lại chạy vòng quanh một pháo đài, qua một cửa hàng bán đồ mặc trong của đàn ông ở bên tay phải, đối diện với một cột đèn đường là một quảng trường và kia chính là pháp trường nơi cô thấy Bulbo đã đặt đầu lên thớt chém!!! Dao phủ đã vung thanh đao đồ tể lên. Công chúa chạy đến, thờ cả ra đằng tai nhưng vẫn cố kêu lên. “Hoàng đế có chỉ. Có lệnh phóng thích.”

“Lệnh phóng thích!” Tất cả mọi người cùng reo lên. Công chúa chạy lên bọc hành quyết nhanh như ánh sáng của những ngọn đèn đường, lao mình vào đôi tay của Bulbo mà không thèm quan tâm gì đến lễ nghĩa.

“Ôi hoàng tử của thiếp, vị chúa tể của thiếp, tình yêu của thiếp, Bulbo của thiếp. Angelica này đã có mặt thật đúng lúc để cứu sống hoàng tử yêu quý - nụ hồng đáng yêu này - ngăn không cho một giọt máu nào của chàng phải đổ. Vì chàng, Angelica đâu có phải chết cũng cam lòng. Xin đón chào cái chết vì nó đã kết hợp Angelica với hoàng tử của lòng nàng.”

“Hừm! Ở đây không có chỗ cho cái cảnh sườn mướt này.” Hoàng tử lau bàu. Chàng ta tỏ vẻ bối rối và bất an vì công chúa với giọng yêu đương mùi mẫn chỉ làm cho chàng ta cảm thấy ngượng ngùng khó chịu.

“Để tôi nói cho cô biết chuyện này là như thế nào, Angelica. Tôi vừa mới đến đây hôm qua thôi mà đã bao nhiêu chuyện xảy ra: cãi nhau, hiểu lầm, xích mích, đánh nhau, kể cả chuyện suýt nữa thì đầu rơi máu đổ, hứng chịu không biết bao nhiêu oan ức, tai họa. Thôi không còn gì để nói nữa đâu, tôi nhất định phải quay về Crim Tartary thôi.”

“Cùng với ý trung nhân của chàng, Bulbo thân yêu. Dù chàng có ở đâu thì thiếp cũng ở bên chàng, hồi Bulbo anh tuấn và dũng cảm của thiếp.”

“Thôi được, thôi được, ta cho rằng chúng ta cũng nên kết hợp với nhau.” Bulbo nói. “Này ông giáo sĩ, ông đã đến đây đọc kinh cầu hồn, bây giờ ông có thể đọc giao ước hôn nhân không? Cái gì cần phải làm thì cứ làm đi. Chắc điều này sẽ làm Angelica hài lòng. Như vậy nhân danh hòa bình và hữu nghị chúng ta hãy quay về ăn sáng thôi.”

Bulbo vẫn ngậm trong miệng bông hoa hồng suốt trong khoảng thời gian diễn ra những nghi lễ đáng sợ ở pháp trường. Đó là bông hồng màu nhiệm mà mẫu hậu mẹ chàng đã dặn chàng là bao giờ cũng phải đem nó theo người. Thế là chàng ta ngậm bông hoa giữa hai hàm răng, kể cả khi buộc phải kê đầu lên thớt chém chàng vẫn thầm hy vọng là bằng một cách nào đó nó sẽ đảo ngược tình thế, đem đến may mắn cho chàng. Khi chàng mở miệng nói chuyện với công chúa chàng quên mất bông hồng và tất nhiên nó rơi khỏi miệng chàng. Cô công chúa lẳng mạn cúi xuống, nhặt lên.

“Ôi bông hồng mới đẹp làm sao! Nó vẫn rực rỡ trên đôi môi Bulbo của thiếp, vì vậy thiếp sẽ không bao giờ, không bao giờ rời xa nó.” Angelica vừa nói vừa cài bông hồng lên ngực. Bạn cũng biết là Bulbo KHÔNG THỂ mở miệng ra đòi lại bông hồng. Cả hai bước xuống đoạn đầu đài trở về cung điện và trong lúc họ sánh vai đi bên nhau, Bulbo cảm thấy càng lúc Angelica càng trở nên xinh đẹp, quyến rũ hơn.

Chàng say mê nàng như điên nhưng lạ lùng thay bây giờ Angelica lại không mấy may quan tâm đến chàng. Bulbo quỳ xuống, hôn tay nàng, van xin nàng, thổ lộ cả can tràng nhưng nàng khăng khăng bảo là cần phải chờ đợi một thời gian. Có vẻ như với Angelica, Bulbo chẳng qua cũng chỉ là một gã trai tầm thường, chẳng có vẻ gì quyến rũ, thậm chí còn xấu trai nữa là khác. Bulbo không được thông minh cho lắm nếu không muốn nói là hơi ngờ nghệch; không có được phong thái lịch lãm như Giglio mà lại còn...

Thôi tôi chả nói hết làm gì bởi vì vua Valoroso đã gào lên: “Thôi, chấm dứt chuyện này. Không nói thêm một câu nào nữa về cái chuyện ngu ngốc này. Gọi đức giám mục đến làm đám cưới cho hoàng tử và công chúa ngay lập tức.”

Thế là hôn lễ được cử hành trọng thể xứng với một đám cưới hoàng tộc. Về phần mình tôi tin rằng đôi bạn trẻ đó sống với nhau rất hạnh phúc.

12. Betsinda chạy trốn như thế nào? Chuyện gì đã xảy ra với nàng?

Betsinda thất thểu đi trên đường, nàng cứ đi mãi đi mãi cho đến lúc ra khỏi cổng thành rồi đặt chân lên con đường dẫn sang nước láng giềng Crim Tartary, cũng chính là con đường mà Giglio đã chọn. “Ôi” Betsinda thầm nghĩ khi có một cỗ xe phóng vút qua trong lúc người xà ích thối lên một điệu nhạc vui tươi bằng cái sừng dê, “Ước gì mình được ngồi trong cỗ xe ấy.” Nhưng cỗ xe tam mã đã phóng vút qua. Betsinda không biết ai đang ngồi trong cỗ xe đó dù lúc nào nàng cũng vẫn vương trong đầu hình ảnh người ấy.

Sau đó có một cỗ xe trống vừa chở hàng đến chợ về. Người đánh xe là một người tử tế thấy một cô gái trẻ đang thất thểu trên đường với đôi chân không giày nên đã động lòng trắc ẩn, dừng xe lại, dành cho nàng một chỗ ngồi trên xe.

Người đánh xe nói anh sống ở gần một khu rừng cùng với người cha làm nghề đồn củi và nếu muốn anh sẽ đưa nàng đi theo con đường nàng chọn. Tất cả mọi con đường đều giống nhau đối với Betsinda vì thế nàng cảm ơn sự giúp đỡ của người lạ.

Người đánh xe đưa ra một miếng vải để Betsinda ủ ấm đôi chân, một ít bánh mì và thịt heo xông khói đã nguội lạnh để nàng ăn cho ấm lòng và tỏ ra rất ân cần, hiếu khách. Dù vậy, Betsinda vẫn lạnh từ trong lạnh ra khi nghĩ đến điều đang đợi nàng phía trước. Sau một đoạn đường, trời tối sập xuống rất nhanh. Hai hàng thông đen thẫm ven đường nặng trĩu tuyết trắng và thấp thoáng đằng xa ánh lửa nhà ai lung linh mời gọi. Đó là nhà bác tiều phu. Cả hai nhảy xuống xe đi vào nhà. Bác tiều phu đã già, cùng với đàn con đang quây quần bên bàn ăn tối với sữa nóng và bánh mì. Khi người anh lớn trở về, cả bọn nhảy lên, vỗ tay reo mừng. Bởi vì chúng là những đứa em ngoan nên người anh mang quà từ kinh thành về cho chúng. Khi họ nhìn thấy người anh còn mang về một cô gái lạ mặt xinh đẹp, họ chạy đến bên khách, dẫn nàng đến bên bếp lửa, xoa đôi chân nhỏ lạnh cóng của nàng cho đến lúc chúng ấm lên, mang bánh mì và sữa đến cho nàng.

“Nhìn này cha,” họ nói với bác tiều phu già, “nhìn cô gái tội nghiệp này, nhìn đôi chân đẹp lạnh cóng của cô ấy đi cha. Nó cũng trắng như sữa, cha nhỉ. Mà này, cha nhìn xem, cái áo khoác kì quặc mà cô ấy đang mặc có phải giống như miếng vải hung treo trên tủ nhà ta không cha? Cái miếng vải mà cha đã tìm được vào ngày vua Padella giết mấy con gấu con trong rừng ấy. Coi kìa, Chúa phù hộ cho tất cả chúng ta. Chẳng phải cô ấy đeo trên cổ chiếc giày nhỏ giống như chiếc mà cha đã đưa về nhà cho chúng con xem - một chiếc giày nhỏ bằng nhung xanh.”

“Cái gì?” Bác tiều phu kêu lên. “Tất cả những chuyện về cái áo khoác và chiếc giày này là có nghĩa gì?”

Thế là Betsinda kể cho những người mới quen biết rằng mình đã đến kinh thành nước Paflagonia từ lúc còn bé với một chiếc giày và cái áo khoác này. Rồi chẳng hiểu sao người vốn quan tâm đến nàng lại quay ra giận dữ với nàng và nàng hy vọng không phải lỗi tại mình. Họ đuổi nàng đi với bộ quần áo cũ và thế là nàng có mặt ở đây. Nàng vẫn còn nhớ rằng đã lâu lắm hồi còn bé tí, nàng đã từng ở trong rừng - và có thể tất cả chỉ là một giấc mơ - bởi vì nó thật lạ lùng hết sức. Phải, nàng sống trong hang cùng với bầy sư

tử con, còn trước đó thì ở trong một ngôi nhà thật đẹp, đẹp như cung vua vậy.

Bác tiều phu tròn mắt kinh ngạc khi nghe những lời này và thật lạ lùng khi thấy bác ngạc nhiên như thế. Bác đi đến bên tủ, lấy từ trong một chiếc vớ đồng 5 silinh có khắc hình vua Cavolfiore và thề rằng cô gái trẻ giống ông vua này như lột. Sau đó bác lấy ra chiếc giày và mảnh vải nhưng bác cất giữ bấy lâu, đem so nó với những thứ Betsinda mang theo người. Trong cả hai chiếc giày đều có dòng chữ, “Hopkins, thợ giày của hoàng gia.” Trên chiếc áo của Betsinda có hàng chữ “Công... Rosal”, còn ở mảnh vải thì có chữ “chúa... ba. Số 246” Ghép lại với nhau ta có dòng chữ “Công chúa Rosalba. Số 246.”

Nhìn hai năm rõ mười mọi việc, bác tiều phu phủ phục xuống đất kêu lên “Công chúa giá lâm - Nữ hoàng hợp pháp của Crim Tartary. Lão thần xin nghênh đón công chúa. Xin công chúa đón nhận lòng thành kính của lão thần.”

Để bày tỏ lòng thành kính, ông già dập đầu xuống đất ba cái và chạm đầu vào chân công chúa.

“Bác tiều phu tốt bụng, chắc bác phải là một nhà quý tộc tận trung với phụ vương ta.” Công chúa nói, trong thời gian hầu hạ công chúa Angelica, công chúa Rosalba, nữ hoàng xứ Crim Tartary đã đọc tất cả những cuốn sách về các triều đình vua chúa và lịch sử các nước lân bang.

“Thật thế, thần chính là quan đại thần đã từng là hầu tước Spinachi - nhưng lại sống trong thân phận một lão tiều phu hèn kém suốt 15 năm qua, kể từ khi bạo chúa Padella (có thể hẳn sẽ bị chết đâm chết chém) đuổi thần ra khỏi vị trí quan nhất phẩm.”

“Quan nhất phẩm? Ta sẽ ghi nhớ điều này. Khanh sẽ nhận lại chức quan ấy dưới triều đại của ta. Cả đất đai của cải cũng sẽ hoàn lại cho khanh, lãnh chúa Spinachi. Ta sẽ tấn phong khanh làm hiệp sĩ đệ nhị phẩm Bí đỏ (đệ nhất chỉ dành cho hoàng thân quốc thích). Đứng lên đi hầu tước Spinachi!”

Với một vẻ uy nghiêm không sao tả xiết được, nữ hoàng Rosalba vẫy cái muỗng mà nàng vừa dùng để ăn bánh mì với sữa thay cho gươm báu trên cái đầu hói của ông quý tộc già, nước mắt vị hầu tước này chảy thành vũng dưới đất vì cảm động. Và đêm ấy lên giường đi ngủ là các tiểu hầu tước và công nương Bartolomeo, Ubaldo, Catarina và Ottavia.

Hiểu biết của công chúa về lịch sử và các dòng họ hiển hách trong vương quốc của nàng thật uyên bác. “Dòng họ Broccoli chắc chắn vẫn trung thành với chúng ta”, nàng nói, “họ đã ăn lộc của triều đình bao năm rồi. Còn nhà Articiocchi theo lẽ thói của mình sẽ thuận theo thời thế phải không? Gia đình Sauerkraut chắc chắn sẽ về phe với ta - họ bao giờ cũng được hậu đãi dưới thời phụ vương ta mà.” Cứ thế, Rosalba đưa ra một danh sách dài các vị quan lại, quý tộc trên đất Crim Tartary. Kiến thức của nàng thật đáng ngưỡng mộ và nàng đã không phí công học hỏi trong thời gian lưu đày.

Hầu tước Spinachi thưa rằng ông ta sẽ liên hệ với tất cả những bậc trung thần này, rằng cả đất nước đang rên siết dưới ách cai trị hà khắc của bạo chúa Padella, ai cũng mong đến một ngày đất nước trở về với vị minh quân xứng đáng của nó. Vào lúc đêm khuya, hầu tước phái đàn con vốn thông

thuộc đường rừng đến từng lãnh địa của các lãnh chúa thông báo sự trở về của nữ hoàng Rosalba. Khi người con cả của ông trở về nhà, vừa buộc ngựa vào một gốc cây, ông đã dọn bữa tối ra cho con trai và khi người con ăn xong, ông ra lệnh cho con mang ghệt đi ngựa, nhảy lên mình một con ngựa cái đi một chặng đường xa hơn, đến chỗ ấy chỗ nọ, gặp người này người kia...

Khi chàng trai biết rõ người trước mặt mình là ai, anh quỳ xuống, chạm trán vào chân nữ hoàng, nước mắt vui mừng nhỏ xuống ướt cả đất. Anh đã đem lòng say mê Betsinda như bất cứ ai trông thấy nàng đều rơi vào tình cảnh ấy, kể cả hai người em trai của anh, người nọ kí đầu người kia vì ghen tuông. Sau một hồi giằng co mỗi người đi về một hướng mang theo khẩu lệnh của hầu tước Spinachi về một cuộc tập dượt dưới lá cờ phục quốc của nữ hoàng Rosalba. Các nhà quý tộc được tin báo vội tìm đến với minh chủ. Tất cả bọn họ đều nảy sinh một sự say mê với nữ hoàng của mình mà không nhận ra sức tàn phá của niềm đam mê do sắc đẹp của nàng gây ra cho đến một hôm có một vị quý tộc già mù lòa đã nói rõ sự thật cho nàng biết. Sau đó để tránh việc có quá nhiều người đả đuổi trong những tình cảm không có lợi cho đại cuộc, Rosalba bao giờ cũng che mạng. Nàng hoạt động rất bí mật, đi từ lâu đài của lãnh chúa này đến địa hạt của lãnh chúa kia; tập hợp tất cả bọn họ lại; tổ chức các buổi hội đàm, soạn thảo các bản hiệu triệu nghĩa quân và cương lĩnh hoạt động, phân chia lại các vùng đất giàu có nhất trong vương quốc cho những trung thần có công và quyết định sẽ phải trừ khử kẻ nào khi nữ hoàng trở về ngôi báu. Tất cả những việc chuẩn bị này mất đúng một năm.

Nhóm những trung thần phục quốc đã đúng khi họ đến với những bậc trưởng lão trung quân. Tất cả mọi người ở khắp các miền đất nước đã phát cờ nổi dậy nêu cao khẩu hiệu: “Chúa đã cứu giúp Nữ hoàng!”^[4] Lúc ấy vua Padella vắng mặt và phong trào phục quốc tiến những bước vững chắc. Nghĩa quân tràn đầy nhiệt tình khi được gặp nữ hoàng, trong khi đó thì người dân nhìn nhận chuyện này một cách lạnh lẽ bởi vì như họ nói dưới triều của ông vua nào cũng phải nai lưng ra nộp thuế mà thôi.

13. Nữ hoàng Rosalba đến lâu đài bá tước Hogginarmo dũng mãnh như thế nào?

Nữ hoàng Rosalba chẳng có tài vật gì để ban phát bèn phong cho tất cả các hiệp sĩ phò tá mình các tước vị hầu tước, nam tước, bá tước và họ hợp thành một triều đình. Người ta làm cho nàng một vương miện bằng giấy mạ vàng, một cái áo hoàng bào bằng giấy và tranh luận với nhau xem có thể đặt kinh đô ở đâu, về cấp bậc, địa vị và phẩm hàm - ôi bạn không thể hình dung ra cảnh họ cãi cọ nhau như thế nào đâu. Nữ hoàng tội nghiệp đâm ra ngán ngẩm cái địa vị cao quý của mình trước khi được ngồi vào. Tôi dám mạo muội nói rằng có lúc nàng đã thờ dài mà rằng thà làm một thị tì trong cung vua hầu hạ kẻ khác còn hơn. Nhưng chúng ta ai cũng phải thực hiện bổn phận ở cương vị của mình, thế là Nữ hoàng đành quên bản thân mình để thực hiện nghĩa vụ đối với giang sơn.

Cho đến lúc này thì chúng ta được biết là không một ai trong đội quân của kẻ tiếm ngôi đứng ra đối đầu với đội quân phục quốc đang phát huy thanh thế nhanh như người ta chỉ có thể thấy trong mơ. Chẳng bao lâu sau nhiều viên quan đã bỏ triều đình để đi theo nghĩa quân, vào lúc này đã tiến đến gần lãnh địa của một lãnh chúa hùng mạnh nhất vương quốc. Người này không tuyên bố theo Nữ hoàng nhưng các nghĩa sĩ của nàng vẫn hi vọng sẽ lôi kéo được ông ta vì ông là người bao giờ cũng bất đồng chính kiến với vua Padella.

Khi đoàn người tiến đến cổng lâu đài, vị quý tộc này phái người ra thông báo ông sẵn sàng ra nghênh đón Nữ hoàng. Đây là một chiến binh oai dũng nhất, hùng mạnh nhất, tên ông là bá tước Hogginarmo. Cái mũ trụ của ông cần đến hai thanh niên da đen cường tráng mới khiêng nổi. Bá tước quỳ gối trước mặt nữ hoàng, nói:

“Thưa nữ chúa. Vị quý tộc hùng mạnh nhất đế chế Crim Tartary cúi đầu bày tỏ lòng kính trọng đối với người thừa kế ngôi báu, bất kể người đó là ai. Chúng tôi biểu lộ sự cao quý của mình qua việc công nhận địa vị tôn quý của nữ hoàng. Bá tước Hogginarmo oai dũng xin quỳ gối trước vị chúa tể của đất nước.”

Rosalba đáp: “Lòng hiệp nghĩa của bá tước Hogginarmo quả là danh bất hư truyền.” Nói thì thế, nhưng trong thâm tâm nàng rất sợ lãnh chúa này vì kể cả lúc quỳ gối trước nàng, đôi mắt của ông ta vẫn quắc lên đầy vẻ dữ tợn với hàng ria vểnh lên, khiêu khích.

“Bá tước thứ nhất trong triều đình có lời chào nữ chúa. Quỳ trước mặt nàng không phải vì nàng có thân phận cao quý hơn. Thưa nữ chúa, đôi tay tôi còn tự do và tôi xin trao nó cho nàng, cả trái tim tôi và thanh gươm của tôi nữa cũng sinh ra để phục vụ nàng. Ba người vợ của tôi đã nằm xuống, hiện đang trong hầm mộ của tổ tiên. Người vợ thứ ba của tôi về nơi chín suối chưa đầy một năm và trái tim này đang héo hon chờ một nữ chúa mới. Hãy trở thành người của ta và ta thề sẽ tặng nàng món quà cầu hôn là thủ cấp của vua Padella, mắt và mũi của hoàng tử Bulbo, cánh tay phải và đôi tai của kẻ đã tiếm ngôi báu ở Paflagonia, đất nước sau này sẽ nhập vào đất đai của nàng - vào đế chế của chúng ta. Hãy ưng thuận, Hogginarmo này không quen bị từ chối. Thực ra thì ta không thấy có cái khả năng bị từ chối, bởi vì hậu quả của nó sẽ khủng khiếp lắm đấy, khiến cả những kẻ giết người

không gớm tay cũng phải kinh hoàng; cả những kẻ chuyên phá phách phải bỏ vía; khủng bố cả những tên bạo chúa, chất thêm gánh nặng thuế má, đau khổ, cực hình cho thần dân trong vương quốc này... nếu cơn cuồng nộ của Hogginarmo này nổ ra. Ô ta thấy sự hài lòng trong đôi mắt đẹp của nữ chúa - cái nhìn tình tứ của nàng làm trái tim ta rực lửa đam mê.”

“Ồ thưa ngài”, Rosalba nói, rút tay lại trong nỗi hãi hùng. “Ta rất cảm tạ lòng thành của ngài nhưng ta lấy làm tiếc phải nói với ngài rằng ta đã có một sự gắn bó từ lâu với một chàng trai, đó là hoàng tử Giglio và không bao giờ... không bao giờ ta có thể làm vợ người nào trừ chàng Giglio.”

Ai có thể miêu tả lại trận lôi đình của Hogginarmo khi nghe lời từ chối đó? Đứng bật dậy, ông ta nghiêng răng trèo trẹo làm cho lửa tóe lên giữa đôi môi và lời lẽ bật ra từ đấy mới oang oang, khủng khiếp và thô bạo làm sao... không... ngòi bút của tôi chẳng dám lặp lại những từ ấy đâu.

“Từ chối hả? Quý sứ, người sẽ bị đày xuống 8 tầng địa ngục. Hogginarmo oai dũng này mà bị từ chối ư? Cả thế giới này rồi sẽ biết đến cơn cuồng nộ của ta và người, con đàn bà kia, người sẽ là người đầu tiên phải ân hận!” Nói xong ông ta co chân đá vào hai nô lệ da đen đứng trước mặt, rồi bỏ đi, hai ria mép bơi trong gió.

Hội đồng bí mật của nữ hoàng lâm vào cảnh hỗn loạn khi họ chứng kiến cơn thịnh nộ của bá tước ngay trước mặt mình chủ của họ - kể cả việc đá

bay hai tên nô lệ. Kể ra sự hoảng loạn của họ cũng chẳng có gì khó hiểu. Họ rời lâu đài của Hogginarmo với vẻ mặt ỉu xiu. Nửa giờ sau đoàn đại biểu bị một tên tù trưởng chẳng khác gì một tên tướng cướp dẫn theo một đám lâu la chặn dọc đường. Sau một hồi tung hoành ngang dọc, đâm chém, dẫm đá, đánh cho đoàn đại biểu tan tác mỗi người một ngã, chúng đã bắt nữ hoàng và đuổi đánh nghĩa quân. Mọi việc diễn tiến ra sao thì cả tôi cũng không biết rõ.

Tội nghiệp nữ hoàng! Hogginarmo, kẻ đã bắt sống được nàng cũng không thèm đến gặp nàng nữa. “Đóng một cái cũi”, y ra lệnh cho bọn giữ ngựa, “cho con ngựa ấy vào đó, cùng với một vài người hộ tống hãy áp giải nó đến chỗ vua Padella.”

Cùng với nữ tù nhân xinh đẹp, Hogginarmo còn gửi thêm một lá thư dài đầy những lời ca ngợi thấp hèn và những lời bợ đỡ kinh tởm dâng lên vua Padella, chúc vua sống lâu trăm tuổi cùng gia đình. Tên lừa đảo đạo đức giả còn làm bộ đưa ra những lời chúc tụng đê tiện đối với ông vua mà y vừa khinh vừa ghét. Hogginarmo tuyên thệ sẽ bày tỏ lòng tận trung của y đối với vị chúa tể mà y tha thiết cầu xin hãy xem y như một kẻ tội tởm trung thành suốt đời. Một con cú già lồi đời như vua Padella đâu dễ bị mắc vào cái mọo lừa thô thiển của Hogginarmo và ta hãy chờ xem bạo chúa đối với tên chư hầu đang thẳng thế của mình như thế nào. Không, không, hai cao thủ trên chiến trường đâu dễ gì tin nhau.

Thế là nữ hoàng đáng thương của chúng ta bị cho vào một ổ rơm giống như trường hợp Margery Daw^[5] và trong đêm tối bị đưa đi một chặng đường dài lên tận kinh đô nơi vua Padella sau một thời gian dẹp loạn vừa hồi cung. Ngài đã đánh bại tất cả các kẻ thù, giết chết hầu hết bọn họ, mang một số người giàu nhất về cung điện với mục đích tra tấn họ để moi thông tin xem họ cất giấu của cải bạc vàng ở đâu. Từ xa, Rosalba đã nghe tiếng kêu khóc, rên rỉ của họ từ dưới hầm ngục, nơi nàng cũng bị ném vào. Chao ôi đó là một cái hố đen đáng sợ nhất, trong đó đầy những dơi, chuột lớn, chuột nhỏ, ếch nhái, ruồi, muỗi, sâu bọ, rắn rết... thôi thì đủ loại những con vật kinh

khủng. Ánh sáng không thể lọt được vào đấy nếu không thì một khi bọn cai ngục đã nhìn thấy mặt nàng sẽ đem lòng yêu mê mết. Nhưng có một con cú sống ở trên mái một tháp canh và một con mèo hoang là những con vật có thể nhìn được trong bóng tối, chúng đã lướt cặp mắt xanh lè của chúng lên khuôn mặt Rosalba và từ đấy không trở về nơi chúng ẩn náu nữa. Tất cả những con cóc trong hầm tối đều kéo đến hôn lên đôi chân bé nhỏ của nàng, những con rắn lục thì quàng quanh cổ và cánh tay nàng nhưng không bao giờ cắn nàng. Cả trong khi tai họa công chúa đáng thương của chúng ta cũng có sức quyến rũ như thế đấy.

Cuối cùng, sau khi nàng đã bị giam trong hầm tối quá lâu cánh cửa phòng giam cũng mở ra và vua Padella đáng sợ bước vào.

Chuyện gì đã diễn ra sẽ được thuật lại ở một chương khác còn bây giờ chúng ta phải dành chỗ cho hoàng tử...

14. Chuyện gì xảy ra với Giglio?

Cái ý nghĩ phải lấy một mục giả gồm guốc như Gruffanuff làm hoàng tử Giglio hoảng sợ đến nỗi chàng học tốc chạy về phòng lấy vài bộ quần áo, thoát khỏi sự chú ý của lính canh rồi đón một cỗ xe trạm, chạy đi bất cứ đâu cũng được miễn là không phải gặp mục giả nữa. Hoàng tử hành động rất nhanh, không để phí một phút nào vào chuyện sửa soạn hành lí nên đón được chuyến xe sớm nhất. Khi người ta phát hiện ra vụ nhảm lẫn với hoàng tử Bulbo, Glumboso độc ác đã cắt ngay một tốp ngự lâm quân tìm đến phòng chàng với cái lệnh bắt chàng giải đến pháp trường và cái đầu chàng sẽ chỉ còn ngay ngắn trên cổ trước giờ Ngọ thì cỗ xe chở chàng đã ra khỏi địa phận nước Paflagonia vào lúc 2 giờ và tôi chắc rằng tin tức về vụ bắt bớ hoàng tử Giglio đi không nhanh bằng chàng cho nên nhiều người ở Paflagonia vẫn bày tỏ lòng kính trọng Giglio với tư cách là hoàng tử của cố hoàng đế Savio. Một hoàng tử với tất cả những thói xấu của mình vẫn còn tốt hơn vua đang trị vì, một kẻ tiếm ngôi, một ông vua lười biếng, lơ là triều chính, chỉ ham mê tửu sắc lại rất hung bạo. Mỗi quan tâm chính của ông vua này chỉ là: hội hè, yến tiệc, vũ hội hóa trang và những cuộc săn bắn v.v... là những thứ mà giờ đây ngài sẽ chú ý hơn gấp bội trong trường hợp con gái yêu của ngài kết hôn với hoàng tử Bulbo. Vì thế chúng ta cứ nên tin rằng ngài cũng chẳng có thời gian quan tâm đến chuyện đưa con trai của anh ruột ngài đã trốn thoát đoạn đầu đài giờ đây lang bạt nơi nào không rõ.

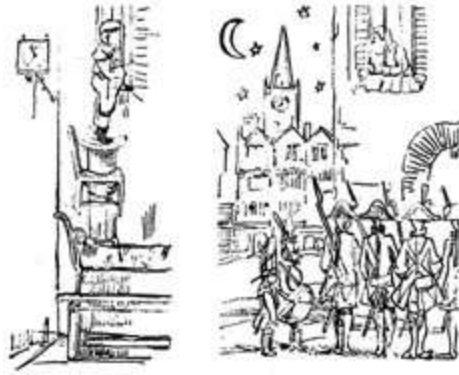
*

* *

Hôm đó là một ngày trời trở rét căm căm, tuyết phủ dày trên mặt đường và Giglio với cái tên giả là Mr Giles sung sướng khi có một chỗ ngồi thoải mái trên cỗ xe trạm hai chỗ. Chàng ngồi giữa người đánh xe và một quý ông. Ở trạm dừng đầu tiên khi ra khỏi kinh đô Bloombodinga họ phải thay ngựa. Khi mọi việc đã xong xuôi có một người đàn bà bình dân đeo một cái túi to

dưới nách hỏi xin đi nhờ. Trong xe không còn chỗ trống, người thiếu phụ bèn nói rằng mình muốn được ngồi trên nóc xe; nghe thấy thế người hành khách đi chung với Giglio (một kẻ lòng dạ hẹp hòi, tôi nghĩ thế) bèn thò đầu ra ngoài cửa xe nói vọng lên: “Trời như thế này mà ngồi ở trên ấy thì thú vị lắm đấy! Chúc người đẹp có một chuyến đi dễ chịu.” Người đàn bà ho rất dữ và Giglio cảm thấy tội nghiệp thay cho chị ta. Chàng nói với xà ích: “Tôi thà nhường chỗ cho người này còn hơn là nghe chị ta ho rất cổ trong gió lạnh như thế.” Nghe vậy người bạn đồng hành tiểu nhân của chàng chen vào: “Ông sẽ làm cho cô ta ấm, tôi cam đoan thế nếu bao tay là cái mà cô ta cần.” Giglio không nói không rằng kéo mũi ông khách này, thụi một quả vào mang tai và đấm vào mắt một quả nữa, đưa ra lời cảnh cáo hùng hồn với kẻ nhiều sự này là đừng bao giờ gọi chàng là cái bao tay!!!

Sau đó chàng nhảy lên ngồi trên nóc xe, tìm một chỗ ngồi thoải mái trong ổ rơm dãn trên đó. Ông khách thô lỗ đó cũng xuống xe ở trạm tiếp theo thế là Giglio lại ngồi vào cái chỗ của chàng và bắt chuyện với người bạn đồng hành mới. Đó là một người phụ nữ tính tình vui vẻ, dễ chịu lại rất ý nhị. Họ cùng đi với nhau cho đến tận đêm khuya. Người phụ nữ chia sẻ với Giglio tất cả những thứ mà chị đem theo trong chiếc túi to. Có vẻ như nó chứa tất cả những món ăn ngon lành nhất. Giglio khát ư - có ngay một chai bia và một cái li bạc. Chàng đói bụng ư - chị đưa ra một con gà béo mập mát lạnh, vài lát thịt heo muối cùng bánh mì nóng hổi và một miếng bánh putđinh nhân đào ngon tuyệt, sau cùng lại có cả một li brandy nữa chứ. Trong suốt chặng đường đi, người đàn bà kì lạ trông rất tầm thường này nói với chàng đủ mọi đề tài trong đó chàng biểu lộ một mức độ nông cạn cũng ngang bằng với những hiểu biết uyên bác của chị. Nhiều phen Giglio phải đỏ mặt xấu hổ về sự ngu dốt của mình trong khi thiếu phụ chỉ nói: “Gig thân mến - ồ Mr Giles thân mến, ngài còn rất trẻ, còn cả một quãng đời phía trước. Ngài chẳng có gì phải làm ngoài việc tu dưỡng bản thân. Ai biết được có một ngày nào đó ngài phải dùng đến những kiến thức của mình. Khi... khi ngài có thể được cần đến nơi quê nhà với tư cách là một...”.

“Lạy chúa tôi, vậy ra bà cũng biết về tôi?”

“Tôi cũng được biết một vài việc nho nhỏ. Tôi đã tham dự lễ đặt tên thánh của một vài người và đã bị cấm cửa ở một số nhà khác. Tôi đã chứng kiến một số người đâm ra hư hỏng vì được số phận quá ưu đãi, còn một số người khác tôi hi vọng lại nên người trong khi bị cuộc đời ngược đãi. Tôi khuyên ngài hãy lưu lại thành phố nơi chiếc xe này sẽ dừng lại đêm nay. Hãy ở lại đây học hỏi cho thật tốt và hãy nhớ đến người bạn cũ mà ngài đã đối xử rất tốt.”

“Là ai vậy thưa bà?”

“Chính là bà tiên Blackstick”, thiếu phụ nói rồi bay qua cửa sổ. Khi Giglio hỏi người xà ích xem thiếu phụ đi đâu, người này ngớ người ra.

“Quý bà nào? Chẳng có quý bà nào trên xe này ngoài một bà lão đã xuống xe ở trạm trước.”

Giglio nghĩ có lẽ chàng mơ ngủ. Nhưng cái túi mà Blackstick cho chàng vẫn còn ở trong lòng chàng. Giglio xuống khi xe vào thành phố và cùng với cái túi chàng tìm đến một quán trọ.

Người ta dẫn chàng đến một phòng ngủ tồi tàn. Sáng hôm sau Giglio thức dậy, ngỡ mình đang nằm trong cung điện bèn kêu ầm lên, “John, Charles, Thomas! Mang chocolate lên cho ta - áo choàng đâu - dép lê đâu?” Chẳng

thấy có ai lên tiếng thế là chàng phải đi ra ngoài đầu cầu thang kêu to gọi người hầu mang nước lên.

Chỉ có bà chủ quán.

“Làm cái gì mà la lối om sòm vậy anh bạn trẻ?”

“Ở đây không có nước nóng, không thấy bọn đầy tớ đâu, đôi ủng của tôi cũng chẳng thấy có ai chải.”

“Hề hề! Thế thì cứ việc tự mình làm lấy. Bọn sinh viên các người cũng phách lối quá đáng lắm. Ta chưa thấy có ai xất láo như vậy.”

“Tôi sẽ đi khỏi đây ngay lập tức.” Giglio cáu tiết nói.

“Càng sớm càng tốt anh bạn trẻ ạ. Trả tiền đi rồi biến. Phòng trọ ở đây cần những người tử tế không cần những kẻ phách lối như mi.”

“Bà nên làm chủ quán trọ dành cho lũ gấu. Tốt nhất, bà hãy sơn lại biển hiệu đi.”

Bà chủ quán vừa bỏ đi vừa lăm bắm chửi rủa. Giglio quay lại phòng mình, vật đầu tiên mà chàng trông thấy là cái túi của bà tiên để trên bàn, dường như có cái gì động đậy trong đó. “Mình hi vọng là có bữa ăn sáng, vì mình chẳng còn được bao nhiêu tiền.” Nhưng mở cái túi ra, bạn nghĩ chàng thấy cái gì nào: Một bàn chải đánh giày và một lọ xi hiệu Warren^[6]. Trên cái lọ có dòng chữ “Giày của các chàng trai nghèo cũng phải đen bóng: Hãy dùng tôi, đóng nút lại và trả về chỗ cũ.”

Giglio mỉm cười, đánh xi đôi giày cho đến lúc có thể soi gương được rồi bỏ bàn chải và lọ xi vào trong túi. Khi đã hoàn thành xong mọi việc, cái túi lại nảy lên một lần nữa, chàng đi đến bên cạnh, mở ra:

1. Có một cái khăn trải bàn và khăn ăn.
2. Một lọ đường đựng đầy những miếng đường ngon nhất.

4, 6, 8, 10. Hai cái phóng sét, hai cái muỗng pha trà, hai con dao, hai cái cặp gấp đường, một con dao cắt bơ tất cả đều có khắc chữ G.

11, 12, 13. Ly trà, đĩa và khăn lót ly.

14. Một bình đựng đầy kem ngon tuyệt

15. Một hộp đựng trà xanh và trà đen

16. Một bình trà lớn và nước sôi

17. Một cái chảo có ba quả trứng ốp la rất ngon

18. Một lát bơ Epping hảo hạng

19. Một ổ bánh mì nâu

Nếu như thế mà vẫn chưa đủ cho một bữa điểm tâm của anh chàng này thì tôi cũng muốn biết có ai cần thêm một thứ gì nữa không? Sau khi ăn uống no nê, Giglio cho tất cả vào trong túi và đi ra ngoài tìm một chỗ ở trọ mới. Tôi quên không nói cho bạn biết là thành phố này nổi tiếng với nhiều trường đại học và nó có tên là Bosforo.^[7]

Giglio chọn một khu nhà hiện đại ở đối diện với trường học, trả tiền trọ và quay về chỗ ở mới với một cái rương, cái túi du lịch và chúng ta có thể biết chắc là chàng không quên cái túi kia. Khi mở cái rương mà hôm trước chàng đã chất vào đầy toàn những quần áo đẹp thì thấy nó đựng đầy sách vở. Trên trang đầu của cuốn sách đầu tiên chàng mở ra có dòng chữ: “Quần áo cho cái lưng, sách vở cho cái đầu. Hãy đọc sách và ghi nhớ những gì đã đọc.” Trong cái túi kì diệu kia chàng tìm thấy quần áo và mũ dành cho sinh viên cùng tất cả đồ dùng học tập: vở, một lọ mực, bút và một cuốn từ điển Johnson mà chàng rất cần vì chàng đánh vần còn kém lắm.

Thế là chàng ngồi vào bàn học và học hành rất siêng năng trong suốt một năm và cũng trong một năm đó chàng trở thành tấm gương cho tất cả sinh viên ở trường đại học Bosforo noi theo. Chàng không bao giờ tham gia vào

bất cứ trò quậy phá hay nghịch ngợm nào. Được thầy yêu, bạn mến lại đỗ đầu trong tất cả các kì thi, Giglio được bạn bè ca tụng nồng nhiệt: “Hoan hô Giles, Giles là thanh niên ưu tú - là niềm tự hào của tất cả chúng ta. Hoan hô Giles!” Phải, trong suốt một năm ấy Giglio đã giật được bao nhiêu huy chương, phần thưởng và danh hiệu cho trường mình.

Một hôm sau kỳ thi, trong lúc chàng đang ngồi uống cà phê với hai người bạn thì có một chuyện xảy ra. À nhưng mà tôi đã nói với bạn là vào mỗi tối thứ bảy chàng lại tìm thấy trong túi một món tiền đủ trả tiền ăn học, ngoài ra lại có một ghinê tiêu vặt chưa nhỉ? Chắc tôi quên rồi. Nhưng nhờ món tiền đó mà chàng có cơ hội được đọc tờ Niên giám Bosforo và chuyện mà tôi nói ở trên là chàng đọc được bài báo này: **MỘT CÂU CHUYỆN LẶNG MẶN**.

“Một trong những cuộc phiêu lưu kì thú nhất mà chúng tôi nghe được đã xảy ra ở nước láng giềng Crim Tartary và là câu chuyện gây hứng thú nhất.

“Cách đây đã lâu khi vị tân hoàng đế Crim Tartary, Padella đem quân đến cướp ngôi báu của cố hoàng đế Cavolfiore, ông chỉ thấy một cung điện hoang tàn. Đại bại sau trận Blunderbusco, quan quân đã kéo nhau bỏ chạy hết. Cả công chúa độc nhất của vua Cavolfiore là Rosalba lúc ấy chỉ là một đứa trẻ cũng không thấy có mặt trong hoàng cung vào lúc hoàng đế Padella kéo quân đến. Có lời đồn là cô bé bị lạc trong rừng (bị những người hầu cận bỏ rơi vào phút chót) và ở đó cô đã bị bầy sư tử ăn thịt. Ít lâu sau người ta đánh bẫy được cặp sư tử cuối cùng và mang chúng nhốt vào ngục Tower^[8] sau khi chúng đã giết vài trăm mạng người.

“Hoàng đế Padella, người có trái tim nhân từ nhất trên đời đã âu sầu một thời gian vì tai nạn đã xảy ra cho công chúa bé nhỏ, vô tội, bởi vì hoàng đế vốn nổi tiếng với tấm lòng bác ái chắc chắn sẽ chăm lo và dành cho cô bé mồ côi một địa vị xứng đáng trong triều đình của mình. Nhưng có nhiều dấu hiệu cho biết cô bé đã chết. Người ta tìm thấy một mảnh áo và một chiếc giày trong rừng vào ngày hoàng đế Crim Tartary dững mảnh đã giết

hai con sư tử con bằng chính mũi giáo của mình. Những vật còn lại của cô bé đáng thương này được hầu tước Spinachi, viên đại thần trong triều vua Cavolfiore tìm thấy và mang về nhà cất giữ. Hầu tước đã từ quan vì bất đồng chính kiến với ông vua mới, lui về ở ẩn trong một khu rừng và sống bằng nghề đốn củi. Khu rừng này nằm trong vùng giáp giới với nước Crim Tartary.

“Thứ ba tuần trước, hầu tước Spinachi và một số nhà quý tộc đã thành lập một triều đình mới với khẩu hiệu: “Chúa đã cứu sống Rosalba, nữ hoàng đầu tiên của xứ Crim Tartary.” Xung quanh cô gái này có cả một huyền thoại về một “nhan sắc siêu phàm.” Câu chuyện về nàng có vẻ rất thật, chắc chắn cũng là một câu chuyện lãng mạn nhất.

“Nhân vật tự xưng là Rosalba kể rằng 15 năm về trước nàng được một người đàn bà đưa vào rừng trên một cỗ xe do rồng kéo (điều này chắc chắn là không thể xảy ra), rằng sau đó nàng bị bỏ lại trong khu vườn thượng uyển ở Blombodinga, nơi công chúa Angelica mới đây đã kết hôn với hoàng thái tử Crim Tartary - đang chơi đùa. Chủ nhân của cung điện với tấm lòng từ ái đã nhận đứa bé lạc loài này vào trong cung. Không ai biết ai là cha mẹ cô bé trong bộ đồ rách rưới ấy và từ đấy cô được nuôi dạy như một thị nữ theo hầu công chúa Angelica dưới cái tên Betsinda.

“Gần đây cô không làm hài lòng chủ, bị đuổi khỏi cung và mang theo bên mình một chiếc áo choàng cũ nát cùng với một chiếc giày mà cô đã mang trên người vào lần đầu tiên xuất hiện trong cung. Theo lời người phụ nữ này thì cô đã rời Blombodinga gần một năm về trước và kể từ đó sống trong nhà hầu tước Spinachi. Buổi sáng hôm cô ra đi, hoàng tử Giglio cháu ruột của hoàng đế Paflagonia, một ông hoàng trẻ tuổi, có lời đồn rằng cũng không được thông minh chăm chỉ cho lắm - cũng rời khỏi Blombodinga và không ai nghe thấy tin tức gì về chàng nữa.”

“Thật là một câu chuyện thú vị!” Hai bạn thân của Giglio là Smith và Jones vừa đọc vừa trầm trồ.

“Hà? Cái gì thế này?” Giglio vẫn cúi mũi đọc tiếp mục khác:

TIN NHANH: Chúng tôi vừa nhận được tin rằng quân đội dưới sự chỉ huy của hầu tước Spinachi đã bị đánh tan dưới tay Tổng tư lệnh. Bá tước Hogginarmo và người tự xưng là công chúa đã bị cầm tù tại kinh đô.

BẢN TIN TRƯỜNG ĐẠI HỌC: Ngày hôm qua, sinh viên xuất sắc của trường ta, Mr Giles đã đọc một bài diễn văn bằng tiếng La tinh và đã được ngài hiệu trưởng danh dự của trường Đại học Bosforo, tiến sĩ Prugnaro đánh giá rất cao cùng với một phần thưởng cao quý nhất của trường - Huân chương Chiếc Muỗng Gỗ.”

“Thôi đừng quan tâm đến chuyện này.” Giles nói với vẻ bồn chồn, lo lắng: “Về nhà tôi đi, Smith hào hoa phong nhã và Jones quả cảm. Các bạn là bạn học của tôi, cùng chia sẻ với tôi những thành tích học tập. Hôm nay tôi sẽ nói cho các bạn một điều có thể làm tâm hồn trung hậu của các bạn phải chấn động mạnh.”

“Vậy thì nói đi, anh bạn!” Chàng Smith bản tính đam mê, kêu lên.

“Nói ngay đi.” Jones cũng hào hứng tiếp lời.

Với một vẻ cao quý mà tôi không thể miêu tả hết được, Giglio nhìn lại các bạn một lần nữa nhưng không có vẻ oai nghiêm mà là ánh nhìn thân thiện. Chàng nói:

“Jones và Smith, các bạn đều là bạn tốt của tôi cho nên tôi cũng không cần phải giấu diếm nữa. Tôi vốn không phải là một anh sinh viên quen Giles, tôi là hậu duệ của hoàng tộc.”

Attavis edite Regibus^[9]. Tôi biết rồi, cậu... Jones kêu lên. Anh ta đang định gọi bạn mình là con gà trống huênh hoang thì ánh mắt của một đấng quân vương đã làm anh ta kinh hãi.

“Các bạn ạ, tôi chính là Giglio”, hoàng tử điềm đạ nói. “Là hoàng thái tử ở Paflagonia. Đứng lên đi Smith, không ai quỳ gối ở nơi công cộng như thế. Jones, bạn là người có một trái tim đôn hậu. Phải, khi tôi chỉ còn là một đứa trẻ, ông chú bất nghĩa của tôi đã cướp ngôi báu mà phụ vương để lại cho tôi. Ông chủ tâm để tôi ăn chơi lêu lổng, biến tôi thành một thanh niên nông cạn, lông bông không màng gì đến quyền lợi chính đáng của mình như anh chàng Hamlet bất hạnh, hoàng tử xứ Đan Mạch. Nếu có bao giờ tôi có bất cứ ý nghĩ gì về thân phận mình, ông chú lập tức xoa dịu tôi với lời hứa sẽ sửa sai, trả lại địa vị cho tôi. Rồi tôi sẽ cưới cô em họ, công chúa Angelica và hai chúng tôi sẽ trị vì Paflagonia. Những lời đó hoàn toàn giả dối cũng như trái tim của Angelica - như mái tóc, màu má hồng và mấy cái răng giả của cô ấy. Trong khi đó thì cô ta giành ánh mắt ngưỡng mộ cho anh bạn Bulbo, hoàng thái tử ngu ngốc của xứ sở Crim Tartary. Nhận ra điều đó cũng là lúc ánh mắt tôi hướng về Betsinda hay Rosalba như tên thật của nàng. Phải các bạn ạ, tôi đã phát hiện ở nàng một vẻ đẹp toàn bích, thuần khiết của một thiếu nữ đoan trang, thanh khiết, một nàng tiên mà trái tim tôi hằng ao ước...”.

(Tôi không thuật lại đoạn tâm tình này dù nó rất hay nhưng mà dài quá, và lại đó là lời kể dành cho Jones và Smith hai người chưa biết chuyện gì, còn các bạn của tôi đã rõ mọi chuyện rồi nên tôi xin được bỏ qua).

Hoàng tử và hai người bạn vội vã trở về phòng trọ của chàng trong tâm trạng háo hức với những biến cố sắp xảy ra. Các chàng sinh viên quay ra

ngưỡng mộ người bạn có danh phận cao quý của mình và trong tâm trạng say sưa ấy họ cùng chạy về nơi hoàng tử miệt mài đèn sách suốt một năm qua.

Trên bàn học của chàng là cái túi nọ, nó đã phình to đến mức chàng không thể không lưu ý đến ngay. Chàng lại gần, mở ra. Bạn nghĩ là có cái gì trong đó?

Một thanh gương báu, chuỗi bằng vàng để trong một cái vỏ bằng nhung đỏ trên có thêu hàng chữ: “Mãi mãi vì Rosalba.”

Giglio rút gương ra khỏi bao, thanh gương dài, tỏa ánh hào quang làm sáng rực căn phòng. Chàng kêu lớn: “Mãi mãi vì Rosalba!” Smith và Jones cũng hô theo, lần này bày tỏ lòng kính trọng và nghiêng mình trước hoàng tử.

Chợt chiếc rương của hoàng tử mở toang và một con ngựa nhảy ra, tiếp đó là một chiếc vương miện có cắm 3 cọng lông chim đà điểu, một chiếc mũ trụ bằng thép sáng loáng, áo chên, một cặp đinh thúc ngựa và cuối cùng là một chiếc áo giáp đi thành bộ với các món đồ kể trên.

Sách để trên giá biến đi đâu hết. Chỗ mà trước đó để những quyển đại từ điển bây giờ các bạn của hoàng tử tìm thấy hai đôi giày nhà binh có dán mác “Trung úy Smith” và “Phó hiệp sĩ Jones” vừa như in với chân hai người. Cạnh hai đôi giày là hai cái mũ trụ, áo giáp lót ngực và lưng gương... mọi thứ cứ như trong tiểu thuyết của Mr. G.P.R. James vậy. Buổi tối hôm ấy ba chàng hiệp sĩ xuất hiện ở cổng trường Bosforo nhưng cả những người gác cổng lẫn các giám thị đều không nhận ra họ chính là ba chàng sinh viên trong trường.

Họ thuê ngựa ở chuồng ngựa của quán trọ, không kịp thẳng yên cương cho đến khi đến thành phố tiếp giáp với nước Crim Tartary. Ở đây trong lúc lữ ngựa nghỉ lấy sức còn các hiệp sĩ thì cũng đã ngót dạ, họ dừng lại nghỉ ngơi ở một quán trọ. Tôi có thể dành ra cả một chương để kể lại những chuyện xảy ra ở đây nếu tôi cũng giống như một số nhà văn khác, nhưng tôi lại

thích nén các sự kiện lại, làm như vậy bạn cũng tiết kiệm được vài đồng. Phải, nói tóm lại, ba chàng trai ngồi trên ban công một quán trọ ăn bánh mì với bơ và uống bia. Trong lúc họ đang nhâm nhi thì tiếng kèn và trống nổi lên mỗi lúc một gần và khu vực chợ búa chợ đông nghẹt những người lính. Hoàng tử nheo mắt nhìn, nhận ra những lá cờ Paflagonia. Phải, trong vùng trời Paflagonia đang tung bay những lá cờ Paflagonia.

Đội quân hướng về phía quán trọ và khi họ lại gần, Giglio giơ tay chỉ vào người thủ lĩnh, kêu lên: “Tôi đang thấy ai thế kia? Phải! Không! Đúng mà! Có lẽ nào! Ồ đúng rồi, đó là bạn tôi, một người lính lão thành, đại úy Hedzoff! Này ông bạn Hedzoff! Còn nhớ hoàng tử của ông, anh bạn Giglio của ông không? Người lính trung thành, chúng mình từng là bạn tốt cơ mà! A ha ha viên chỉ huy, trí nhớ ông không phản bội tôi chứ, chúng ta có nhiều lần đánh côn với nhau đúng không?”

“Tôi không quên đâu hoàng tử, chúng ta đã nhiều lần so kiếm” Hedzoff đáp.

“Nói cho tôi biết, cuộc hành quân này là như thế nào?” Hoàng tử từ trên ban công hỏi vọng xuống, “quân đội Paflagonia hành quân đi đâu vậy?”

“Thưa hoàng tử, chúng tôi là đồng minh của vua Padella hùng mạnh.”

“Đó là tên tiếm ngôi, ông bạn Hedzoff hào hiệp ạ. Đó là tên bạo chúa và là kẻ cướp ngôi, Hedzoff trung hậu của tôi.” Hoàng tử nói, giọng không khỏi có ý phê phán.

“Một người lính chỉ biết chấp hành mệnh lệnh, nhiệm vụ của tôi là giúp đỡ đức vua Padella và cũng là (than ôi tôi buộc phải nói ra) bắt giữ ngài nếu tình cờ tôi gặp.”

“Trước hết hãy bắt con thỏ của ông đã.” Hoàng tử kêu lên.

“Nhân danh tấm thân quý báu của Giglio, hoàng tử xứ Paflagonia.” Hedzoff nói tiếp với một xúc cảm trào dâng. “Thưa hoàng tử hãy bỏ thanh kiếm của

ngài xuống. Nhìn đây, ba mươi ngàn người chúng tôi là một!”

“Bỏ thanh gươm của ta xuống! Hoàng tử Giglio mà lại bỏ gươm xuống!” Hoàng tử kêu lên, bước lên phía trước. Và một cách ngẫu hứng hoàng tử làm một bài diễn thuyết tuyệt vời mà không một bài diễn văn nào có thể sánh ngang. Đó là một luận văn súc tích đầy sức lôi cuốn (trong đó, kể từ lúc này, chàng đã có một vẻ uy phong xứng đáng với địa vị tôn quý của mình). Bài diễn thuyết kéo dài 3 ngày 3 đêm mà không một ai cảm thấy mệt mỏi hoặc nhận ra sự khác nhau giữa ngày và đêm. Những người lính biểu lộ niềm vui sướng tràn trề khi một lần sau 9 giờ diễn thuyết liên tục, hoàng tử dừng lại, mút nước trong một quả cam do Jones lấy từ trong túi ra đưa cho chàng. Hoàng tử giải thích, bằng cái cách mà chúng ta không cố gắng truyền đạt lại, toàn bộ diễn biến của những sự kiện xảy ra trước đó. Cuối bài diễn văn với một cử chỉ tuyệt vời, thật đúng lúc, đại úy Hedzoff tung chiếc mũ lên trời kêu lên: “Đức vua Giglio vạn tuế, vạn tuế!”

Bạn thấy đấy lợi ích của việc học đại học là thế đấy.

Cả một rừng người đồng thanh hô theo, kết quả cũng tốt đẹp như những gì Giglio gặt hái được trong trường đại học!

Khi sự kích động đã lắng xuống, bia được rót ra cho toàn quân nhưng vị minh chủ của họ thì lại không đụng đến một giọt. Đến lúc ấy với một chút bản khoản Hedzoff báo cáo với hoàng tử là đoàn quân của ông chỉ là đội binh đi tiền trạm của quân đội Paflagonia có nhiệm vụ yểm trợ cho vua Padella, còn đại quân của hoàng thái tử Bulbo thì đi tập hậu phía sau.

“Chúng ta hãy đợi ở đây, ông bạn quý ạ, để trở giáo đánh cho hoàng thái tử Bulbo không còn một mảnh giáp. Sau đó sẽ làm cho cha hẳn phải rụt đầu lại.”

15. Chuyện về nàng Rosalba

Vua Padella ngỏ lời cầu hôn với Rosalba cũng với những lời mà nàng đã nghe được từ miệng hai hoàng tử và như những người cứ nhìn thấy nàng là say như điên đảo. Vua Padella hiện đang góa vợ nên đã đưa ra lời cầu hôn ngay tức thì với nữ tù nhân xinh đẹp nhưng nàng đã từ chối với một vẻ tao nhã, đoan trang. Nàng nói rằng hoàng tử Giglio mới là người trong trái tim nàng và rằng tất cả những sự kết hợp khác đều không được đặt ra. Sau những lời dụ dỗ, thỉnh cầu và những giọt nước mắt vô ích ông vua tàn bạo khùng bố nàng bằng những lời đe dọa và nhục hình. Rosalba một mực tuyên bố nàng thà chịu tất cả mọi đau đớn khổ nhục trên đời còn hơn chấp nhận bàn tay của kẻ đã giết cha nàng, đẩy nàng rơi vào cuộc sống đáng nguyền rủa nhất, khiến nàng suýt phải mất mạng.

Suốt một đêm dài vua Padella trăn trở suy nghĩ cách trừ khử cô gái trẻ cứng đầu này. Chém đầu ư, như vậy làm cho cái chết trở nên quá dễ dàng đối với cô ta rồi, treo cổ là việc làm quá thông thường trong đế chế của ngài và nó không còn mang lại cho ngài một sự thích thú bệnh hoạn nữa. Cuối cùng vua nghĩ ra cách dùng đến hai con sư tử vừa được các chư hầu gửi tặng. Vua quyết định, với hai con ác thú này Rosalba sẽ được trải qua những giờ phút kinh hoàng nhất trước khi chết.

Nổi với cung điện của nhà vua là một đấu trường nơi các ông hoàng được nuông chiều bằng những trận đấu bò, săn chuột đồng và những môn thể thao khát máu khác. Hai con sư tử được giam trong tầng hầm ở đấu trường vậy mà tiếng gầm nhó rùng của chúng vẫn vang dội cả kinh thành và dân chúng trong thành - tôi thật lấy làm tiếc phải nói rằng đã lũ lượt kéo đến chứng kiến cảnh cô gái khốn khổ bị hai con ác thú xé xác.

Vua ngồi trong cái lô dành riêng cho mình, một bên có các quần thần trong triều, một bên là bá tước Hogginarmo. Bạo chúa Crim Tartary nhìn chư hầu với đôi mắt tóe lửa. Sự thật thì những viên nịnh thần đã mật báo với vua về

hành tung của Hogginarmo, lời cầu hôn của ông ta và cả lời đề nghị sẽ lật đổ ngai vàng của đương kim hoàng đế. Vì vậy mà giờ đây bạo chúa Padella nhìn tên bá tước ngạo mạn với vẻ mặt đặng đặng sát khí của thần sấm sét khi hai người ngồi ở hàng ghế đầu chờ xem tấn bi kịch, trong đó Rosalba sẽ là nhân vật chính.

Cuối cùng Rosalba được dẫn ra trong chiếc áo ngủ, mái tóc tuyệt đẹp của nàng buông xõa xuống ngang lưng. Trông nàng kiều diễm đến nỗi cả những tên hộ pháp dã man và những người chăm nuôi thú dữ cũng khóc sùi sụt khi chứng kiến cảnh này. Kìa, nàng bước đi với đôi chân trần bé nhỏ (may thay đấu trường được rải một lớp mặt cưa) đến tựa lưng vào một trụ đá lớn ở trung tâm đấu trường. Chung quanh nàng là cả triều đình và đám khán giả ngồi trong tầng lô, phía trước có rào chắn, bởi vì ai cũng sợ chết khiếp hai con sư tử to lớn, dữ tợn, bờm đỏ, cổ vằn đen, đuôi dài đang nhe nanh nhe vuốt và rống lên từng hồi.

Cửa chuồng được mở, với một cú tung mình hai con sư tử dúi vừa gầm lên vừa lao ra khỏi chuồng, nơi chúng bị nhốt suốt ba tuần chỉ có bánh mì lạt và nước lã cầm hơi. Loáng một cái hai con đã nhảy đến trụ đá nơi Rosalba tội nghiệp đang đứng đó. Hãy gửi gắm nàng cho vị thánh bảo trợ của bạn, hồi những người có từ tâm bởi vì nàng đang chết giấc vì sợ hãi.

Những tiếng xì xầm kinh hãi vang lên khắp các khán đài, cả vua Padella nổi tiếng khát máu cũng cảm thấy đôi chút thương cảm. Chỉ có bá tước Hogginarmo ngồi cạnh ngài là rống lên: “Hoan hô. Làm tới đi. Nh-a-nh l-ê-n!” Chả là nhà quý tộc này vẫn không sao nuốt trôi được mỗi nhục bị người đẹp từ chối.

Nhưng lạ chưa kìa! Một điều không sao tin được đã xảy ra. Một sự ngẫu nhiên lạ kì mà tôi chắc là không ai trong số các bạn bằng bất cứ một trí tưởng tượng nào có thể nghĩ ra. Hai con sư tử phóng đến gần Rosalba, thay vì ăn sống nuốt tươi nàng với hàng nanh đáng sợ chúng lại cúi xuống hôn nàng. Chúng lè lưỡi liếm đôi chân bé nhỏ, dụi dụi mũi vào lòng nàng kêu ư

ử như muốn nói: “Cô em gái thân yêu, không đến đón các anh ở trong rừng sao?” Và Rosalba quàng hai cánh tay trắng trẻo quanh chiếc cổ hung hung của chúng, hôn lên bờm chúng.

Vua Padella hoảng kinh. Bá tước Hogginarmo chết trân vì kinh ngạc. “Phi thui!” Bá tước kêu lên, dữ tợn. “Trò bịp bợm! Đúng là bịp bợm, những con sư tử này đã được thuần hóa ở vườn thú Wombwell hay rạp xiếc Astley. Thật đáng xấu hổ khi triệu tập mọi người đến đây như thế này. Ta tin đây là những cậu bé đóng vai sư tử. Đây hoàn toàn không phải sư tử gì hết.”

“A ha”, vua cười ha hả, “khanh dám nói đây là trò bịp bợm trước mặt chúa công của khanh ư? Khá lắm. Những con vật này không phải là sư tử à? Truyền gọi ngay đội quân hộ pháp và quân cấm vệ, dẫn ngài bá tước Hogginarmo này vào sàn đấu. Đưa cho ông ấy một thanh gươm và một tấm khiên, để cho ông ấy mặc áo giáp vào người cùng với tấm mặt nạ che mặt trong lúc chiến đấu với những con thú này.”

Hogginarmo ngạo mạn đặt ống nhòm xuống, quắc mắt nhìn vua và đám triều thần của ngài. “Để những con chó chạp vào người ta ư, đừng hòng. Nhờ có sự bảo vệ của thánh Nicholas ta sẽ xé xác chúng ra ngay. Đức vua nghĩ Hogginarmo này hoảng sợ ư? Không, cả một trăm con sư tử cũng chẳng ăn thua gì với thần đâu. Xin bệ hạ hãy theo thần xuống đấu trường để chiến đấu với một trong hai con thú dữ của người. Bệ hạ không dám thử à? Vậy cứ để cả hai con xông đến đây.” Nói xong, bá tước mở cánh cửa lô của mình, ngông nghênh nhảy ra sàn đấu.

Ầm... ầm... và một tiếng rú rợn người kéo dài.

Chỉ trong vòng 2 phút, bá tước Hogginarmo oai dũng đã bị hai con sư tử xé ra từng mảnh. Vũng máu đỏ, khúc xương trắng, đôi giày binh và đó là tất cả những gì còn lại của ngài bá tước oai hùng.

Chứng kiến cảnh này vua phán: “Đáng đời một tên phản nghịch. Và bây giờ, nếu những con sư tử không ăn thịt cô gái này.”

“Thả nàng ra! Xin đức vua ra lệnh thả nàng ra!” Đám đông gào lên.

“Không được.” Vua cũng gào lên, “hãy gọi những tên hộ pháp xuống lệnh cho chúng chẻ củ ả ra từng mảnh nhỏ. Nếu bọn sư tử bảo vệ củ ả hãy để các cung thủ bắn chết chúng. Con đàn bà quý quyết này phải bị chết trong đau đớn khôn cùng.”

“Không - không - không!” Đám đông kêu lên. “Nhục nhã! Nhục nhã!”

“Kẻ nào vừa kêu “nhục nhã.”?” Bạo chúa nổi giận ùng ùng (Vây đấy, cả các bạo chúa cũng ít có khả năng kiềm chế xúc cảm). “Ném bất cứ tên vô lại nào nói cái từ ấy vào chuồng cho sư tử ăn.”

Tôi cam đoan với bạn là có một sự im lặng chết chóc bao trùm lên khán đài. Rồi cộp cộp cộp, không khí im lặng bị phá vỡ bởi một hiệp sĩ và một viên quan truyền lệnh phóng ngựa vào từ đầu kia đấu trường. Hiệp sĩ mặc áo giáp sáng loáng, mang tấm che mặt, một lá thư cắm ở đầu mũi giáo.

“A!” Vua kêu lên, “số phận của ta, đây là viên sĩ quan truyền lệnh, tùy tùng của người anh em của ta ở Paflagonia, còn hiệp sĩ này theo những gì ta nhớ được thì chính là đại úy Hedzoff tận trung. Có tin tức gì từ Paflagonia vậy Hedzoff trung hậu? Thối to thể người hãn vì ta mà chết khát. Vị tín sứ muốn uống gì đây?”

“Vì sự an toàn của ngài”, đại úy Hedzoff nói: “Trước khi uống bất cứ thứ gì hãy cho phép chúng tôi chuyển đến ngài lá thư của vua Giglio.”

“Ngài!” Vua Crim Tartary cau mày, quát to: “Cái từ này không thích hợp đối với địa vị của một ông vua đương triều. Nói mau thông điệp của các người đi.”

Ghìm cương con ngựa chiến với một tác phong thanh lịch nhất khi tiến đến gần chỗ vua đang ngồi, Hedzoff quay qua viên tín sứ và ra hiệu cho người này bắt đầu.

Viên tín sứ hạ cái kèn trumpet xuống rồi lấy ra một phong thư trong chiếc mũ và bắt đầu cao giọng đọc:

“Thông cáo đến tất cả những người có mặt, chúng tôi Giglio hoàng đế Paflagonia, đại công tước xứ Cappadoria, ông chủ toàn quyền của hai hòn đảo Gà tây và Giò lược tuyên bố danh hiệu và tước vị đã đoạt lại của tên vua tiếm quyền tự xưng là vua Valoroso 24”

“Cái gì?” Padella gầm lên.

“Nay kêu gọi tên đại nghịch bất đạo Padella, kẻ tự xưng mình là hoàng đế Crim Tartary...”

Những lời phỉ báng Padella nghe rất nặng nề. “Đọc tiếp đi quan truyền lệnh!” Hedzoff quả cảm ra lệnh. “Hãy thả ngay nữ hoàng Rosalba - nữ hoàng hợp pháp của xứ Crim Tartaty, trả lại ngôi báu cho nữ hoàng. Để điều chỉnh việc làm trời không dung đất không tha của tên bạo chúa, ta - vua Giglio tuyên bố Padella là kẻ xấu xa, hèn nhát, là tên phản nghịch, đạo đức giả, tiếm quyền. Ta thách đấu với hắn, đấu tay không hoặc bằng súng, đao hoặc gươm, đấu súng etsingon hoặc dùng côn, đấu tay đôi hoặc với hai bên quân đội, trên đôi chân hoặc trên lưng ngựa. Ta sẽ chứng minh lời tuyên bố của ta trên tấm thân xấu xa của hắn!”

“Chúa cứu sống đức vua!” Đại úy Hedzoff nói, quay ngựa lại một nửa vòng rồi hai cái nửa vòng và ba bước quay một nửa một cách điệu nghệ.

“Chỉ có thể thôi à?” Padella hỏi với vẻ bình tĩnh chết người trong cơn giận sôi sục của một ông vua cường bạo.

“Thưa ngài, đó là tất cả thông điệp của vua Giglio. Còn đây là lá thư có chữ kí của đức vua cùng bao tay^[10]. Nếu như có bất cứ quý ông nào ở Crim Tartary thử tìm ra lỗi trong biểu hiện của đức vua thì tôi Tuffskin Hedzoff, đại úy đội ngự lâm quân sẵn sàng phục vụ.” Nói xong ông vung cây giáo lên nhìn khắp khán đài một lượt.

“Người anh em của ta ở Paflagonia, nhạc phụ của con trai ta nói gì về vụ binh biến này?”

“Ông ta chỉ bị đoạt lại cái vương miện mà ông ta đã cướp không của người cháu thôi.” Hedzoff nghiêm trang đáp. “Hiện giờ ông ta cùng cựu tể tướng Glumboso đang bị giam trong ngục thất chờ sự phán xử anh minh của tân hoàng đế sau trận đấu ở Bombardaso.”

“Cái gì?” Padella giật mình, biến sắc mặt hỏi.

“Trận Bombardaso, nơi chủ tướng của tôi, đức vua của tôi, trong tấm áo choàng nhung thần kì đã làm cho toàn bộ quân đội hoàng gia đứng về phía ngài, ngoài hoàng thái tử Bulbo.”

“Con trai ta! Con trai ta! Bulbo của ta không bao giờ là một kẻ phản bội.”

“Hoàng tử Bulbo không bỏ sang hàng ngũ chúng tôi mà bỏ chạy thưa ngài, nhưng tôi đã tóm được. Bây giờ hoàng tử đang là tù binh của chúng tôi và

nhục hình khủng khiếp nhất đang chờ đợi con ngài nếu công chúa Rosalba mất đi một sợi tóc.”

“Chúng dám làm thế à?” Padella điên cuồng gào thét, bây giờ thì ngài mới thật sự cảm thấy sự kích động của cơn cuồng nộ. “Chúng muốn làm thế ư? Thật đáng tiếc cho Bulbo. Ta có 20 đứa con trai, đứa nào cũng đáng yêu và ưu tú như Bulbo. Nhưng không đứa nào xứng đáng nối ngôi hơn Bulbo. Roi vọt, đánh đập, tra tấn, bỏ đói, được, cứ hành hạ Bulbo đi - bẻ tất cả đốt xương trên người nó, chiên giòn nó lên hay lột da nó đi. Nhổ răng của nó từng chiếc từng chiếc một đi. Nhưng Bulbo bao giờ cũng là đứa con yêu thương của ta, là niềm vui trong đôi mắt ta, kho báu trong lòng ta. A ha ha! nhưng báo thù là trên hết. Dao phủ, cai ngục bay đâu hãy nhóm lên một đồng lửa, nung các cái kim kẹp thịt nóng lên cho ta, đổ một vạc dầu đun sôi lên cho ta! Mang Rosalba ra đây.”

16. Hedzoff quay lại gặp vua Giglio như thế nào?

Đại úy Hedzoff phóng ngựa đi khi vua Padella phát ra cái lệnh quái gở ấy. Ông đã hoàn thành nhiệm vụ truyền thông điệp của đức vua, người đã hết lòng tin tưởng ông. Tất nhiên ông lấy làm thương xót cho Rosalba nhưng ông có thể làm gì được đây?

Thế là ông quay lại nơi đóng quân của vua Giglio, tìm thấy ông vua trẻ trong tâm trạng rối bời, hút thuốc lá liên tục. Tâm trạng bồn loạn của chàng không giảm đi bởi tin tức do sứ giả đem về. “Hôn quân bạo chúa!” Giglio hét lên. “Như một bài thơ của người Anh đã viết: “Khi một người đàn ông đặt tay lên một người đàn bà dù chỉ vì lòng tốt, hãn cũng chỉ là tên vô lại.” Này ông bạn Hedzoff.”

“Muôn tâu bệ hạ, hãn là như thế đấy ạ.”

“Thế ông bạn có nhìn thấy nàng bị ném vào vạc dầu sôi không? Chẳng phải thứ dầu êm dịu đó - một thứ kem dưỡng da từ chổi không sôi để không làm bỏng người thiếu nữ kiều diễm vô song ấy?”

“Tâu bệ hạ, thần không có lòng nào đứng lại chứng kiến cảnh một tuyệt thế giai nhân bị cho vào vạc dầu sôi như vậy. Thần đã truyền đạt thông điệp của bệ hạ đến Padella và hãn đã quay lưng lại với người. Thần cũng đã bảo hãn về hoàng tử Bulbo, nhưng hãn chỉ nói hãn có 20 đứa con trai ai cũng tốt như Bulbo vì thế mà hãn cóc thêm quan tâm đến chuyện gì sẽ xảy ra cho Bulbo.”

“Ôi một người cha độc ác! Một người con bất hạnh. Giải hoàng tử Bulbo đến đây cho ta.”

Bulbo bị xích chân xích tay được dẫn đến trước mặt vua Giglio, nhưng chàng ta không có vẻ khổ sở. Mặc dù là tù binh, chàng ta có vẻ thoải mái bởi vì các trận chiến đấu đã qua rồi. Chàng ta đang chơi cờ với lính cai ngục thì vua cho gọi lên.

“Người bạn Bulbo tội nghiệp!” Vua nói với một cái nhìn thương xót vô hạn, “đã hay tin chưa? (bạn thấy đấy Giglio muốn làm cho tin xấu trở nên nhẹ nhàng hơn với Bulbo). Người cha độc ác của hoàng tử đã quyết định hành hạ Rosalba, quyết khệp nàng vào tội chết, thế đấy... hoàng tử Bulbo.”

“Cái gì, giết nàng Betsinda! Hu-hu-hu!” Bulbo khóc nức nở, “Betsinda! Người đẹp Betsinda! Betsinda thân yêu! Nàng là cô gái đáng yêu nhất trên đời. Tôi yêu nàng 20 ngàn lần hơn yêu nàng Angelica.” Cứ thế chàng thể hiện nỗi buồn của mình một cách chân thật và hùng hồn đến nỗi vua cũng phải cảm động. Giglio vừa bắt tay chàng vừa nói ước gì chàng biết được tấm lòng của Bulbo sớm hơn. Bulbo vẫn chưa nhận thức được điều gì đã xảy ra với mình, chàng xin phép được ngồi xuống hút một điếu xì gà và để an ủi đức vua Giglio nhân từ đã ban cho Bulbo một điếu xì gà mà chàng ta chưa được hút kể từ lúc bị giam cầm.

Bây giờ bạn hãy thử hình dung cảm xúc của một ông vua khoan hòa nhất khi chàng buộc lòng phải thông báo với tù binh của mình rằng, vì sự độc ác và hành động trời không dung đất không tha của vua Padella đối với nàng Rosalba mà hoàng tử Bulbo phải bị xử tử hình. Giglio cao quý không cầm

nổi nước mắt, cả những tên lính cảm tử và các sĩ quan cũng như Bulbo đều không thể kiềm chế được xúc cảm. Sau khi mọi chuyện đã được giải thích cặn kẽ, rốt cuộc Bulbo cũng đi đến chỗ vỡ nhẽ ra rằng lời nói của đức vua đứng cao hơn tất cả mọi thứ trên đời và Bulbo phải bị khép vào tội chết. Thế là Bulbo đáng thương bị giải trở lại ngục tối. Hedzoff cố an ủi chàng bằng cách lập luận rằng được làm vua thua làm giặc, nếu Bulbo thắng trong trận Bombardaro thì có lẽ chính chàng là người ra lệnh treo cổ hoàng tử Giglio.

“Phải, nhưng mà điều đó cũng chẳng an ủi được tôi.” Bulbo rầu rĩ đáp mà điều đó là đúng, tội nghiệp anh chàng Bulbo.

Chàng được thông báo là mọi việc sẽ diễn ra vào 8 giờ sáng hôm sau rồi được áp giải về phòng giam nơi mọi người đều hết sức quan tâm đến chàng. Vợ giám ngục mời chàng uống trà, con gái người gác ngục xin chàng kí vào sổ tay nơi có chữ kí của nhiều người trong những hoàn cảnh tương tự! Dịch vụ mai táng đến đo đạc để làm cho chàng một cỗ quan tài đẹp nhất mà đồng tiền có thể bỏ ra mua được, nhưng cả điều này nữa cũng chẳng có nghĩa lí gì với Bulbo. Đầu bếp nấu cho chàng những món ăn ngon lành mà chàng rất thích nhưng chàng không hề đụng đến. Chàng ngồi vào bàn bắt đầu một lá thư vĩnh biệt gửi cho Angelica trong lúc kim đồng hồ đều đặn di chuyển cho đến sáng hôm sau. Bác phó cạo tìm đến phòng giam đề nghị được cạo râu và trang điểm cho chàng. Bulbo đá bác ta ra khỏi cửa, hí hụi viết tiếp mấy dòng cho Angelica trong lúc đồng hồ vẫn thản nhiên kêu tích tắc trừ đi từng khoảnh khắc trong cuộc đời chàng. Bulbo đứng lên cái hộp đựng mũ, rồi đứng lên trên cái ghế, đứng lên trên giường, đứng cả lên trên bàn tìm xem chàng có cơ hội trốn thoát không trong khi kim đồng hồ vẫn tiếp tục nhích đi càng lúc càng gần đến cái giờ định mệnh.

Nhưng nhìn ra ngoài cửa sổ là một chuyện, nhảy ra ngoài phòng giam được hay không lại là một chuyện khác và đồng hồ trong thành phố đã điểm 7 giờ. Thế là chàng leo lên giường chợp mắt một chút cho đến lúc người cai

ngực bước vào vổ lên vai chàng. “Dậy đi, hoàng thái tử! Chỉ còn 10 phút nữa là đến 8 giờ.”

Bulbo đáng thương ngồi dậy, chàng mặc cả quần áo ngủ (một chàng trai lười biếng). Chàng lắc đầu nói chàng không quan tâm đến chuyện thay bộ đồ khác, hoặc dùng bữa điểm tâm. Sau đó chàng thấy một tốp lính đang đứng đợi chàng. “Dẫn đường đi!” Chàng nói và họ đi trước dẫn đường, ai cũng tỏ vẻ xúc động lắm lắm. Đoàn người đi đến một cái sân rồi ra một quảng trường ở đây vua Giglio đã có mặt để từ biệt chàng. Vua nắm lấy tay chàng lắc lắc rất ân cần: “Hãy chấp nhận số phận.”

Một... hai... ba!

Chợt không gian vang lên tiếng gầm của một loài ác thú. Con vật nào có thể phóng vào thành phố làm cho bọn con trai sợ mất mật, đến các thầy tư tế trong nhà thờ lẫn các chú lính thú cũng bạt vía kinh hồn?

Sự thật thì khi đại úy Hedzoff bước vào sân châu trong cung điện Snapdragon đấu khẩu với vua Padella, những con sư tử đã xông khỏi chuồng. Đại úy vừa mới quay lưng đi thì hai con vật đã nhảy lên quật 6 hộ pháp một nhát chết tươi. Một con công Rosalba lên lưng, rồi cả hai cùng phóng ra khỏi đấu trường. Sau nhiều lần quẹo phải quẹo trái cuối cùng chúng cũng tới được thành phố mà vua Giglio đang đóng quân.

Khi vua Giglio nghe tin, bạn có thể hình dung chàng lao ra khỏi phòng ăn sáng để đỡ nàng từ trên lưng sư tử xuống như thế nào. Các con sư tử bây giờ đã mập mạp như con heo nhà, sau khi đã chén cả Hogginarmo lẫn 6 tên hộ pháp chúng cũng có phần văn minh hơn, chúng cho phép ai cũng có thể vổ về chúng. Trong lúc Giglio quỳ xuống (với một dáng điệu duyên dáng nhất để giúp Rosalba nhảy xuống đất) thì Bulbo cũng lao đến hôn hai con sư tử. Chàng vòng tay quanh cổ chúa tể sơn lâm, ôm thật chặt rồi vừa khóc vừa cười, chàng nói: “Ôi con vật thân yêu, ân nhân cứu mạng của ta, vui sướng làm sao khi được gặp người và cả Betsinda thân yêu... mà không nàng Rosalba.”

“VẬY, đây là hoàng tử Bulbo?” nữ hoàng nói. “Ta cũng rất mừng khi gặp lại chàng.” Nàng chìa tay cho chàng hôn. Vua Giglio thân mật vỗ vỗ lên lưng chàng một cách thân ái. “Bulbo thân mến, ta rất lấy làm mừng vì nữ hoàng được cứu thoát và điều đó đã thay đổi số phận của hoàng tử.”

“Tôi cũng biết điều đó và chắc bệ hạ đã hiểu rõ lí do.” Vừa lúc đó đại úy Hedzoff bước đến. “Tàu bệ hạ đã 8 giờ rưỡi, ta tiếp tục tiến hành cuộc hành quyết chứ?”

“Hành quyết! Tại sao vậy?” Bulbo ngỡ ngác hỏi. “Một người lính chỉ biết đến nhiệm vụ của mình”, Hedzoff đáp, chìa lệnh tử hình ra nhưng vua Giglio đã mỉm cười nói: “Hoàng tử Bulbo đã được ân xá.” Và với một vẻ duyên dáng chàng mời người tử tù vừa thoát chết đến dùng bữa điểm tâm với mình.

17. Một trận giao tranh dữ dội và ai là người chiến thắng?

Khi vua Padella biết cái tin mà chúng ta đã biết rằng tù nhân của ngài, Rosalba xinh đẹp đã trốn thoát, cơn phẫn nộ của ngài không biết đâu là giới hạn. Ngài hạ lệnh ném đại pháp, quan nội chính và bất cứ viên quan nào có mặt ở gần ngài vào vạc dầu sôi sùng sục chuẩn bị cho công chúa Rosalba. Sau đó ngài hạ lệnh tập trung toàn bộ quân đội cả kỵ binh, bộ binh, pháo binh. Đích thân vua thống lĩnh toàn quân cùng với một đoàn quân nhạc mà tôi nghĩ lên đến 20000 tay trống, kèn trumpet và sáo... Tất cả lên đường.

Đội quân tiên tiêu của vua Giglio, bạn có thể tin chắc là hoạt động rất hiệu quả đã báo cáo với vua nhất cử nhất động của đối phương. Giglio không phút nào lơ là cảnh giác. Chàng quá tế nhị để làm công chúa hoảng sợ về những lời đồn đại không cần thiết xung quanh trận giao tranh sắp tới. Trái lại, chàng tìm mọi cách làm nàng vui vẻ, lạc quan. Chàng lo sao cho nàng có những bữa ăn sáng, ăn trưa, ăn tối ngon miệng nhất. Đêm nào chàng cũng tổ chức vũ hội và chàng bao giờ cũng chỉ nhảy với một mình nàng.

Bulbo đáng thương cũng bị lôi cuốn vào những cuộc vui sau khi được trả lại tự do. Chàng lại có được những bộ quần áo mới, được vua gọi là “em rể” và được mọi người cung kính xứng với địa vị của mình. Nhưng có thể dễ dàng hiểu là chàng vẫn buồn bã âu sầu vì nàng Betsinda bằng xương bằng thịt, đẹp hơn bao giờ hết trong những bộ quần áo của nữ hoàng lại càng làm chàng đắm say hơn trước. Chàng chẳng hề nhớ nhung nàng Angelica vì như ta đã biết cô công chúa đồng danh ấy nào có bao giờ để ý đến chàng.

Vua Giglio sau điệu polka thứ 25 với Rosalba ngạc nhiên thấy nàng đeo một chiếc nhẫn rất quen. Rosalba giải thích nàng nhận được từ tay bà Gruffanuff, người đã nhặt nó khi Angelica vớt đi.

“Phải”, bà tiên Blackstick vừa đến thăm đôi bạn trẻ vì có những dự định rất hay trong đầu, nói: “Đó là cái nhẫn ta đã tặng cho cố hoàng hậu, mẹ của Giglio. Bà ấy đã tặng lại con trai bởi vì bà ấy không lấy gì làm khôn ngoan cho lắm. Đây là một chiếc nhẫn thần, bất cứ ai đeo nó cũng có một vẻ đẹp không thể cưỡng lại được trong con mắt mọi người. Ta cũng tặng mẹ của Bulbo một bông hồng, mẹ Bulbo lại tặng lại cho hẳn, bông hoa làm cho hẳn trở nên đẹp trai hẳn lên những khi hẳn cầm hoa. Nhưng Bulbo lại tặng Angelica và cô ta lại có vẻ đẹp chim sa cá lặn, trong khi Bulbo thì trở lại với hình dáng tầm thường cha sinh mẹ đẻ của hẳn.”

“Trẫm chắc rằng Rosalba không cần đến chiếc nhẫn này.” Giglio nói với một cái cúi đầu lịch thiệp. “Trong mắt trẫm nàng đủ đẹp để không cần bất cứ một phép màu nào.”

“Bệ hạ!” Rosalba nói.

“Nàng hãy tháo chiếc nhẫn ra thử xem.” Vua đề nghị và tháo chiếc nhẫn ra khỏi ngón tay công chúa. Thật vậy, đối với chàng nàng vẫn đẹp như xưa.

Vua nghĩ đến chuyện ném chiếc nhẫn đi. Thật nguy hiểm khi nó làm cho tất cả mọi người phát điên phát đảo lên vì nàng. Nhưng là một người thích đùa lại tốt bụng, chàng lướt cặp mắt nhìn quanh bắt gặp ánh mắt buồn buồn tội tội của Bulbo bèn nói:

“Này anh bạn tội nghiệp Bulbo, đến đây thử đeo chiếc nhẫn này xem. Công chúa Rosalba tặng cho anh đó.”

Phép màu của chiếc nhẫn thật vô song bởi vì vừa lúc nó lồng vào ngón tay của Bulbo thì chàng ta đã có ngay một vẻ duyên dáng thanh lịch xứng với một chàng hoàng tử với nước da mịn màng, mái tóc đẹp, dáng người hào hoa và đôi chân săn chắc vững vàng, nhưng vì đôi bàn chân chàng xỏ vào một đôi giày đẹp bằng da dê thuộc màu vàng nên không ai nhận ra. Chàng ta cũng phấn khởi hẳn lên khi soi mình vào một tấm gương “chà chà ai thế này?” Chàng nói chuyện với đức vua bằng một vẻ duyên dáng đáng yêu vô

cùng và khi nhảy với một trong những cô gái đẹp nhất trong vũ hội lúc nhảy điệu đối diện với nữ hoàng Rosalba, chàng không thể không buột miệng thốt lên.

“Thật kỳ lạ, Rosalba rất xinh nhưng không còn cái vẻ nghiêng nước nghiêng thành nữa.”

“Ồ, không đẹp nếu không có chiếc nhẫn.” Bạn nhảy của chàng nói.

“Nhưng thiếp bận tâm đến điều đó làm gì.” Rosalba nghe được câu chuyện giữa họ bèn tươi cười nói với người yêu: “Chỉ cần bệ hạ cho rằng thiếp xinh đẹp là đủ”

Giglio nhìn nàng với ánh mắt say đắm để đáp lại câu hỏi đó, một ánh mắt chứa bao nhiêu là ý tình mà không một họa sĩ nào có thể tái hiện được. Bà tiên Blackstick lên tiếng:

“Chúc mừng các con thân yêu của ta. Bây giờ các con được ở bên nhau và hạnh phúc. Chắc các con hiểu điều ta nói vào cái ngày các con chào đời rằng một chút trắc trở khó khăn sẽ làm cho cả hai con trở nên tốt đẹp hơn. Giglio, nếu con lớn lên trong vinh quang chắc con khó lòng biết đọc biết viết mà chỉ trở thành một kẻ lười biếng hoang đàng và sẽ không bao giờ có thể trở thành một ông vua thương dân như bây giờ. Còn con Rosalba, con sẽ lại trở nên ngạo mạn đồng đánh như cô bé Angelica luôn cho rằng cô ta quá ưu việt đối với Giglio.”

“Cứ như thế có một người nào đủ tốt đối với chàng vậy.” Rosalba kêu lên.

“Ôi Rosalba yêu dấu!” Giglio thốt lên. Mà nàng đáng yêu thật, chàng giang rộng vòng tay ôm nàng vào lòng trước mặt mọi người. Vừa lúc đó người truyền tin chạy vào phòng loan báo.

“Muôn tâu bệ hạ, quân thù!”

“Tất cả hãy sẵn sàng chiến đấu!” Giglio kêu lên.

“Lạy chúa tôi!” Rosalba nói và tất nhiên nàng ngất đi vì xúc động.

Chàng hôn nhẹ lên môi nàng một cái rồi lập tức nhảy lên mình ngựa phóng ra trận tuyến.

Bà tiên đã hóa phép cho vua Giglio một bộ áo giáp không chỉ nạm đầy kim cương mà còn làm cho ai nhìn vào cũng lóa hết cả mắt. Một chiếc áo giáp cản được nước, cản được đạn và cung tên. Thế là nhà vua có thể tung hoành ngang dọc giữa trận tiền như một chú lính người Anh “vô tư” trong trận Alma^[11]. Nếu tôi chiến đấu cho tổ quốc của mình, tôi cũng mong có một chiếc áo giáp như của hoàng tử Giglio lắm. Nhưng như bạn đã biết chàng là một hoàng tử trong truyện cổ tích mà những người như chàng bao giờ cũng có được những báu vật.

Ngoài chiếc áo giáp thần kì, Giglio còn có một con ngựa thần có thể nhảy xa như bạn muốn, một thanh gươm thần có thể vươn dài và đốn ngã cả một trung đoàn địch cùng một lúc. Với những món vũ khí thần diệu như vậy tôi nghĩ hoàng tử cũng nên giải tán quân đội. Nhưng mà không, đoàn quân vẫn tiến lên, ai nấy đều trông rất tuyệt trong những bộ quân phục mới tinh. Hedzoff và hai người bạn học của Giglio chia quân ra làm ba đội, mỗi người cầm một cánh quân do đức vua thống lĩnh.

Bạn đọc thân mến, kể cả khi tôi có cây bút của ngài Archibald Alison^[12] tôi cũng sẽ không thể làm vui lòng bạn với một miêu tả chi tiết về một trận đánh long trời lở đất phải không? Chẳng phải là những trận giao tranh quyết liệt đã nổ ra ư? Những vết thương chí mạng? Tên bay đen kịt cả bầu trời? Đạn đại bác cày nát các tiểu đoàn địch? Kị binh tấn công bộ binh? Bộ binh đánh tới tấp kị binh? Tù và kêu rợn rã, trống đánh thùng thùng, ngựa hí vang, tiếng tiêu lanh lảnh, quân sĩ hò hét, chửi đồng, hoan hô, sĩ quan ra lệnh “Tiến lên!” “Tiến theo hướng này!” “Giã cho chúng một trận các cậu bé!” “Hãy chiến đấu vì vua Giglio, vì chính nghĩa.” “Vua Padella vạn tuế!” Liệu tôi có thể miêu tả tất cả những chuyện này bằng một thứ ngôn ngữ hay ho một chút? Sợ rằng ngòi bút khiêm tốn này không có đủ những kĩ năng

cần thiết cho việc miêu tả một trận chiến. Nói tóm lại quân đội của Padella bị đánh tơi bời chỉ còn là một đám tàn quân và giả sử họ là người Nga bạn cũng không mong muốn là họ bị nghiền ra như cám đâu.

Có vẻ như ông vua tiếm quyền này có những hành động hèn nhát hơn là người ta có thể trông chờ ở một kẻ tiếm ngôi và một tên vô lại đã dùng đến cả những thủ đoạn bỉ ổi và có thể ra tay tàn bạo đối với phụ nữ như vua Padella. Khi quân lính của ngài bỏ chạy ngài cũng cuống cuồng chạy bán sống bán chết. Ngài đá cả viên tướng thứ nhất, hoàng tử Punchikoff ra khỏi yên ngựa rồi nhảy lên ngựa của người này tìm đường thoát thân. Có đến 25 hay 26 viên đạn bắn trượt qua người ngài. Hedzoff bám rất sát phía sau, tìm thấy Punchikoff nằm dưới đất đã nhanh chóng trừ khử vị hoàng tử này như bạn có thể hình dung. Trong khi đó vua Padella thúc ngựa chạy hết sức của một con tuấn mã.

Tuy ngài đã chạy như tên bắn nhưng tôi xin mách nhỏ với bạn có một người còn chạy nhanh hơn ngài đó là hoàng tử Giglio. Vừa phi ngựa đuổi theo chàng vừa la lớn: “Dừng lại tên phản bội! Quay lại quân ma giáo, hãy tự vệ đi! Đứng lại, tên bạo chúa, kẻ hèn nhát, thằng vô lại, đồ xấu xa. Đứng lại cho đến khi ta cắt cái đầu xấu xa ra khỏi cái vai của kẻ cướp ngôi!” Và với thanh gươm thần có thể dài ra theo ý muốn, hoàng tử vung lên chém vào lưng Padella, mũi gươm chọc vào người và tên vua độc ác rống lên vì đau đớn.

Khi đã bị dồn vào chân tường, Padella quay lại vung cây rìu chiến bổ xuống đầu hoàng tử Giglio. Khiếp, cây rìu chiến này nhìn mới gớm làm sao, đúng là thứ vũ khí đáng sợ nhất. Khi nó bổ xuống, tôi cũng không biết có bao nhiêu trung đoàn tan tác vào ngày hôm ấy nữa. Nhưng mà Chúa phù hộ cho chúng ta, mặc dù chiếc rìu bổ xuống đúng mục tiêu là chiếc mũ trụ của Giglio, nhưng kết quả lại không khác nào Padella đánh chàng bằng một miếng bơ. Chiếc rìu gãy vụn trong tay Padella và Giglio cất tiếng cười hả hê mỉa mai nỗ lực vô ích của tên bạo chúa xấu xa.

Thất bại này làm cho vua Crim Tartary mất hết tinh thần. “Nếu”, ngài nói với Giglio, “người cưỡi con ngựa thần, mặc áo giáp thần thì chiến thắng của người đầu có ý nghĩa gì? Tốt nhất là ta buông vũ khí đầu hàng cho xong. Ta hi vọng một đấng quân vương không đến nỗi tiểu nhân đến mức đánh một kẻ không có khả năng tự vệ phải không?”

Nhận xét có lý của Padella đã chạm vào tấm lòng hào hiệp trọng nghĩa của Giglio. “Người đầu hàng, chịu khuất phục rồi phải không Padella?”

“Tất nhiên ta chịu thua.”

“Người thừa nhận Rosalba là nữ hoàng hợp pháp của người và chịu trả lại ngôi báu cùng tất cả của cải mà người đã cướp của nàng chứ?”

“Nếu buộc phải thế thì ta nhận lời.” Padella vội vã đáp, tất nhiên với vẻ ỉu xìu.

Cũng lúc đó các sĩ quan tùy tùng của vua Giglio phóng ngựa đến. Vua ra lệnh bịt mắt người tù lại. Các sĩ quan trói chân trói tay kẻ bại trận rồi buộc lên mình ngựa, quay đầu ngài về phía mông ngựa và cứ như thế người ta giải ngài trở về đại bản doanh của vua Giglio, ở đây ngài bị ném vào hầm ngục chính cái chỗ Bulbo đã từng bị giam giữ.

Padella (trong lúc thất thế đã trở thành một con người khác chứ không còn là một bạo chúa ngạo mạn từng ngồi trên cái ghế cao nhất ở Crim Tartary nữa) bây giờ là một người rất mực tình cảm, tha thiết muốn được gặp cậu con trưởng yêu quý nhất của mình. Bulbo cũng là một chàng trai tốt bụng, chàng không hề oán trách người cha độc ác đã nhắm mắt làm ngơ trước tính mệnh của con trai mà không hề thương xót. Chàng vui lòng đến thăm cha, nói chuyện với cha qua tấm lưới sắt bởi vì chàng không được phép bước qua cửa. Chàng còn mang cho cha mình một ít bánh sandwich từ bữa khao quân mà vua Giglio đã tổ chức để ăn mừng thắng lợi oanh liệt mà họ vừa giành được.

“Con không thể ở với cha lâu được.” Bulbo nói, chàng đang mặc bộ đồ dạ hội đẹp nhất. “Con sẽ nhảy điệu vũ bốn người kế tiếp với nữ hoàng Rosalba và con nghe đàn violông đã dạo khúc nhạc đầu rồi.”

Thế là Bulbo quay lại phòng khiêu vũ để Padella thất trận ngồi ăn bữa tối một mình trong nước mắt và im lặng.

Bây giờ chỉ còn niềm vui trong triều đình của vua Giglio, khiêu vũ, yến tiệc, hội hè, đồ trang sức lấp lánh và tất cả các loại tiêu khiển trên đời. Đoàn người đi đến đâu thì dân làng ở đấy đều nhận được lệnh phải trang hoàng nhà cửa cho thật đẹp vào ban đêm và rải hoa ra ngoài đường vào ban ngày. Người ta yêu cầu họ (tôi đảm bảo với bạn là họ cũng không muốn từ chối) phải phục vụ cho đại quân những bữa ăn thơm tất cả cả rượu vang. Đoàn quân chiến thắng đã trở nên giàu có với số của cải vô tận của kẻ chiếm đoạt mà họ tìm thấy ở nơi đồn trú của vua Padella cùng với đám tàn quân của ông ta. Những người này sau khi đã bỏ vũ khí được phép gia nhập vào đội quân chiến thắng như người trong một nhà. Quân đội của hai nước nhập lại làm một dưới sự chỉ huy của vua Giglio đại thắng trở về kinh đô nước Paflagonia. Lá cờ của chàng và của nữ hoàng Rosalba phấp phới ở đầu đoàn quân. Hedzoff được phong tước công và trở thành đại nguyên soái. Smith và Jones cũng được phong tước bá, huy chương Quả Bí Đỏ của Crim Tartary và Quả Dưa Leo của Paflagonia được đức vua hào phóng phát tặng cho mỗi người lính. Nữ hoàng Rosalba đeo một dải ruy băng có thêu quả dưa leo của Paflagonia ra ngoài bộ đồ cưỡi ngựa trong khi vua Giglio không bao giờ xuất hiện trước mặt mọi người mà không có ngà kim tuyến có thêu quả bí đỏ đeo ở vai. Dân chúng ùa ra hai bên đường hân hoan tung hô vạn tuế khi hai người cưỡi ngựa sóng đôi bên nhau. Họ được ca ngợi là đôi uyên ương đẹp đôi nhất từ trước tới nay, tất nhiên điều đó rõ như ban ngày, giả sử họ có xấu đi nữa thì họ vẫn đẹp, chả có ai đang tràn trề hạnh phúc mà xấu xí cả. Họ quần quýt bên nhau suốt cả ngày lúc ăn sáng, ăn trưa, ăn tối, lúc cưỡi ngựa đi đường, lúc trao cho nhau những lời ngọt ngào và lúc tham gia vào những cuộc trao đổi thú vị nhất. Đêm đến, đám thị nữ

bắt đầu theo hầu nàng từ ngày vua Padella bại trận tìm đến rước nàng về khu dành riêng cho nàng, trong khi vua Giglio có cả một đoàn tùy tùng kéo về đại bản doanh của chàng. Mọi chuyện đã được thống nhất là họ sẽ tổ chức đám cưới ngay khi về đến kinh đô và người truyền lệnh đã tức tốc về báo cho giám mục ở Bombodinga phải chuẩn bị sẵn sàng cho đám cưới linh đình này. Người truyền lệnh không phải ai khác ngoài công tước Hedzoff và đích thân ông sẽ chăm lo việc chỉ đạo sao cho cung điện được chăng đèn kết hoa sơn lại như mới. Công tước đã bắt Glumboso, cựu tể tướng phải hoàn trả lại số tiền mà tên cáo già đã biến thủ của cố hoàng đế Savio. Ông cũng tống giam Valoroso (người dù sao cũng đã bị truất ngôi cách đó ít lâu). Khi cựu hoàng phản kháng một cách yếu ớt, Hedzoff trả lời thẳng thừng: “Ngài biết đấy, một người lính chỉ biết thực hiện mệnh lệnh, nhiệm vụ của tôi là nhốt ngài vào chung với cựu hoàng đế Padella, đã bị chính tôi giải về như một tù binh.”

Thế là hai cựu hoàng đế phải ở một năm trong nhà sám hối. Sau đó họ bị buộc phải trở thành các tu sĩ của giáo phái khổ hạnh gọi là giáo phái Roi vọt, tu luyện bằng nhục hình, ví dụ như phải nhịn ăn, người nọ lấy roi đánh người kia, hạ thấp bản thân mình trước người khác. Rõ ràng họ đã sám hối ăn năn về những việc làm sai trái của mình như chuyện cướp ngai vàng cùng những tội ác họ gây ra trong gia đình cũng như ngoài xã hội.

Cựu tể tướng Glumboso bị đưa đi lao động khổ sai. Thế là lão không bao giờ có cơ hội ăn cắp bất cứ cái gì nữa.

18. Họ trở về kinh đô như thế nào?

Lại nói về bà tiên Blackstick, sau khi giúp đỡ đôi bạn trẻ lấy lại được ngôi báu, thỉnh thoảng bà cũng đến thăm họ, trong lúc họ dẫn đầu đoàn quân trở về kinh đô của Giglio trong không khí chiến thắng. Bà đã biến cây gậy phép thành một con ngựa non, cưỡi ngựa bên cạnh Giglio và luôn đưa ra những lời khuyên quý giá. Tôi không dám cam đoan là vua Giglio không nghĩ là những lời giáo huấn của bà có phần nhằm chán, và tự phụ cho rằng nhờ lòng dũng cảm và trí tuệ của mình mà chàng đã giành lại được ngôi báu và chiến thắng Padella. Phải, tôi e rằng chàng có hơi trịch thượng với người bạn tốt nhất và là người nâng đỡ chàng từng bước đi. Bà tiên khuyên nhủ chàng giải quyết mọi việc, công cũng như tư, trên cơ sở công bằng, giảm sưu thuế cho dân chúng, không bao giờ phản bội lại lời hứa một khi đã thốt ra và ở bất cứ phương diện nào cũng phải là một ông vua nhân đức, anh minh.

“Một ông vua tốt ư, thưa bà tiên?” Rosalba say sưa kêu lên. “Thất hứa ư? Sao bà có thể nghĩ là Giglio có bao giờ lại làm bất cứ điều gì không đúng đắn, không giống với con người chàng? Không, không bao giờ!” Và nàng nhìn người yêu với đôi mắt say đắm bởi vì nàng nghĩ chàng là hiện thân của sự hoàn hảo.

“Tại sao cái bà tiên này bao giờ cũng dạy ta điều này điều nọ, giáo huấn ta phải làm cái này không được làm cái kia trong việc chăn dắt trăm họ và cảnh cáo ta phải giữ lời? Chẳng lẽ bà ấy cho ta là một kẻ vô ý thức, một gã đàn ông tráo trở?” Giglio bực tức nói. “Ta cho là bà ấy đã vượt quá địa vị của mình rồi đó.”

“Suyt, Giglio thân yêu. Chàng cũng biết là bà tiên rất tốt đối với chúng ta và chúng ta không được nghĩ xấu về bà.” Rosalba dịu dàng nói với chàng Giglio.

Bà tiên không nghe được cuộc trao đổi trên, bà đã tụt lại phía sau, bởi vì bà muốn con ngựa đi chậm lại để đi cùng hoàng tử Bulbo đang cưỡi một con lừa. Trong suốt cuộc hành trình chàng được toàn quân yêu mến vì tính tình vui vẻ, lòng tốt và khiếu hài hước của mình. Chàng nóng lòng muốn gặp lại Angelica thân yêu. Chàng không biết gì về chuyện bùa phép. Bà tiên đã không nói cho chàng biết là bông hồng có một năng lực kì lạ làm cho Angelica trở nên thật quyến rũ trước mắt chàng. Bà chỉ nói với chàng những điều tốt đẹp về người vợ trẻ mà tai họa và nỗi nhục nhã đã làm nàng trở nên tốt đẹp hơn. Bạn thấy đấy bà có thể vẩy cái roi thần đi hàng trăm dặm trong một phút và quay trở lại trong chớp mắt để chuyển những lời nhắn gửi chân tình từ Bulbo đến Angelica và ngược lại. Bà cũng an ủi chàng trai rất nhiều trong suốt chuyến đi.

Khi đoàn người đi đến chặng cuối trước khi vào trong thành Blombodinga, ai đang đứng đợi ngoài xe với một thị tì nếu không phải là Angelica? Nàng lao vào vòng tay chồng, một lúc sau mới dứt ra được để cúi chào vua và nữ hoàng. Nàng không thể rời mắt khỏi Bulbo, chàng đẹp đến mức không chê vào đâu được nhờ chiếc nhẫn nơi ngón tay, còn nàng với đóa hồng cài trên vành mũ dường như không có ai có thể đẹp hơn nàng trong ánh mắt nồng nàn của Bulbo.

Một bữa đại tiệc đang đợi sẵn tân vương. Đoàn người sắp hàng đứng chờ để nghênh đón vua là đức giám mục, quan chưởng ấn, công tước Hedzoff, nữ bá tước Gruffanuff và tất cả bá quan văn võ trong triều. Bà tiên ngồi bên trái vua, cạnh bà là Bulbo và Angelica. Bạn có thể nghe thấy dàn chuông giống giả trên khắp kinh thành và tiếng súng nổ vang trời mừng chiến thắng của hoàng đế.

“Cái gì đã khiến cho cái bà già Gruffanuff gớm guốc ăn mặc một cách lỗ bịch như vậy? Nàng có yêu cầu bà ta làm phù dâu không đấy?” Giglio ghé tai Rosalba hỏi nhỏ. “Cái bà già Gruff này đến là ngớ ngẩn.”

Gruff ngồi đối diện với vua, một bên là đức giám mục, một bên là quan chương ấn. Quả là trông bà rất tức cười với một bộ váy dài trắng muốt có chạy những hàng ren bông bành. Một vòng hoa hồng bạch cài trên mái tóc giả, một cái mạng che mặt rất kiểu cách bằng voan và cái cổ nhẫn nheo vàng ệch để hở rất rộng đeo đầy những viên kim cương lấp lánh. Bà ta liên tục liếc mắt đưa tình và cười duyên với Giglio bằng một cách thức khiến vua cũng không nhịn được, phải cười phá lên.

“Đã 11 giờ rồi,” Giglio kêu lên khi chuông nhà thờ lớn nhất ở Blombodinga điểm giờ. “Thưa các quý ông, quý bà, chúng ta phải bắt đầu từ bây giờ. Tổng giám mục, thẩm nghĩ cha nên có mặt ở nhà thờ trước 12 giờ trưa.”

“Tất cả chúng ta cùng có mặt ở nhà thờ trước 12 giờ.” Gruffanuff nói với một giọng như bị hụt hơi và thẹn thò giấu khuôn mặt già nua sau chiếc quạt.

“Sau đó thẩm sẽ trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trong toàn vương quốc.” Giglio hào hứng kêu lên, với một cái cúi đầu tao nhã về phía nàng Rosalba, khuôn mặt nàng ửng hồng lên vì hạnh phúc.

“Ôi, Giglio của thiệp, đáng quân vương oai dũng của thiệp.” Gruffanuff thống thiết kêu lên, “có thể nào cái phút giây hạnh phúc hằng mong đợi rồi cũng đến.”

“Tất nhiên nó sẽ đến!” Vua nói to.

“Và thiệp... thiệp sắp trở thành cô dâu vô cùng hạnh phúc của Giglio kiêu dũng!” Gruffanuff xướng to. “Có ai cho tôi mượn lọ muối hít nào. Chắc tôi sẽ ngất đi vì sung sướng.”

“Bà là cô dâu của tôi?” Giglio dẫn giọng hỏi.

“Bà sẽ làm đám cưới với hoàng tử của tôi?” Rosalba đáng thương kêu lên, giọng vỡ ra vì đau khổ.

“Xì! Ngớ ngẩn! Người đàn bà này hóa rồ mất rồi!” Vua giận dữ nói. Tất cả triều thần đều thể hiện qua sắc mặt hoặc giọng nói vẻ ngạc nhiên hoặc ghê

tờm hoặc vẽ kính ngạc không biết lí giải chuyện đang diễn ra như thế nào cho phải.

“Tôi muốn biết ai sẽ được sánh vai cùng nhà vua trong hôn lễ nếu không phải là tôi nào?” Gruffanuff ré lên. “Tôi muốn biết vua Giglio có phải là một bậc chính nhân quân tử không và liệu còn có chính nghĩa ở tại Paflagonia này không? Quan chưởng ấn và ngài Tổng giám mục, các ngài vui lòng làm chứng cho người đàn bà yếu đuối, dịu dàng, cả tin, ngây thơ này chứ? Có phải là hoàng tử Giglio đã hứa là sẽ cưới Barbara không nào? Đây có phải là chữ kí của Giglio không? Có phải tờ giấy này tuyên bố rằng chàng là của tôi, chỉ mình tôi không hả?”

Bà bá tước đưa cho cha Tổng giám mục tờ văn tự mà hoàng tử đã kí vào cái buổi tối bà ta đeo chiếc nhẫn thần còn Giglio đã uống quá nhiều rượu champagne. Tổng giám mục đeo mục kính lên, đọc to: “Tờ giấy này làm bằng chứng rằng tôi đứng tên sau đây là Giglio con trai duy nhất của Savio vua xứ Paflagonia hứa sẽ lấy Barbara Griselda, nữ bá tước Gruffanuff quả phụ của mồ ma ông Jenkins Gruffanuff.”

“Hừm,” Tổng giám mục lẩm bẩm, “văn tự chắc chắn vẫn là... là một văn tự... hợp lệ.”

“Chà.” Quan Chưởng ấn nói, “chữ ký này không phải là nét chữ viết tay của đức vua.” Thực vậy, kể từ khi học hành nghiêm chỉnh ở Bosforo, nét chữ của Giglio đã đẹp lên rất nhiều.

“Đây có phải là chữ ký của con không?” Bà tiên kêu to với một vẻ trang nghiêm dễ sợ.

“P-h-ài!” Anh chàng Giglio hỗn hển nói, “con đã quên mất tờ giấy chết tiệt này, mẹ đàn bà này muốn dùng nó để nắm giữ con. Này mẹ già quái ác kia, mẹ đòi cái gì thì mới trả tự do cho ta? Kìa hãy đỡ lấy nữ hoàng... nàng sắp ngất đi rồi kìa.”

“Chặt đầu con mẹ này đi.” Hedzoff tính nóng như lửa, kêu lên.

“Bóp cổ cho mục già quái đản ấy tiêu đời!”

“Ném mục ta xuống sông.” Hai anh bạn học của hoàng tử tranh nhau nói.

Nhưng Gruffanuff đã vòng tay quanh cổ vị Tổng giám mục gào khóc. “Hãy đòi lại công bằng cho con thừa cha.” Tiếng kêu khóc của bà ta vừa thê lương, vừa sắc như dao cứa khiến mọi người đứng lặng. Nữ hoàng Rosalba bất tỉnh trong tay các thị nữ theo hầu. Bạn có thể hình dung cái nhìn đau đớn khôn tả mà Giglio đưa từ người mà chàng yêu thương - niềm hi vọng, niềm vui, tất cả những gì thân yêu nhất, quan thiết nhất đối với chàng - sang bà bá tước Gruffanuff xấu xí, ghê tởm đang lao đến bên chàng miệng la oai oái: “Công lý, công lý.”

“Bà có muốn lấy số tiền mà Glumboso đã trả lại không?” Giglio hỏi, “280.000.000 gì đó. Cả một món tiền lớn đấy.”

“Thiếp sẽ có nó cùng với bệ hạ nữa.”

“Ta mang cả vương miện nạm kim cương ra mà trao đổi vậy.” Giglio sốt ruột kêu lên.

“Thiếp sẽ đội vương miện đó khi đứng bên chàng!”

“Bà có muốn đổi lấy 3 phần tư, hay là 5 phần 6 hay là 19 phần 20 vương quốc của tôi không?” Ông vua trẻ hỏi với giọng run rẩy.

“Có là cả châu Âu đi nữa mà không có chàng thì điều đó còn có nghĩa lý gì hả Giglio yêu dấu?” Gruff lả lơi nói, hôn tay chàng.

“Ta sẽ không, ta không thể, không đời nào - ta sẽ thoái vị trước.” Giglio hét lên ghê tởm, rút tay ra nhưng Gruffanuff cứ bám chặt lấy.

“Thiếp cũng có một số vốn, cùng với chàng sống trong một túp lều tranh Barbara này cũng hoàn toàn sung sướng.”

Giglio phát điên phát cuồng lên vì giận dữ. “Con sẽ không bao giờ lấy mục ta. Ôi bà tiên, bà tiên, xin người hãy cho con một lời khuyên.” Chàng bật

lên nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của bà với đôi mắt như trong cơn mê sáng.

“Tại sao bà tiên này lúc nào cũng khuyên ta cái này cái nọ và cảnh cáo ta nói phải giữ lấy lời? Phải chăng bà ấy nghĩ ta không phải là người trọng danh dự?”

Bà tiên nói, nhại lại đúng cái giọng của chàng khi than thở với Rosalba. Giglio cup mắt nhìn xuống đất, dưới đôi mắt sáng như sao của bà, chàng cảm thấy mình không có cách nào thoát khỏi tình huống đáng sợ này.

“Thôi được thưa đũa Tổng giám mục.” Chàng nói với giọng đáng sợ khiến cha cố giật mình, “bởi vì bà tiên này đã đưa ta lên đỉnh cao hạnh phúc rồi lại đẩy ta xuống vực sâu đau khổ. Nếu ta đã để mất Rosalba thì ít nhất ta cũng giữ lại được danh dự. Đứng dậy đi bà bá tước, chúng ta sẽ làm đám cưới, ta sẽ giữ lời nhưng ta sẽ hủy hoại đời mình ngay sau đó.”

“Ôi, Giglio thân yêu.” Gruffanuff nói, nhảy lên vì sung sướng. “Thiếp biết, thiếp biết là có thể tin cậy ở chàng mà. Thiếp biết hoàng tử của thiếp có một nhân cách cao đẹp mà. Quý ông, quý bà mọi người hãy lên xe đến nhà thờ đi nào. Còn về chuyện chết chóc, xin chàng đấy. Rồi chàng sẽ quên cái con thị tì thấp kém này ngay ấy mà, chàng sẽ sống một đời hạnh phúc, mãi nguyện với Barbara của chàng. Nàng muốn trở thành hoàng hậu, không phải là một hoàng hậu góa bụa mà là một bà hoàng hậu cạnh đấng quân vương yêu quý.”

Bà bá tước khoác tay Giglio đau khổ, liếc mắt đưa tình và ngoác miệng ra cười với một dáng điệu đến tởm. Rồi bà ta đi như có thêm đôi cánh trên đôi giày xa tanh trắng và nhảy lên cỗ xe ngựa lộng lẫy được chuẩn bị để đưa Giglio và Rosalba đến nhà thờ.

Tiếng đại bác vang rền, chuông ở tất cả các gác chuông trong kinh thành đều ngân dài, dân chúng rải hoa xuống con đường mà cô dâu chú rể sẽ đi. Gruffanuff ló mặt qua cửa sổ mạ vàng, cúi chào và cười toe toét với họ. Khiếp, trông bà ta mới xấu xí và quái đản làm sao!

19. Màn cuối của vở kịch câm

Bao nhiêu biến cố không may trong đời đã rèn luyện cho công chúa Rosalba một sức mạnh tinh thần và một nghị lực sắt đá, chẳng bao lâu sau nàng đã tỉnh dậy khỏi cơn mê nhờ một loại nước hoa quý mà bà tiên bao giờ cũng mang theo bên người. Thay vì bứt tóc bứt tai, gào khóc, kêu trời than đất và lại bất tỉnh lẩn nữa như nhiều thiếu nữ nếu rơi vào hoàn cảnh này, Rosalba nhớ rằng nàng cần phải là một tấm gương kiên định cho các thần dân của mình. Mặc dù yêu Giglio còn hơn cả bản thân mình, nàng quyết định, như nàng đã nói với bà tiên là không can thiệp vào mối quan hệ giữa chàng và bốn phận của chàng hoặc làm cho chàng trở nên yếu đuối mà không thực hiện điều mình đã hứa.

“Con không thể làm vợ chàng nhưng con sẽ yêu chàng mãi mãi.” Nàng nói với bà tiên. “Con sẽ đến dự đám cưới của chàng với bà bá tước, sẽ kí vào cuốn sổ cưới và sẽ chúc họ hạnh phúc với tất cả trái tim mình. Khi quay về nhà rồi con sẽ gửi tặng tân hoàng hậu một món quà mừng đám cưới thật sự có giá trị. Những viên kim cương trên chiếc vương miện của Crim Tartary rất đẹp nhưng con sẽ không bao giờ dùng đến nó. Con sẽ sống và chết như nữ hoàng Elizabeth^[13], không bao giờ lấy chồng và tất nhiên con sẽ để lại

ngai vàng cho Giglio khi con từ bỏ thế giới này. Vậy chúng ta hãy đến dự đám cưới của chàng, để con có thể chào tạm biệt chàng lần cuối và sau đó nếu người cho phép con sẽ quay về tổ quốc mình.”

Nghe thế, bà tiên hôn lên trán Rosalba với một vẻ đặc biệt dịu dàng, biến cây gậy phép của bà thành một cỗ xe tứ mã rất tiện nghi cùng với một người đánh xe và hai lính hầu. Bà tiên Blackstick và Rosalba lên xe cùng với Angelica và Bulbo. Anh chàng Bulbo trung hậu, thốn thức hồi lâu với dáng điệu rất thương tâm, chàng ta lấy làm ái ngại cho tình cảnh của Rosalba, còn nàng thì cảm động trước tình cảm của chàng trai nhân hậu nên đã hứa sẽ trả lại điền sản của công tước Padella cho chàng và phong chàng chức quan to nhất trong triều đình Crim Tartary. Cỗ xe thần lăn bánh, chẳng mấy chốc đã đến đúng nơi đám cưới đang diễn ra.

Theo phong tục ở Paflagonia trước khi làm đám cưới ở nhà thờ cũng như ở một số nước khác, cô dâu, chú rể phải kí vào bản hôn ước trước sự làm chứng của tế tướng, quan chưởng ấn, ông thị trưởng và các quan đại thần khác. Vào lúc ấy hoàng cung đã được cho sơn sửa và trang hoàng mới còn chưa sẵn sàng cho việc đón đôi vợ chồng mới cưới và họ dự định sẽ ở lại cung của hoàng tử nơi mà Valoroso đã ở khi Angelica ra đời và trước khi ông ta chiếm đoạt ngai vàng.

Thế là đoàn người lại quay về cung hoàng tử: những người quyền cao chức trọng ra khỏi xe đứng sang một bên! Rosalba bước ra khỏi xe phải có Bulbo đỡ một bên. Nàng gần như lại ngất đi lần nữa, phải đứng tựa vào hàng lan can trong lúc đưa mắt nhìn Giglio của nàng lần cuối. Bà tiên Blackstick, theo thói quen, bay ra khỏi cửa sổ xe với một cách thức bí hiểm và bây giờ thì đứng cạnh cánh cửa.

Giglio bước lên bậc thềm, cô dâu xấu xí quái gở của chàng đi bên cạnh níu vào cánh tay chàng. Mặt chàng tái nhợt cứ như thể chàng đang bước lên đoạn đầu đài. Chàng cau mày nhìn bà tiên - chàng giận bà lắm lắm và nghĩ rằng bà đến đây để cười trên nỗi đau của chàng.

“Làm ơn đi khỏi đây ngay.” Gruffanuff nói với giọng vênh váo. “Tại sao bao giờ bà cũng chõ mũi vào chuyện của người khác vậy?”

“Bà nhất định làm cho chàng trai này trở thành kẻ bất hạnh ư?” Bà tiên hỏi.

“Cưới chàng ư, phải. Việc này thì có liên quan gì đến bà nào? Với lại, đừng có gọi “bà” với một hoàng hậu nghe chưa?”

“Bà không chịu lấy số tiền mà vua Giglio đề nghị?”

“Không.”

“Bà không chịu thỏa thuận với vua dù chính bà đã lừa dối hoàng tử khi bắt chàng ta kí vào văn tự.”

“Láo xược. Lính đâu, đuổi cổ con mụ này cho ta!” Gruffanuff gào lên. Mấy tên lính chạy đến nhưng chỉ vung cây gậy phép lên bà tiên đã làm cho tất cả bọn họ đứng như những pho tượng.

“Bà không chịu trao đổi bất cứ cái gì để buông tha vua Giglio phải không, bà Gruffanuff?” Bà tiên kêu lên với vẻ trang nghiêm rất mực. “Tôi hỏi lần cuối cùng đấy.”

“Không,” Gruffanuff rít lên, giậm chân thành thịch. “Tôi sẽ có chồng của tôi, chồng của tôi, chồng của tôi.”

“Bà-sẽ-có-chồng-của-mình!” Bà tiên đắc thắng kêu lên rồi bước lên một bước, đặt tay lên cái mũi ở vòng tay gỗ cửa.

Tay bà vừa chạm vào thì cái mũi đã dài ra, cái miệng đang há ra lại há ra to hơn làm thoát ra một tiếng kêu khiến ai nấy đều giật mình. Đôi mắt đảo từ bên này qua bên kia, đôi tay và đôi chân duỗi ra, vung vẩy và mỗi lúc một dài ra, thoát một cái chiếc nệm cửa phình to ra thành một hình nhân cao một mét bảy mặc một bộ chế phục màu vàng. Những chiếc đinh vít từ từ rơi xuống đất và Jenkins Gruffanuff bằng xương bằng thịt một lần nữa lại đứng ngay ngắn cạnh cái cổng mà ông ta đã bị dính vào hơn 20 năm trước.

“Chủ nhân không có nhà”, Jenkins nói, cũng với cái giọng ồm ồm của mình và bà Jenkins với một tiếng kêu hãi hùng, ngã sõng soài dưới đất. Chẳng có ai thèm quan tâm đến bà ta nữa.

Bốn chung quanh mọi người nhao nhao lên. “Hoan hô, Hoan hô. Vua và hoàng hậu vạn tuế, vạn tuế!” Có ai từng chứng kiến việc này chưa nhỉ? “Không, chưa bao giờ. Chưa bao giờ.” “Bà tiên Blackstick muôn năm.” Tiếng chuông ngân to gấp đôi, súng bắn rộn rã trên bầu trời như trong ngày đại thắng. Bulbo ôm hôn tất cả mọi người có mặt, quan chưởng ấn tung cả bộ tóc giả lên không trung và la hét như người điên, Hedzoff ôm ngang lưng cha Tổng giám mục và cả hai cùng nhảy múa vì vui mừng. Còn về Giglio, tôi để bạn cứ việc hình dung xem chàng đang làm gì. Nếu chàng có hôn Rosalba một cái, hai cái hoặc 20.000 cái tôi chắc bạn cũng không nghĩ chàng làm điều gì quá đáng.

Bá tước Gruffanuff mở rộng cánh cổng với một cái cúi chào rất kịch như ông ta đã quen làm thế. Mọi người bước vào kí tên vào cuốn sổ, rồi tất cả lại kéo đến nhà thờ cử hành hôn lễ. Bà tiên Blackstick cười lên cây gậy phép bay đi đâu mất, kể từ đấy không ai nghe nói gì về bà nữa và vở kịch câm bên bếp lửa hồng đến đây là hết.

HẾT

tve-4U
CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

Chú thích

[1] “Ông đốc Birch (voi rọt) và các bạn trẻ của ông” là một trong những truyện ngắn dành cho trẻ em của Thackeray. Rodwell Regis là tên ngôi trường của ông này.

[2] Richman Mangnall (1769 - 1820) tác giả cuốn sách giáo khoa về lịch sử và địa lý rất nổi tiếng ở thế kỷ 19.

[3] Có nghĩa là Hoàng hậu Barbara (tiếng Latin).

[4] Câu đầu tiên trong bài Quốc ca Anh.

[5] Tên của nhân vật trong một bài đồng dao Anh, kể chuyện cô gái này đã đại dột bán giường đi để nằm ổ rơm.

[6] Tên một hãng làm xi đánh giày nổi tiếng ở London. Thuở nhỏ một nhà văn Anh nổi tiếng khác Charles Dickens từng làm việc ở đây.

[Z] Ý nói đến thành phố Oxford ở Anh.

[8] Tower vốn là một lâu đài cổ ở London, xưa là Cung vua sau biến thành nhà tù giam các tù chính trị. Hiện là Viện bảo tàng lịch sử.

[9] Tiếng Latin có nghĩa là “Do các bậc vua chúa sinh ra”. Đó là câu đầu tiên trong bài tụng ca thứ nhất của Horace một nhà thơ La Mã thời cổ đại (65-8 trước công nguyên).

[10] Ở phương Tây thời quân chủ, khi muốn thách đấu với ai người ta gửi bao tay của mình cho người đó.

[11] Tác giả nhắc đến một chi tiết trong cuộc chiến tranh ở Crime 1853-1856 giữa Anh và Nga. Ngày 8/9/1854 quân Nga do đô đốc Mensicob chỉ huy đã bị liên quân Anh - Pháp - Thổ đánh bại tại bờ sông Alma.

[12] Trạng sư và nhà sử học người Scotland (1793 - 1867).

[13] Nữ hoàng Elizabeth (1533 - 1633) mặc dù nổi tiếng với rất nhiều mối tình, nhưng vẫn được biết đến như một “bà hoàng trinh tiết”.

Mục lục

Lời đề tựa

1. Gia đình hoàng gia ăn sáng như thế nào?
2. Vua Valoroso đã chiếm đoạt ngai vàng và hoàng tử Giglio trắng tay ra sao?
3. Bà tiên Blackstick là ai?
4. Tại sao Blackstick không được mời đến dự lễ đặt tên thánh của công chúa Angelica?
5. Công chúa Angelica có một thị nữ như thế nào?
6. Hoàng tử Giglio là người như thế nào?
7. Giglio và Angelica cãi nhau như thế nào?
8. Gruffanuff nhặt chiếc nhẫn và hoàng tử Bulbo ra mắt như thế nào?
9. Làm cách nào Besita có được cái nhẫn quý?
10. Vua Valoroso yêu say đắm như thế nào?
11. Gruffanuff làm gì với Giglio và Betsinda?
12. Betsinda chạy trốn như thế nào? Chuyện gì đã xảy ra với nàng?
13. Nữ hoàng Rosalba đến lâu đài bá tước Hogginarmo dừng mảnh như thế nào?
14. Chuyện gì xảy ra với Giglio?
15. Chuyện về nàng Rosalba
16. Hedzoff quay lại gặp vua Giglio như thế nào?
17. Một trận giao tranh dữ dội và ai là người chiến thắng?
18. Họ trở về kinh đô như thế nào?
19. Màn cuối của vở kịch câm

Chú thích